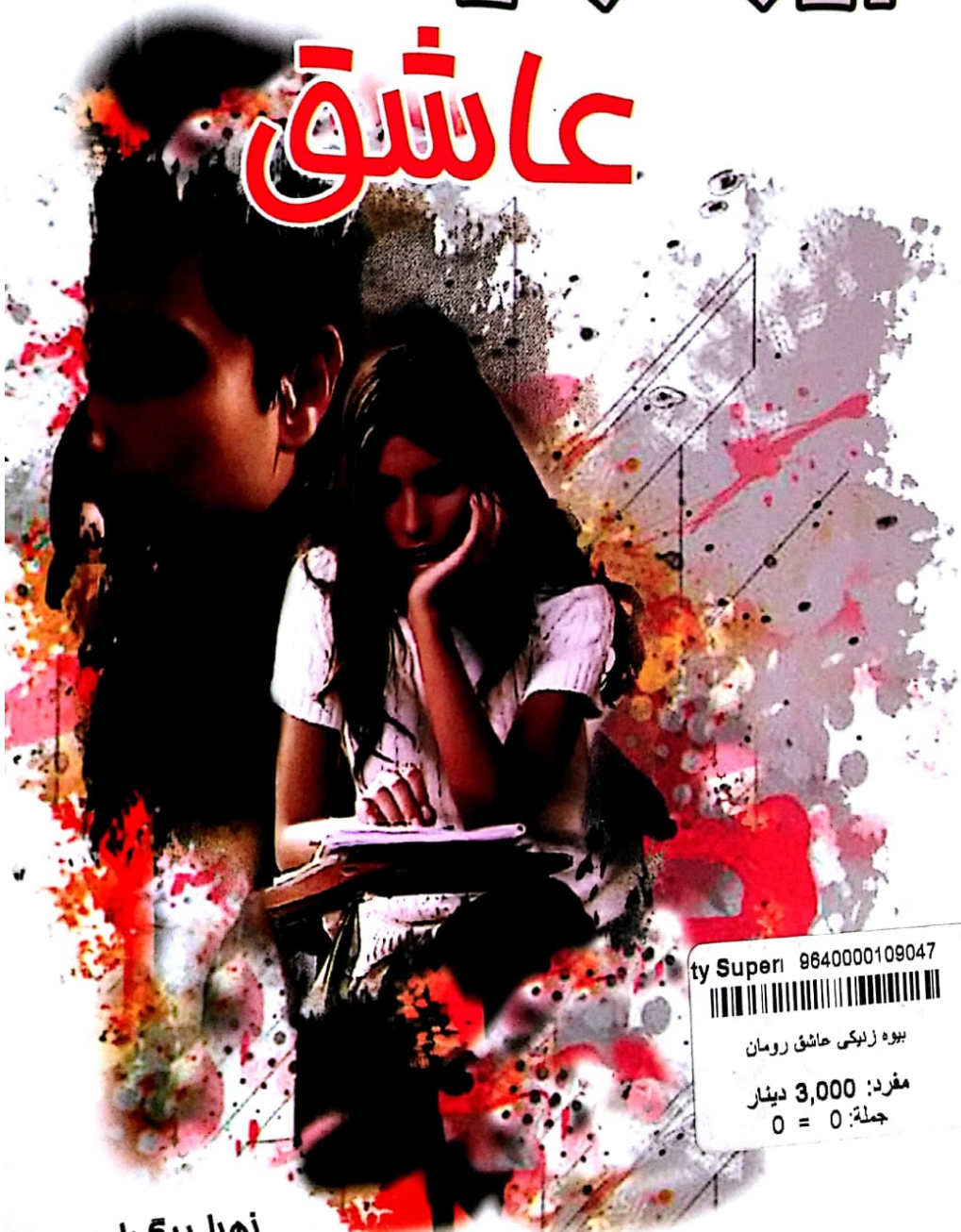

رومان

بيوه زيبكى

عاشق

ty Super 9840000109047

بيوه زيبكى عاشق رومان

مفرد: 3,000 دينار

جملة: 0 = 0

زهرا بيگدلى

وهرگيرانى: فواد كه ولوسى

بیوہ زنبکی عاشق

رمان

نوسینی: زہرا بیگدلی
وہر گیرانی: فواد کہ ولؤسی

چاپی دووہم

۲۰۱۴

چهند جارېك له ئاوينه كهدا سه پيري خوځى كرد، روخسارى هينده
سه رنج راکيش بوو كه هه موو دليكى ده پيكا و ده يكرده نيچيري
خوځى. چاوه كانى جوان و دلگير، روخسارى سپى، كه له كاتى پيکه نيندا
سه رگونانانى چال ده بوون و جوانييه كه ي چهند به رامبه ر ده كرده وه.
به وه هويه وه داواكارىكى زورى هه بوو، به لام هيچ كاميانى به شايسته ي
خوځى نه ده زانى، به رده وام به خوځى ده گوت: بهخت ته نها يه كجار
له ده رگاي ئاده ميزاد ده دات، هه ر بويه ناييت په له بكم و
به شيوه يه كى نه خوازراو خوځم دوچارى ژيانيك بكم، كه هيچ
پيوستيه كم به ده ستيپ كردنى نيه. من ده ييت هاوسه رى خوځم ژيرانه
و عاشقانه هه لېژيرم. به وه قسانه ي خوځى پيکه نينى ده هات.
به لام ئه مشه و چيتر له خوځبايي نه بوو، كاتيک له ميوانى گه رايه وه
"جهيران" ه كه ي پيشوو نه بوو. به رده وام ئاره زووى زه ماوه نديكى
چاك و عاشقانه ي هه بوو، ئه وه خواسته هه ميشه خه ونه كانى

پیتوه ژتیگی عاشق

لهمیشکیدا گهوره ده کرد. خه ونگه لیکي دووزو دریز که هیچکاتیک
وای به خه یالدا نه ده هات، که بیته شتیگی راسته قینه و بهرجه سته،
که لیک چیرۆکی عاشقانه ی خویند بوویه و ناکامییه کانیا نی بو
دهر که وتوو. وای هه سته کرد عشق ته نها له پهرتوو که کاندای بوونی
هه یه. تا ئه و کاته ی که له مالی پووری میوان بوو ئه و که سه ی
دوژییه وه که چه ندین سال بوو به دوایدا ویل بوو، بیگومان ئه وی
دوو راودور ده ناسی. چونکه ئاموزای میردی پووره که ی بوو. ههر به
جوړه ی که کچی پووره که ی په سنی دابوو به ته وای راست بوو. بالای
بهرز و پیکه وتوو، روخساریکی له خوبایی، به لام هیمن و له سه رخو که
رهوشتی جوانی لیده باری. له گهل ههر که سیکدا به شیوازیک ده دوا و
سه رنجی هه موانی بو لای خو ی راده کیشا. ناوی جهواد بوو،
ماموستای قوتابخانه یه ک بوو له قوتابخانه کانی تاران. جهیران بیری
له جوانی و ناوبانگی جهواد نه ده کرده وه، ئه و ناخی که سه کانی له بهر
چاو ده گرت. دلی به توندی لپی دها و خویشی بیری له و نیگا کاریگر
و روخساره نورانییه ی جهواد ده کرده وه.

پووره په روینی خزمه تی میوانه کانی ده کرد و به ته وای ماندوو
بیوو. به جوړیک که جهیران به باشی هه سته پیده کرد. ههر بویه
ده فری میوه که ی له پووری وه رگرت و سه رقالی خزمه تی میوانه کان
بوو.

هر کسه و هاوده میکی بو خوی گرتبوو و پیکهوه سهرقالی
گفتوگو بوون. پاشان به فهرمووی جهیران میوه یه کیان هه لده گرت و
دهستیان به قسان ده کرده وه. کاتیک نوبه ی جهواد هات، جهیران
ئیر له شه ماندا رووخساری سوور هه لگه را بوو، به باشی ههستی
ده کرد که رووخساری گری لیده بیته وه، به لام به سهر خوی نه هینا و
زور به ریزه وه خهریکی میوه به شینه وه بوو. جهواد تیله ی چاویکی
گرته جهیران و گوتی: ببووره شتیک بووه؟

جهیران به منجه منج گوتی:

نه، نه خیر، بوچی... چی بووه؟

جهواد ئامازه ی به دهستی جهیران کرد و گوتی: ئاخر دهستان
دهله رزیت، جهیران خوی ون کردبوو، به شه رمه زاریه که وه گوتی:
ئا... به لی، ئاخر من جار جاریک دهسته کانم له خویانه وه دهله رزن،
داوای لیبوردن ده که م. به په له له ژووره که چوه دهره وه و به قسه کانی
خوی پیکه نینی ده هات.

نه سرین له چیشته خانه که دا بوو، جهیران لی پرسی:

ئه و ئامو زایه ی ئیوه به رده وام له شت ورد ده بیته وه، یان ویستی

من شه رمه زار بکات؟

نه سرین که سهرقالی چایی تیکردن بوو، به سهر سورمانه وه گوتی:

چون چونی؟ شتیک رووی داوه؟ جهیران به بیزاریه که وه گوتی:

◆ پیوه ژنیکی عاشق ◆

نه بابه، شت روودانی چی! ته‌ن‌ها له‌بهر ئه‌وه‌ی شه‌رمم ده‌کرد،
که‌میک ده‌ستم له‌رزی ههر له‌بهر ئه‌وه ئه‌و کاکه‌یه له‌رزینی ده‌ستی
منی کرده جیی گالته‌ی خو‌ی. ههر ئه‌وه‌نده.

ئیتر نه‌سرین له‌چیشته‌خانه‌که‌دا بو‌ راپه‌راندنی کاره‌کان به‌ملاولادا
ده‌چوو، به‌سه‌رسورمانه‌وه سه‌یریکی جه‌یرانی کردو گوتی:

با بزانه‌م جه‌واد ئه‌و قسه‌یه‌ی به‌ تو‌ گوتوه‌!؟ ئه‌و که‌سی ئه‌و جو‌ره
قسانه‌ نییه. ههر له‌وکاته‌دا جه‌واد هاته‌ ژووری چیشته‌خانه‌که‌وه‌و
داوای جامی‌ ئاوی له‌نه‌سرین کرد. ئه‌و که‌ سه‌رقالی چایی تیکردن
بوو، رووی کرده جه‌یران و گوتی:

به‌قوربانی ده‌ستت بم جامیک ئاو ده‌ده‌ی به‌جه‌واد، من ده‌ستم
گیراوه‌؟

جه‌یران که‌ هیشتا رووداوی هو‌له‌که‌ی له‌بیر نه‌کردبوو، وه‌ک
ئه‌وه‌ی لووتی کردییت، به‌ره‌و لای سه‌لاجه‌که‌ رو‌یشت و سوراچییه‌کی
ده‌ره‌ینا و خه‌ریک بوو ئاوی ده‌کرده‌ ناو په‌رداخه‌که‌وه‌، جه‌واد
زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی کرد و گوتی:

له‌رزینی ده‌سته‌کانت چاک بوو یان نا؟ جه‌یران به‌یستنی ئه‌م
قسه‌یه‌ په‌رداخه‌که‌ی به‌توندی له‌سه‌ر می‌زه‌که‌ دانا و نیگایه‌کی پر
له‌قینی گرت‌ه جه‌واد و پاشان له‌چیشته‌خانه‌که‌ چوه‌ ده‌ره‌وه‌. نه‌سرین
به‌بینینی ئه‌و دیمه‌نه‌ رووی کرده جه‌واد و گوتی:

ئیوه چیتان به سهر هاتوه؟! تو ههرگیز بهم شیویه نه بوویت، هیچکاتیک سهرت نه خستوته سهر ئافره تی نامه حرم. دواى گوتنى ئەم قسه یه سینیه چاکه ی برده نیو هۆله که وه. جهواد بى ئەوه ی ئاو بخواته وه، له چیشته خانه که دا به تهنها مایه وه، له دلی خویدا گوتی: به لی به مشیویه نه بووم، به لام وا ههستده کهم دلم وام لیده کات. تاوانی من نییه. پهرداخه ئاوه که ی به دهسته وه گرت و نیگایه کی بیرمه ندانه ی تی بری و شتیکی له دلی خویدا تاوتوی ده کرد، که ههوالی رازی دلی ده دا.

جهیران له سهر قه نه فه که له تهنیشت دایکیه وه دانیشتبوو. ئیتر ئەو تورهبیه ی پیشووی له روخساردا نه مابوو. به لام وادیار بوو شتیکی شاراوه دلی داگرتبوو. که چاوه جوانه کانی نیشانی ده دا. لهو شهرمه نه فره تیه بیزار بوو که بهو جوړه شهرمه زاری کردبوو، به خوئی ده گوت:

مه گهر جهواد کییه؟ یه کیکه وه ک من، یه کیکه وه ک هه موو ئەو مروقانه ی دیکه. به داخه وه، زور به داخه وه که لووت به رزیم له بهر چ که سیک له که دار کرد، ئاخیر کچی باش بو واتلیهات؟ ئەو له رزین و شهرمکردنه له بهر چی بوو؟ ئەو وا ههستده کات تا ئیستا مروقم نه بینیه. ده بیته به جوړیک تی بگه یه نم و پی بلیم که خومم له بهر ئەو ون نه کردبوو. دهنه وا ههست ده کات هیچی نه هیشتوه! بهم خه یالانه وه له شوینی خوئی ههستا و به ره و چیشته خانه که کهوته ری.

پیتوه ژنیکی عاشق

نه سرین کوتایی به چابه شینه وه هینابوو. له بهر ئه وهی که جهیران به په له گه رابوو یه وه دلای داخوری. به ره وه هوله که بو لای کچه پووره کهی ههنگای ناو به دوای کیشه که دا چوو، به لام جهیران ئه وه له و دلهر او کییه رزگار کرد و پئی راگه یاند که بو ماوه یه ک نه یه ته نیو چیشخانه که وه. نه سرینیش به حالیکی گیز و واق و پرمانه وه سهیری رویشتنی جهیرانی ده کرد. جهواد هیشتا له چیشخانه که دا بوو. په رداخه ئاوه کهی به رامبه ریشی ههلسو که وتی جوانی جهیرانی له پیش چاو ون نه ده کرد. له بهر چاوی ئه ودا جهیران توره نه ببوو. یان ههستی به و توره بوونهی نه کرد بوو. تا ئیستا هینده بیری له هیچ کچیک نه کرد بووه. دایکی له باره ی هاوسهر گیریه وه گه لیک جار قسه ی له گه ل کرد بوو، به لام جهواد وه ک بلیی له و باره یه وه رارا بیت، هه همیشه وه لامی ئه مه بوو:

ئه خر دایه گیان من ده بی هاوسهر یکی ریکو پییک بینمه وه، که سیک بیت به راستی بتوانیت له گه لمدا بژی. من ماموستام. موچه یه کی وه هام نییه، ده بی که سیک بیت که هه لومه رچی من له بهر چاو بگریت، هه ز ناکه م له پاش زه ماوه نده که مان په شیمان بیته وه، ده بیت هه ردوو کمان عاشقانه یه کترمان خوش بویت. له و خه یالانه دا بوو که جهیران چوه ژووری چیشخانه وه و روو به رووی جهواد وه ستا. ئه و به خیرایی له حیگای خو ی هه ستا و فه رمووی

دانيشتنی لهجهيران کرد، بهلام بهبوچوونی ټهو جهيران ټامادهی
شهر کردن بوو له گهلیدا. بهو هوپهوه بهئارامی لهجهیرانی پرسى:

ببووره خانم، شتيک رووی داوه؟ بیللی تاکوو منیش بزائم! ټاگریک
له ناخی جهيراندا بلیسهی دا، بهلام دانى بهخویدا گرت و
بهتوره بیهوه گوتی:

نهخیر، نیگهیران مهبه، شتيک رووی نه داوه، بزانه من بو گالته و
گهپ نه هاتومه ته ئیره، هووی هاتنی من بو ئیره ټهوهیه که پیت
بلیم، جهواد ټاغای بهرپز، مافی ټهوهت نییه گالتهم پی بکهیت و پیم
رابویریت. ئیستا ههر کهس ههی، بیه. شهرمی من تهنا له بهر
رپزگرتنی خووم بوه نهک شتيکی تر، لهرزینی دهستیشم ههر بهو
هوپهوه بوو. پیویستی نه ده کرد ټاگادارم بکهیت، به داخهوه
وامده زانی ماموستایهک باشتر ټهو شتانه ده زانیټ، بهلام نیگهیرانم،
له بهر ټهوهی به هله دا چووم، و پاشان به بیزاریهوه له چپشتخانه که
وه ده رکهوت. به بی ټهوهی مؤله تی وشهیهک یان قسهیهک به جهواد
بدا. جهواد ههروا مات و مهلول لهو رهفتارهی له جیگای خووی وشک
بوو.

جهيران سهرقالی له بهر کردنی پوټشاکي خهو بوو. رووداوی ټهو
شهوهی له میشکیدا تاوتوی ده کرد. له بهر ټهوهی که به و جوړه له گهل
جهواددا رووبهروو ببوویهوه، نیگهیران بوو. به بوچوونی خووی کاریکی
عه جولانهی کرد بوو. ههتا مؤله تی نه دا بوو جهوادى بیچاره بهرگری

◆ پینوئو ژنیکی عاشق ◆

لهخوی بکات. بهرهو رووی ئاوینه که وهستا، لهخوی توره بوو. سهیریکی خوی کرد و گوتی: خوم نیم، وهک بلیی دهووروبهر گهلیک ترسناک بوو، لهسهر جیگا کهی دانیششت و سهری خوی خسته ناو دهسته کانییه وه. وهک ئه وهی سهری ژان بکات. هه بیکی خوارد و لهسهر جیگا کهی دریژ بوو. پاش کاتژمیریک چوه خهویکی قووله وه.

"جوانترین کازیوه"

روژانیك به سهر ئه و روداوهدا تیپه‌ری و ژیان به‌ره‌وتی خو‌ی ده‌جولا. جه‌یران بو ئه‌وه‌ی له‌ماله‌وه تاقه‌تی په‌رت نه‌بی، له‌کتیبخانه‌یه‌کدا بوو به‌ئه‌ندام، تا‌کوو له‌لایه‌که‌وه زانیاری زیاد بکات و له‌لایه‌کی که‌شه‌وه به‌سهر ته‌نهاییدا زال ییت، له‌راستیدا سه‌رکه‌وتوو بوو، چونکه هه‌موو روژیک کاتژمیر سی تا شه‌ش به‌خوشحالییه‌وه ده‌چوو بو قوتابخانه و هه‌ستی به‌تیپه‌ربوونی کات نه‌ده‌کرد. ئیواره‌یه‌ک له‌کاتی گه‌رانه‌وه‌یدا، چونکه دنیا تاریک و شه‌قامه‌کان کش و مات بوون، هه‌ستیکی نامو‌ی لا دروست بیوو. به‌بو‌چوونی ئه‌و که‌سیک هه‌نگاو به‌هه‌نگاو له‌گه‌لیدا ری‌ده‌کات، ئه‌گه‌ر دنیا رووناک بوایه، به‌باشی هه‌ست به‌رنگه‌ په‌ریوه‌که‌ی ده‌کرا، به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی دنیا تاریک بوو، جه‌یران به‌خت یاوه‌ری بوو که هیچ که‌سیک هه‌ست به‌ترسه‌که‌ی نه‌کات. سیپه‌ره‌که به‌رده‌وام به‌دوایه‌وه بوو، دلی به‌توندی لی‌ی ده‌دا و لی‌دانیکی ناجور. هه‌ر

◆ پٽو ٽيڪي عاشق ◆

لهو کاتهدا دهرديسهري دووباره يهخه گرتهوه. ترس و تازار پيکهوه
هيرشيان بو هينابوو. جهيران چيتر تواناي ريگردني نهماوو. ناچار
خوي چهسپاند بهديوار يکهوه و دهسته کاني بهروخساريهوه گرت و
بههيواشي ده گريا. دهنگي پي سي بهره که بههيواشي نزيک
دهبويهوه. تا ئهوه بوو لهته نيشت جهيراندا راوهستا. ترس هموو
گياني داگرتبوو. تواناي خوراگري نهماوو. تا ئهوه بوو که وهک
لاشه يه کي بي گيان کهونه سهر زهوي.

کاتيک چاوه کاني کردهوه، لهلای خويدا ههستي به هه ناسه
گهرمه کاني دايکي کرد، بهيني ئه و خوي خزنده باوهشي و زار زار
ده گريا. هيشتا ترس لهديدا نهره ويويهوه و يهخه بهرنه داوو،
باوکيشي هات بولايان و، دهستي کچه کهي خسته ناو دهستي و
به پهر وشهوه ئه حوالی پرسى. ئينجا پرسى: چي بوه کچم بوله هوش
خوت چوويت؟ ده بي سوپاسي کاک جهواد بکهين، چونکه ئه و رزگاري
کرديت. جهيران بهيستن ناوي جهواد، بهحه په ساوييهوه له دايکي
پرسى:

دايه، جهوادتان گوت؟! ئاخو ئه و لهويدا چي ده کرد. له ناو ئه و
شه قامه دا جگه له من و ئه و تارمايه که سيکي تري لينه بوو، ناشي ...
ناشي ئه وه جهواد بوويت، وايه دايه. باش حالي بووم، هوئي
ترسه کهي من جهواد بووه؟ بهدوشد امانه وه له سهر تهخته که کهوت
و گوتى:

ئاخر بوچی؟ من چ دوژمنایه تیه کم له گهلیدا هه یه. روی خوئی
به ره و لایه کی تر وه رگیړا و دوو دلۆپ ئه سرین به ئارامی به سه ره
روومه تیدا خزین، به لام هوکار ئه وه بوه له پاش روداوه که ی ئه وه
شه وه جهواد عاشقی جهیران ببوو، هه ره ئه مهش ببوه هوئی ئه وه ی که
جهواد له ریگای نه سرینی پوزای جهیرانه وه که وه ک خوشکیک لییه وه
نزیک بوو، جهواد له ریگای نه سرینه وه بیستبووی که جهیران بوته
ئه ندام له کتیبخانه یه کدا و خستبویه ژیر چاودیریه وه و هه نگاو
به هه نگاو له گهلیدا ده چوو. ئه وه پیی وابوو جهیران له گهل کچه کانی
دیکه دا جیاوازه. پوشاکی ساده ی له بهر ده کرد و به داپوشرای بو
کتیبخانه ده چوو، دامه زراو و به و یقار بوو. له هه مووی گرنکتر
رهفتاری جوان و به حه یا ده هاته پیش چاو. ئه وانه بو جهواد بهس
بوون. تا ئه وه ی که له روژی دوایدا جهواد به باشی نه زانی که
جهیران له تاریکی شه قامه که دا جی بهیلی و خوئی به ره و مال بیته وه.
هه ره به و هویه وه به ئارامی له گهلیدا ریی ده کرد تا کوو له نیوان
شه قامه که دا له گهل بیپوشبوونی جهیراندا، یارمه تی دابوو و
به هاوکاری یه کیک له ئافره تانی گه ره ک گه یاندبویه ماله وه. به لام
خیزانه که ی جهیرانی به ته واوی ئاگادار نه کردبوو که هوکاری
چاودیریه که ی چی بووه.

◆ پښتو ژبې كې عاشق ◆

يو به يانې حالې جهيران باش بوو. پاش نيوهرو خوى يو كتيبخانه
ثاماده ده كړد كه داىكى پيشى پيگرت و نه پيپشت بچيت يو
كتيبخانه. جهيران لهو كارې داىكى سهرى سوړما و به ئارامى پرسى:
دايه، ئهم كارانه چييه؟ بوچى من مندالم كه بهم شيويه بوم
نيگه رانى؟ ده ستى كرده ملي داىكى و ماچيكي سهر رومه تى كړد و
گوتى:

دايه گيان ياخوا لده ورت گه ريم، ئه گهر تو نه بو ايهى من چيم
بكر دايه و پاشان كه و ته پارانوه و سهرى شور كرده وه تاكوو داىكى
زياتر دلى بوى بسوتى. ههروه هاش بوو، خوى له سهر ريگا كهى
جهيراندا لادا و ده ستى خسته سهر شانى و گوتى: ئاخر كچه
شيرينه كه من نيگه ران نه يم ده بى كى نيگه ران ييت؟ له دواى
روداوه كهى دويى شوه وه دلم خورپه ده كات! له مه وودا ئاگات
له خوت ييت. زووتر بگه رپره وه مال، هه ر لهو كاته دا جهيران
قادر مه كانى يه كه يه كه برى و له گه ل مائئاو اييدا چوه دهره وه.

له كتيبخانه كه دا پيډه نكي زال بوو. گوايه جهيران له ژير
سهرنجدانى دوو چاوى دوستانه دا ما بوويه وه. خوى ئاگاي له وه
نه بوو، چونكه هينده سهر گهرمى خوښندنه وهى كتيبه شيرينه كهى
"شه هريار" بوو، وه ك بلى جگه لهو كه سيكى ديكه له ويدا نيه. دوو
دير شيعرى هاته پيش چاو كه به ره و دنياى خه يال بالى گرت. دوو
ديره شيعره كه ش ئه مه بوو:

دهیدر بابا دنیا یالان دنیادی

سلیمانان نوحدان قالان دنیادی*

کاتیڤک گه یشته کوتایی شیعره که، له گهل ئه و شاره زاییه دا که له زمانی تور کیدا هه یبوو، پچر پچر، لیکی دایه وه و له دلی خویدا گوتی: بهلی، "حه یدهر بابا"، ئه م دنیا یه له راستیدا درویه. دنیا یه که که بو حه زره تی نوح و سلیمان وه فای نه بوو، ئایا بو ئیمه وه فای ده ییت؟ ئاهیکی کیشا و کتیبه که ی داخسته وه تا کوو له و ساته دا که میڤک بیر بکاته وه. سهیری میزه کانی به رامبه ری ده کرد تا کوو له چوار ده وری به ئاگا ییت. ئه و پندهر کش و مات بوو، ئارامیه کی ته و او بالی به سهردا کیشابوو، ههر که سه و سه رقالی خویند نه وه ی کتیپیک بوو. ئه و سه رقالی کو کرد نه وه ی کتیبه کان بوو که هه سته کرد که سپیک به سهر سه رییه وه را وه ستا وه. به هیواشی سه ری بهرز کرده وه و جه وادی بینی. جه واد به ئیشاره ت حالی کرد که ییده نگ بی تا کوو ئارامی کتیبخانه که نه شیوی، ئه ویش کتیبه کانی هه لگرت و بردی تا کوو بیخاته ناو قه فه سه که وه، پیکه وه له کتیبخانه چوونه ده ره وه.

پیتوه ژنیکی عاشق

جهیران لهوهی که هه موو روژیک ئه و کوره لهسه رینگاکهیدا
سهوز دهییت، بیزاری خوی ئاشکرا کرد و گوتی:
ببووره کاک جهواد، تو کارو پیشهت نییه. له گهل ئه وه شدا که
ماموستایت، بهلام من هه موو روژیک تو له کولان و شهقامه کاندای
دهیینم. ناشی بهرپرت ماموستای خه لکانی سه رشه قام و کولانه کان
بیت؟ به بیستنی ئه م قسه یه جهواد پیکه نینیکی کرد و گوتی:

بهلی تو راست دهلیی. جیگهی سه رسورمانه! بهلام ده بی
له خمه تی بهرپرتان ئه وه بلیم که من کارو پیشه م هه یه و گه لیکیش
سه ر قالم، بهلام زهنگی کوتای مؤلهت وه رده گرم. بیگومان
کارگه لیک گرتگم هه ن که به دلنیا ییه وه ده ییت له و ساته دا ئه نجامی
بدهم. له وانیه به بوچوونی تو جیگای ته شقه له بیت، بهلام به لای
منه وه گه لیک گرتگ و پیویسته.

جهیران که به وردی گوپی بو قسه کانی گرتبوو، به سه رسورمانه وه
گوتی:

ئایا چاودیریکردنی من کاریکی هینده گرتگه؟ یان ترساندنی کچی
خه لکی له تاریکی شهودا به لای بهرپرته وه کاریکی پیویسته؟ وایه کاک
جهواد! ئه وه کاریکی گرتگه که جه نابت ده یکه ی؟ به تورپیه وه چه ند
هه نگاویک پیش کهوت. له وه ی که هه له حالی بونیک له م روداوه
پیش هاتبوو، جهواد داوای لیبوردنی کرد و هه ولی دا ئه و
بیرکردنه وه خراپه له میشکی ئه ودا وه دهرنی. له بهر ئه وه که میک

ههنگاه کانی خیراتر کردو شانبهشانی جهیران ریگهی ده کرد.
بهمنجه منج دهستی به قسان کرد:

من ... ده زانی جهیران خان من هه رگیز نیازی ئازاردانی تووم
نه بووه. چند ههنگاو یک پیش کهوت و به ئارامی گوتی:

من ... من ... تووم خوش دهویت، به ته واوی نیازم به ناسینی تو
ههیه، ئایا ئه مه تاوانه؟ ئایا ماموستا مافی خوشه ویستی نییه؟ ئایا
ناتوانی بو معشوقه کهی وه فادار بییت؟ که میک وهستا و پاشان
گه رایه وه دواوه، تا کو کاریگه ری قسه کانی خوئی له سه ر جهیران بو
دهر کهویت. جهیران سه ری داخست و رومه تی له شه رماندا سوور
هه لگه رابوو. له شه رماندا پشتی له جهواد کرد و گوتی:

ببووره کاک جهواد، تو منت غافلگیر کرد. من چاوه پروانی ئه م
قسانه م نه ده کرد، هه ز ناکه م دل به من بدهیت، چونکه باش ده زانم
که دایک و باوکم به م کاره رازی نابن. جهواد به په له رووبه روی
وهستا و به نیگه رانییه و گوتی:

بوچی؟ مه گه ر که سیکی تر له م نیوانه دایه. تکات لیده که م پیم بلی

ئه و که سه کییه؟

جهیران ده رویشت و جهوادیش له گه لیدا، به لام بیری په رت ببوو
له وهی که ناخه زیک له م نیوه نده دا خوئی ده نواند. چانسی بردنه وهی
له م پیشبر کییه دا له جهواد زیاتر بوو. له و خه یالانه دا بوو که ئایا
هه رگیز به م ئاره زووهی ده گات؟ جهیران به ئارامی گوتی:

بهلي ڪاڪ جهواد، قسه ڪهت راسته. ڪه سيڪ له ٿارادايه. ڪه سيڪ
 ڪه دايڪ و باوڪم پي رازين. جهواد به خيرايي گوتي:
 ٺهي تو چي؟ ٿايا توش پي رازيت؟ بوچوني تو به لاي منهوه زور
 گرنهه! ٺهه گهر تو رازي بيت، من ههولي خوم ددهم و خوم له ٿياني
 تو دوور دهخه مهوه، به لام ٺهه گهر ٿاره زووت لهو زه ماهونده نيهه تا
 دوا ساتي ٿيانم چاوه پروان دهم.

جهيران ڪه ٺهه قسانهي بيٺاڪام ده بيني، نيگايه ڪي ته مگر تووي
 بريه جهواد و به زرده خه نهيه ڪي ته لڳهوه رووي ٿيڪرد و گوتي:
 خوزگه بوچووني من له بهرچاو ده گيرا. باوڪان و دايڪان وا بير
 ده ڪه نهوه ڪه خوشبهختي مناله ڪانين پهيوه نديي به مال و سامانهوه
 ههيه، ويستي دل به لاي ٺهوانهوه بي بايه خه، ٺهوه له به رامبر
 ٿيمه دا زولمه، زرده خه نهيه ڪي تالي ڪرد و گوتي:

به بوچووني ٺهوان عشق هيج مانايه ڪي نيهه، يان ڪاتيڪ ماناي
 ههيه ڪه پارهي له گه لدا بيت. به داخهوه ٺهوش به ردهوام وا نيهه.
 ٺاهيڪي هه لکيشا و نيگايه ڪي گرته جهواد و گوتي:

به بوچووني ٿيوه، ٿايا هيشتا ده تواني چاوه ري بڪهيت؟ چاوه پرواني
 ڪه سيڪ ڪه هه تا له سهدا يه ڪي ٺوميدى پي نه بيت.

جهواد گه ليڪ نيگه ران بوو، ڪه ميڪ چوه پيشترهوه، ده ستي
 خسته نيو قزه پره ڪه يهوه و پاش چند چر ڪه يه ڪ ده سته ڪاني نايه
 گيرفاني و سهري بهرز ڪردهوه بو ٺاسمان ڪه ٺيتر ڪه ڪم ڪم

تروسکه ی ته ستیره کان جوانتری کردبوو. سه یریکی کرد و به پروایه کی ته و اووه وه لومی دایه وه:

به لی، چاوه پروان ده بم. تا کوو هر کاتیک که خودا بیه ویت. پاشان به هیواوه زه رده خه نه یه کی کرد و گوتی: چونکه خواوه ند سودی به نده کانی باشتر ده زانیت، نه ک که سیکی تر.

دنیا خه ریک بوو تاریک داده هات، جهیران خو ی ریخست و ناماده ی روشتن بوو. قسه کانی جهواد کاری تیکردبوو، دلپینه دانی ته ستم ده هاته پیش چاو. به و حاله وه سه یریکی کرد و گوتی:

کاک جهواد من ئیتر ده بی بروم، زور دره نگه، سه ری دانه واند و به فیلبازی به وه گوتی: ده ترسم تارماییه ک له گه لمداییت و جاریکی تر بیته هو ی ترساندم. جهواد که ئیتر نارحه تی پیشووی له رو خساردا نده بینرا، زه رده خه نه یه کی کرد و گوتی:

ته گهر گرفتیک نییه، ته و تارماییه ته مشه وو شه وه کانی دیکه ش بو ئاسووده یی تو له گه لتدا ده بییت، یانی چیترو ویزدانم قبولی ناکات که کچیکی باشی وه ک تو به تنها له شه قامدا بییت و لوه سه رگه ردانه کان خه یالیان لای بییت. رازیت جهیران خان؟ جهیران که ئیتر له راستیدا دلی نه ده هات دووباره ره تی بکاته وه، به زه رده خه نه یه ک ره زایه تی خو ی نیشاندا و له گه ل جهواددا به ره و مال به ریکه وت.

دهنگی پیکه نینی پووره بهدري و نهسرین جهیرانیان لهخه و بیدار کرد. سهیریکی کاترمیره کهی پشتی سهری کرد و بهسه رسورمانیکی زورهوه میلی کاترمیره که (ای نیشان دها، بهلام هیشتا خه و بهرینه دابوو، بهخیرایی جلی له بهر کرد و پاش داهینانی قژی چوووه نهومی خوارهوه. دایکی سهرقالی پیشوازی میوانه کان بوو، جهیران به گالتهوه گوتی: زور باشه دایه گیان، کاتیک خوشکه کهت ده بینی، ئیتر من له بیر ده چم؟ بوچی منت لهخه و بهئاگا نه هیئا؟ ههموو پروویان له دهنگه که کرد، ئه و له پیشان جوانتر ده هاته بهرچاو. پاش ماچ و موچی یه کتری بهخیرهاتنی پووری و نهسرینی کرد و لهته نیشته دایکيهوه دانیشته. پوری سهیریکی خوشکه کهی کردو به گالتهوه گوتی:

گوپیگره خوشکه گیان، کچ نابی تاکو نیوهرو بنویت. بهیانی دهچپته مالی میرد. ئه و کات به لایهوه سهخت ده بی که زوو لهخه و ههستی، پاشان سهیریکی جهیرانی کرد و گوتی:

وا نییه کچی خوم. ئه گهر راستم نه گوتوه بیلی. جهیران که به قسه کهی پووری پیکه نینی ده هات، گوتی:

نا پووری گیان، داوای لیبوردن ده کهم، بهلام کی میرد ده کات؟ حهیف نییه ئه و دایک و باوکه چاکه به جی بهیلین و بروین. من دوی شه و تا بهیانی بهئاگا بووم. ئه وه بوو که درهنگ بهئاگا هاتم. پووره

پٽوھ ٽيڪي عاشق

بهدری نیگایه کی فیلبازانهی لیگرد و گوتی: ئهی شهیتان... ناشی
وايیت!

هه موویان دهستیان به پیکه نین کرد جگه له جهیران که
له شهرمه زاریدا سوور هه لگه رابوو، هه موو نیگا کان روویان لهو
کردبوو. له شهرماندا سهری شور کردهوه، به لام بیدهنگی به باش
نه زانی و کهوته بهرگریکردن: پووری گیان تو بی و خودا زه حمهت
مه کی شه، ئه م قسانه چیه؟ ئیستا هه رکه سیک تا به یانی خه و نه چیته
چاوی که ئیوه ده لین... بووه؟ ئه مجاره شیان قاقای پیکه نین له جاری
پیشوو بهر زتر بوویهوه. ئه قدس خانم که کهه کی له ته نگزه دا
ده بین، بو بیدهنگ کردنی کومه له که روشت بوئه وهی سینه
چایه ک بهینیت.

پووره بهدریش له گه لیدا چوه چیشته خانه که وه. جهیران پاش
رویشتنی ئه وان، هه ناسه یه کی ئارامی هه لکیشا و رووی کرده
نه سرین و گوتی: وای له دهست دایکت. له خورا قسه بو خه لکی
دروست ده کات. نه سرین که تا ئه و ساته قسه یه کی نه کردبوو،
رووی تیکردو گوتی: له خویه وه نه بوو، باشه ئه و سوور بوونه وه یهت
له چی بوو؟ ئیستا ده لپی چی؟ هه ر هیچ نه بی درو له گه ل مندا مه که.
جهیران که چیدی نه یده توانی بیشاریته وه، زه رده خه نه یه کی بو
نه سرین کرد و بو ده رده دل کردن ئه وی برده ژووره که ی خوی.

"سه‌ره‌تای خه‌م"

پاش نیوه‌رۆیه‌کی دووه‌ه‌م مانگی پاییز بوو. جه‌یران خۆی ئاماده ده‌کرد بو ئه‌وه‌ی بچیت بو کتیب‌خانه.

له‌کاتی چوونه‌ ده‌ره‌وه‌یدا دایکی پیی راگه‌یانده‌ که له‌کاتی گه‌رانه‌وه‌یدا میوه و شیرینی بکریت و له‌لایه‌کی تریشه‌وه که میک زووتر له‌رۆژان بگه‌ریته‌وه. جه‌یران رووی کرده دایکی و گوتی:

میوه‌مان هه‌یه، بوچی وابریاره میوانمان بیت که ئه‌و هه‌موو شته ریکده‌خه‌ی؟ دایکی گوتی: به‌لی، مام و ئاموژنت بو ئیواره دین بو ئیره. تو هه‌ولبده زووتر بگه‌ریته‌وه.

به‌گوتنی ئه‌م قسه‌یه وه‌ک بلیی ئاویکی ساردیان به‌سه‌ردا کردیت، ناوچاوی گرژ کرد و خواحافیزی له‌دایکی کرد. خه‌میک به‌قورسای کیویک به‌سه‌ر شانیدا کهوتبوو. ئه‌و ده‌یزانی که هاتنی مام و ئاموژنی بیه‌و نییه.

به‌کسه‌ره له‌ده‌ستی باپیره‌ی ره‌حمه‌تی بیزار بوو و به‌خۆی گوت: ئاخ‌ر باوه‌ گه‌وره‌ توچ کاریکت به‌ئاینده‌ی منه‌وه هه‌بوو؟ بیری هینده

پهرت و شيواو بوو ڪه نهيده زاني چون چوني گهيشته ڪٽيخانہ.
 ڪٽيبي "سولتاني عهشق" ي له ڪٽيخانہ دهرهيناو خوئي
 بهخويند نهويهوه خهريڪ ڪرد. ٽهوه ڪٽيبي سهه رگوزه شتهي
 "شههريار" بوو. گهليڪ خهه مپنهر ڪه دلي هه موو خوينه ريڪي ٽازار
 دهدا. شههرياريڪ ڪه لهه شقدا شڪستي خوارد بوو. شڪستيڪ ڪه
 ببوه هوئي پشڪوتني دورپڪ لهه سهدهفي ناخيدا. جههيران گهيشتهبوه
 ٽهوه شوينههي ڪه ڪاتيڪ شههريار بهه هوئي نه خوشييهوه لهه نه خوشخانه
 ڪهوتبوو، ياره بيوه فاهي ٽهوه "سورهيا" دههات بو سهرداني تاڪوو
 دلي شههريار بدانهوه و شههرياريش لهوه لاميدا ٽهوه شيعرههي
 ڪوت:

هاتي گيانم بهقوربانن، بهلام ٿيستا بو چي؟
 ڪهن ٿيستا لهپي ڪهوتووم، بي وهفا بو چي؟
 تو نهوشاتري و لهپاش مهرگي سوهراب هاتي؟
 ٿيتر ناز لهگهل لاوان بڪه، لهگهل مندا بوچي؟

جههيران ڪچيڪي ههستيارو دلناسڪ بوو. ٽهوه پارچه شيعره و
 بابتههي ٽههرو زور لهو دهچوو. ببوونه هوئي دلگهه راني ٽهوه. چاوه
 جوانه ڪاني فرميسڪ خوشاند بووني و بهدهنگي جهواد هاتهوه
 سهه رڄوي. ڪاتيڪ سههري ههه لپري، جهواد بهسهه سورمانهوه

له چاوه کانی ورد ده بوویه وه. روو به رووی دانیشیت و له روخساری
 جهیران راما و بووی دهر کهوت که له شتیکی نیگه رانه. به هیواشی
 کتیبه کهی له دست وه رگرت و سهیریکی بهرگی کتیبه کهی کرد و
 وینهی شه هریار به جوانی له سهر بهر که که خووی دهنواند. جهواد
 له سهره تاوه تا ناواخی کتیبه کهی خوینده وه و به هیواشی گوتی:

جهیران خان. بوچی شتیکی ده خوینیته وه که بیته هووی بیزاریت؟
 له مه و دوا چهز ناکم گوله کهم بژاکیت. جهیران که تا ئه و کاته
 بیدهنگی هه لبرارد بوو، ئاهیکی قوولی هه لکیشا و گوتی:

چاکهی خوئانه. من شایانی ئه م هه موو په سنانه نیم، به لام
 به داخه وه ده بی بلیم ئه و گوله خه ریکه هه لده وه رییت.

جهواد به سهر سورمانه وه پرسی:

بوچی چی بووه؟ شتیکی روویداوه؟ جهیران که ئیتر هه ستا بووه،
 کتیبه کهی له دست وه رگرت و گوتی: له ریگادا هه موو شتیکی
 پیده لیم. پاش دانانه وهی کتیبه که له چیگاکهی خووی، هه ردوو کیان
 چوونه دهره وه.

جهواد که ئیتر ئوقره ی له بهر برابوو، به پیداکریبه وه داوای لیکرد
 تا کوو هه موو شتیکی بو روون بکاته وه. جهیران که تا قه تی گوتنی ئه و
 راستیبه ی نه بوو، داوای له جهواد کرد که پیداکری نه کات، به لام
 جهواد ده سته رداري نه بوو و داوای روونکردنه وهی لیده کرد.

پاییز کزه‌بای خوئی هه‌لکردبوو. هه‌ردووکیان هه‌نگاویان به‌ره‌و
 ئاینده‌یه‌کی نادیار هه‌لده‌گرت. جه‌یران ده‌ستی له‌گیرفانی
 بالاپۆشه‌که‌ی نابوو و له‌سه‌رخۆ هه‌نگاوی ده‌نا. بی ویستی خوئی
 ده‌ستی به‌قسان کرد:

چه‌ند سالیکی پیش ئیستا له‌شاری تاران و له‌مالیکی ئاساییدا،
 کیژیکی هاته‌ دنیاوه. ئەم کیژه‌ له‌به‌ر جوانییه‌که‌ی له‌دلی هه‌موو
 که‌سیکدا جیی خوئی کرده‌وه. به‌تایبه‌تی باوه‌گه‌وره‌ی ئەم خیزانه، ئەو
 هه‌تا بو ساتیکیش نه‌یده‌توانی لیی دوور بکه‌ویته‌وه. ئەو وای
 هه‌ستده‌کرد که هه‌میشه‌ زیندوووه. هه‌تا بیری زه‌ماوه‌ندکردنی ئەم
 کچه‌ دیوانه‌و بیزاری ده‌کرد، تا ئەوه‌ بوو که‌ بیریک به‌می‌شکیدا
 هات. بیریک که‌ چاوه‌روانی ئەوه‌ی لی‌ده‌کرا ئاینده‌ی ئەم کچه‌
 پرشنگدار بکات. تا ئەوه‌ بوو بو هه‌موانی ئاشکرا کرد و رای
 وه‌گرتن و ئەوانیش هه‌موو له‌گه‌ل ئەو رایه‌یدا ته‌با بوون. که
 کچه‌که‌یان له‌کوژی مامه‌که‌ی به‌مندالی ماره‌ ببه‌رن و بوون
 به‌ده‌ستگیرانی یه‌کتري. ئەو کچه‌ به‌خت ره‌شه‌ که‌سیک نه‌بوو جگه‌
 له‌من. جه‌واد که‌ به‌وردی گوئی بو قسه‌کانی جه‌یران شل کردبوو،
 ره‌نگ له‌روخساریدا په‌ری. به‌ئاسته‌م تفی ناو ده‌می قووت دایه‌وه و
 به‌ره‌و رووی جه‌یران وه‌ستا. له‌کاتیکیدا که‌ چاوه‌کانی حاله‌تیکی
 تاییه‌تیان به‌خۆوه‌ گرتبوو، به‌منجه‌ منج گوتی:

◆ پيٽو ٽيڪي عاشق ◆

تو ڪه ... تو ڪه پهسهندي ناکهي، تو منت خوش دهوي، ٽيمه..
ٽيمه دهمانه وٽ پيڪهوه زهماوند بکهين جهيران، مهگر وا نيهه؟
دهي قسه بکه، شتيڪ بلي. جهواد ڪه وهڪ شيتي ليهاتبوو،
زهردهخه نيهه ڪي ته وساوي ڪرد و گوتي:

ناشي ٽهوت خوش بوي، وايه؟ خوشنت دهوي؟ چاوه ڪاريگه ره ڪاني
ٽهو پر بوون له فرميسڪ، چاوي له چاوه ڪاني بري و به دهسته پاچه ي
گوتي: ٽهي من چي؟ به بوچووني تو عه شقي من بي به هايه، ٽهو دلّه
داماوهي من چ گوناھيڪي ڪردوه، چي وه لام بدهمهوه، بليم هه موو
ٽاده ميزاده ڪان بي وه فان. بليم تنها مهجنون نه بوو ڪه له عه شقي
له ليليدا ديوانه بوو. فرهاد نه بوو ڪه له عه شقي شيرين ڪيوي
بيستوني داتاشي، ڪه سيڪي ترپش هه يه ڪه منم. عه شقي تو، تو له
بناغوه وردت ڪردم، باوهر بکه زور به لامهوه ٽهسته مه.

جهيران ڪه تا ٽهو سانه به زه حمهت داني به خويدا گرتبوو، تواناي
پهريت بوو، دهستي به گريان ڪرد. له نيو گرياندا گوتي: جهواد تو
به هه له دا چووي. باوهر بکه خوشم دهوي، هه قم پي بده، پاشان
دهستي به قسان ڪرد، تا ٽهو شوپنه ي ڪه جهواد به چه په ساوي به نيگا
رينموني ده ڪرد.

ڪاتيڪ گه يشتهوه مالوه، ٽيتر شهو داهاتبوو، له نيوان ريگادا
بارانيڪي توند دا يڪردبوو، وهڪ بلي ٽاسمانيش دلي گيراوهو توند
بوو. ڪاتيڪ ده رگاڪهي ڪردهوهون چووه هه وشه ڪهوه، له شهوقي

گلۆپه كان تیگه یشت که میوانیان هاتوه، بی ویستی خوئی گریانی دههات، رووی به ره و ئاسمان بلند کرد بو ئه وهی باران روخساری بشواته وه. به لام فرمیسه کانی ئه وه له باران به هیژتر بوون و گهرمی فرمیسه کانی ساردی بارانه که ی کال کرد بووه. له لیواری ههوزه که دا چیچکه ی کرد و ئاوئیکی به روخساریدا کرد. ئه وه ههستی ده کرد چاوه کانی به ته وای سوور هه لگه راون، چونکه کزه کزیان لیوه دههات، به ناچاری چووه ژووره وه، هه موو له هه لگه که دا دانیشتبوون. جهیران بو ئه وهی بجیته ژووره که ی خوئی که له نهومی سه ره وه بوو، ده بوو له هه لگه که تیپه ری و ئه مهش کاریکی دژوار بوو. هه موو سه رقالی گف تو گو بوون، هه تا دهنگی سپهریش دههات. به دهنگی پیوه دانی ده رگاکه دهنگه کان خاموش بوون. جهیران کاتیگ تیگه یشت که پیمان زانیوه، خوئی جهم و جوړ کرد و پیلاوه کانی له پیی داکنند و ئاسوده بوو، دایکی به دوای داهاات و له سه رتاپای راما. به سه رسورمانه وه گوئی:

چی بوه کچم؟ بوچی جله کانت ته ر بووه، چه ناکه ی جهیرانی گرت و به هیواشی به ره و لای خوئی وه ری گیرا بو ئه وهی کهس دهنگی نه بیستی، گوئی:

بوچی چاوه کانت سوور بوون؟ باشه پیمگوئی، میوانمان هاتوون. برۆ سه ره وه جله کانت بگوړه، به په له وه ره خواره وه. هه موو چاوه روان.

◆ پیتوہ ژنیکی عاشق ◆

لہوہی کہ ہیچ کہسیک لہمالدا لہبیری ئەودا نہبوو، دلئی تہنگ
بوو، ہەر یہ کہو بیری لای خوئی بوو. باوک بو ئەوہی پەیوہندی
لہ گہل براکەیدا باشتەر بیٹ، دایک بو ئەوہی لہ بەرامبەر خەلکیدا
خوئی بەزاوا پزیشکە کہ یەوہ ہەلبکیشی. بەخوئی گوت، کہوا یە من لہم
نیوانەدا چ کارەم؟ بوچی کہسیک پرسیار لہ من ناکات، بوچی پیم
نالین ئایا من خوشم دەوی یان نہ؟ بەدامەزراوی لہ سەر جیگا کہی
خوئی راوہستا و بەلینی بەخوئی دا کہ ئەمشەو ہەمووشتیک یە کلای
بکاتەوہ، بەرەو ہۆلە کہ ہەنگاوی ناو بە بیشرمی زانی کہ بی
ئەحوالپرسین بجیتە نہومی سەرەوہ. لہ بەر ئەوہ بەخیر ہاتنیکی
ساردوسری کردن و بەپەلە چووہ سەرەوہ.

لەژوو رہ کہیدا ہەلکورما بوو، لہ نیو دەریای خەیاڵ و ئەندیشەدا
نقوم بیوو. کاتیک دایکی چووہ ژورەوہ، بەیینی ئەم دیمە نہ
لەتەنیشت کچہ کہ یەوہ دانیشت و دەستی خستە سەر شانی، جەیران
کہ چاوہ کانی پرببون لە فرمیسک سەری نا بەسینگی دایکییەوہ و بە
ئارامی دەگریاو گوتی:

دایە، بریا منت نہ بوایە، بریا ہەر لەوکاتەدا بمردابام، دایە
توبی و خودا یارمەتیم بدە! من بەم زەماوہ ندە نارازیم، ہیچ
پە یوہ ندییە کم بە سپەرەوہ نییە. سەرەنجامی ئەم زەماوہ ندەم لا
ئاشکرایە. دایکی کہ گوئی لەقسە ی کچہ کہی بوو ہەستی بە ناخیشی

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

ده کرد، زانی که خوشه ویستیکی تری ههیه. رویکرده جهیران و
گوتی:

کچی خۆم، نازیزه کهم، ده زانم چی ده لیت، بهلام ده بیت دان
به خوتدابگریت، خو ئهوان ئه مشه و ناتبهن، هینده ئازاری خوت
مهده، چاوه کانت بوون به گۆمی خوین، ئیستا ههه کسه یکه بتیینیت
تیده گات چ له گوری دایه. بچو ئاویک به روخسارتدا بکه، دوا جار
بزانین چی روو ده دات. ههستایه وه بروات، کاتیک ده رگاکه ی
کرده وه، به پارانه وه وه گوتی: کچی خۆم ههه هیچ نه بی له بهر من و
باوکت وه ره خواره وه. تکات لیده کهم... ده رگاکه ی داخست و
رویشت.

جهیران کاتیک سهیری ئاوینه که ی کرد، چاوه ره شه کانی جوانتر
ببوون، خهه رووخساری جوانتر کرد بوو، له ئاوینه که دا چاوی برییه
چاوه کانی خو ی و گوتی: چیه ئه گه ره عاشقی جهواد نه بوایه ی، له وانه
بوو له بهر پاره و ناوبانگی سپهر ملت بو ئهه زه ماوه نده بدایه.
له و کاته دا رووخساری به ریئی جهواد ی هینایه پیش چاوی. عه شقی
پیرۆزی ئهه پاک و بی له که بوو، ئهه که سه ی که بهه زه ماوه نده ی
جهیران دل ی ده شکا، به یاد کرد نه وه ی جهواد دلۆپیک فرمی سک
له چاوه کانی بری سکا یه وه به رهه سهه روومه تی ملی نا.

به بوچوونى خوځى تهو دلوپه ته سرينه له دليپه وه سه رچاوهى گرتبوو،
چونکه نازاريكى سه ختى له ته ودا هه ست پيډه كرد. به نارامى به خوځى
گوت:

ناخر ته م دل ه مولكى ته نها كه سيكه، چون چوځى ده توانم جگه
له جه واد كه سيكى ترى تيډا جى بكمه وه، له سه ر كورسيه كه ي
به رده م ناوپنه كه دانېشت و سه رى خسته سه ر ميژه كه بو ته وه ي
فرميسكه كانى به مه يلى خوځيان رى بكن.

جه يران له قادمه كان هاته خواره وه، سپهر به بينينى تهو گوليك
له باخچه كه يدا شكوفه ي كردو كه ميك جموجولى كرد و لوو تبه رزانه
سه رى به رز كرده وه. تهو خو شه ويستيه كى زورى بو ناموزا كه ي
هه بوو و هه ميشه واى به خه يالدا ده هات كه جه يرانېش له به رامبه ردا
تهو ي خو ش ده وپت و تهو بير كرده وه يه ي له برپاره كانيدا رهنگى
ده دا يه وه.

جه يران پاش سلاو كردن له گه ل مام و ماموژنيډا ته حوالپرسى
كردو پاشان له ته نېشت دا يكيه وه دانېشت و هيچ سه ير يكي سپهرى
نه كرد. ناماده بو ان تهو كرداره ي تهو يان گه رانده وه بو شه رمى
كيژانه ي تهو و به هه نديان وه رنه گرت. به لام سپهر كه ميك له و
رهفتاره ي نيگه ران بوو. هه مووان چاويان له سه ر جه يران بوو. وه ك
بليى هه موو چاوه رى بوون كه تهو ده ست پييكات. به لام جه يران
هيچى نه گوت. دا يكي بو ته وه ي كه بوچوونه كان به نازاريكى كه دا

بیات و بیگوږی، داوای لهجهیران کرد که میوه بو میوانه کان بیات،
 جهیرانیش به بیتاقه تیبه وه بو به شینه وه میوه له جیگا که ی خوئی
 ههستا. مامه و ماموژنی به تیروانینیکی تایبه تیبه وه له بوو کی تاینده یان
 ورد ده بوونه وه. له وهی که جهیران تا ئه و راده یه جوان و دلگیره،
 پیاندا هه لده دا و به گوئی یه کتریاندا ده چه پاند به جوړیک که
 تاماده بوان گو بیستی نه بوون. به لام روخساری باوکی له توره ییدا
 رهش داگیرسابوو. له وهی که جهیران به و جوړه له گه ل سپهدا
 رووبه روو ببویه وه، بیزار بوو و سه ری ده سورما. کاتی که به رامبه ر
 سپهر وهستا تا کوو میوه ی پی بدات، ئه و به نیگایه کی کرپاران ه
 له سه رتاپای جهیران ورد بوویه وه و چاوی پیدا گیرا. به بوچوونی ئه و،
 جهیران هیچ که مو کورپیه کی نه بوو، روخساری پاک و بیگه رد، دوو
 بروی شمشیری، چاوانیکی گه وره و گهش، لیوه کانی وه ک په ره ی
 گول، ناسک و به بزه بوون. له کاتی که له جوانی جهیراندا نوقم
 بیوو، تازه یادی هاته وه که ده بیت میوه هه لبگریت، کاتی
 سوپاسکردن دووباره له جهیران راماو له چاوه کانیدا جگه له رق و
 بیزاری هیچی تری نه بیینی و هه ر ئه وه بووه هوئی نیگه رانی ئه و. تا
 ئه و کاته ئه و کیژه وشه یه کی له گه لدا نه گو تبوو. ههستا له سه ر میزی
 نانخواردن ویستی سه ری قسه ی له گه ل دا بکاته وه، به لام له گه ل گوئی
 نه گرتنی جهیراندا رووبه روو بوویه وه. به لام به هوئی ئه و
 خوشه ویستیه یه وه که بو جهیرانی هه بوو، هیچی له به ر چا و نه گرت.

پاش نانخواردن تازه سهرى قسه كرابوو په وه. ناموژنى به سپهرى
 كورپداى هه لده گوت. جهيرانيش توره ببوو له دلى خویدا ده يگوت:
 وهك بليى من هم كوره ناسم، نهو قسانه له لای كه سيكدا بکه
 كه نه يناسيت، نهك لای من كه له گهل نهودا گه وره بووم. به كورتى
 وهك هه موو دايكيك كه كوره كانيان هه لده كيشن، له باره ي ئيش و
 كاريه وه، خویندنه وه، سود و ده سته وتى زور، مال و ئوتومبيل و
 هه موو نهو شتانه ي كه سپهر هه ببوو، به لام جهيران دلى له شوينيكى
 تر دا بوو. نهو له بيري جهواددا بوو. جهواديك كه ده بوو لهو جيگايه ي
 سپهر دا دانيشتبا. به لام به داخه وه كه ناره زوى جهيران نه هاته دى.
 باوكى سپهر كه تا نهو كاته بيدهنگ بوو، بو پشتراست كردنه وه ي
 هاوسه ره كه ي گوتى: كوره كه م ئيتر خویندنى ته واو بووه و ساليكى تر
 دكتوريكه به ته واوى مانا. هاتبووين بو نه وه ي نه گهر خودا بيه وييت
 ده ستى هم دوو لاره له ده ستى يهك بنين. تاكو سوننه تى خودا و
 پيغهمبهره كه ي به جى بينين و هم دوو گه نجه ماليك بو خويان
 دروست بكن، هه روهك سپهر گيان، جهيرانى زور خوشده وي،
 هيوادارم كه له ژياندا به خته وه رى بكات. وانبيه كورم؟!
 نه مجاره نوبه ي سپهر بوو، ده ستى به قسان كرد: به لى باوكه
 گيان. هه موو هه ولى من نه وه يه كه ناموزا كه م به خته وه ر بكم و
 ژيانيكى ناسوده و خوشى بو فه راهم بكم. جهيران گويى له هه موو
 نهو قسانه گرتبوو، ناهيكى هه لكيشا و له دلى خویدا گوتى:

خودایه، ئەوانه هه موو له باره ی ماده وه ده دوین. که واته هه ستیان له کوپیه؟ هه سستی مرویی و عه شق و ئەوین له کویدا هه یه؟ یان هه رگیز خوشه و یستیه ک بونی نییه؟ ئاخیکی هه لکیشا و گوتی: جه واد ئەم قسانه ی به ره و رووی من نه کرد، ئەو له باره ی عه شق و خوشه و یستی و په یوه ندییه وه ده واد و ده یگوت، ناتوانم ژیانیکی ئاوات بو دروست بکه م، به لام هه موو عه شق و خوشه و یستیم پشکەش ده که م. ژیانمت له پیناودا به خت ده که م. ئەم قسانه زیاتر جینگای په سه ندی جهیران بوو تا قسه کانی سپهر. له و بیر کردنه وه دا بوو که ئاموژنی گوتی:

باشه ئازیزم، ئەگەر پیتخوشه به ته نها له گه ل سپهردا گفتوگو بکه یت، ئیمه قسه یه کمان نییه. جهیران به توندی له جینگاکه ی هه ستایه وه و گوتی: نه ئاموژن پویست به قسه کردن ناکات، چونکه هه موو قسه یه ک کراوه و هه چیک نه ماوه ته وه که من بیلیم. ماموژنی له قسه که ی جهیران بیزار بوو و گوتی:

کچی خۆم بوچی نیگه ران بوویت، ئیمه شتیکی وامان نه گوتوه، ئەبیّت پر به دلّ هه ز بکه یت له گه ل سپهردا قسه بکه یت و رووی بو لایه کی تر وه رگیه را. جهیران چونکه کاره که ی تیکدا بوو، داوای لیبور دنی کرد و گوتی:

سه رم ژان ده کات و پویستم به پشوو هه یه و به خیرایی چوو ه ژوو ره که ی خو ی و ده رگای له خو ی داخست تا که میک له و بارودوخه

◆ پٽوہ ٿيڪي عاشق ◆

ٿازارويه دهر باز بيت. دايڪ و باوڪي جهيران به نيگهه رانيهوه داواي
ليبور دنياں له ميوانه کان کرد، سپهر شڪابوو، بو ٿهوهي که که سايه تي
زياتر بريندار نه بيت، به خيراي گوتي: نه، نيگهه ران مه بن، ٿه مانه
هه موو هه لچوني کاتين، ماوه يه کي تر ٿارام ده بيتهوه.

دايڪي بو سه ره وه جو له يه کي به برو کاني کرد و به ناز و
لوتبهه رزيه وه گوتي: هه رچه نده که هه ليشچو و بيت، نه ده بوو بي
شه رمانه ٿيمه ي به جي به يشتبنا. به بوچووني من شتيڪ له گوڙ پدايه که
ٿيمه لي بي ٿاگين.

ٿه قدس خانم هاته ناو قسه کانيه وه و گوتي: نه، نه، ٿيوه خوٽان
نارههت مه کهن. وا هه ست ده کم جهيران سه رمای بوو بيت،
چونکه کاتيڪ له کتيبخانه گهرايه وه، بارانيڪي زور لي دابوو.
ٿاغا مه نوچيهري باوڪي جهيران چه قوت لي دابا، خويني لي
ندههات، به بيدهنگي دانيشتبوو و ورته ي له دم دهر ندههات، مامه
ٿيحسان هه ستايه وه و گوتي:

خانمه کان خوٽان نارههت مه کهن، هه موو قسه يه ک کراوه، ته نها
وه لامي جهيران ماوه ته وه. ٿه وپيش به زووي ٿاشکرا ده بيت.
مه نوچيهري ٿيمه له وه زياتر بيزارت ناکه ين. بيوره ٿه گهه نارههه تمان
کرد بن.

پاش مالٿاواي ميوانه کان روپشتن و ٿه و شه وه به ههه جوڙيڪ بوو
له جهيران تپهري. به ياني باوڪي پيش ٿه وه ي بچي ته سهه کار،

شهریکی گهوره‌ی به‌ریا کرد و هه‌موو سه‌ر کونه‌کردنه‌کانی،
ئه‌قده‌س خانمی بیچاره بیستی.

دایکیک که سالانیک ره‌نجی کی‌شابوو، ئیستا ئه‌نجامه‌که‌ی شه‌رو
ئاژاوه بوو. جه‌یران له‌ترسی باوکی له‌ژوو‌ره‌که‌ی نه‌هاته‌ده‌روه
تا‌کوو ئه‌و چوو بو سه‌ر کار.

دایکی هاته‌ ژوو‌ره‌که‌ی جه‌یران، له‌خه‌و بی‌داری بکاته‌وه و
نه‌یده‌زانی که ده‌نگه‌ ده‌نگی ئه‌وان چه‌ند کاتژمی‌ریک‌ه‌ ئه‌وی به‌ئاگا
هیناوه. به‌لام جه‌یران به‌سه‌ر خوی نه‌هینا.

جه‌یران: سلاو دایکه‌ گیان، به‌یانیت باش.

دایکی: سلاو کچی خۆم، هه‌سته‌ نانه‌که‌ت بخۆ، کارمان زۆره.
ئه‌ویش به‌بی‌تاقه‌تی که سه‌رچاوه‌که‌ی ماندویتی دوینی شه‌و و
شه‌ری یه‌که‌م به‌یانی باوکی بوو، له‌سه‌ر ته‌ختی خه‌وه‌که‌ی
هه‌ستایه‌وه، هه‌موو شتی‌ک له‌سه‌ر می‌زی نانخواردن ئاماده‌ بوو، به‌لام
ئه‌و ئیشتیای خواردنی نه‌بوو، هه‌ر بو‌یه‌ می‌زه‌که‌ی به‌جی‌بیشت و
سه‌رقالی کاری روژانه‌ بوو. هیشتا کاتژمی‌ریک له‌روژ تینه‌په‌ریبوو که
زه‌نگی ته‌له‌فون لییدا. جه‌یران ته‌له‌فونه‌که‌ی هه‌لگرت. نه‌سرین
ته‌له‌فونی کردبوو، بی‌گومان له‌سه‌ر داوای جه‌واد. ئه‌و خوی
نه‌یده‌توانی په‌یوه‌ندی پیوه‌ بکات، چونکه‌ جه‌یران تیی گه‌یاندبوو که
ئه‌گه‌ر باوکم له‌م باسه‌ ئاگادار بییت، روژی روناکم لی‌ده‌کاته
شه‌وه‌زه‌نگ.

◆ پټوۍ ژنيکي عاشق ◆

نه سرين گوتی: چی بوه جهيران؟ دهنگت وه ک جاران نييه،
نيگه رانی؟ جهيران که دهيوست له سهر کورسييه که دابنيشي،
به ييزاريه وه گوتی: شتيک نييه. مالي سپهر هاتبوون بو داخواری و
ئهمروش ناسماني ماله که مان ههوریکی توندي ههيه و که ميکيش
باراناويه. نه سرين له ته له فوننه که وه ديار بوو زور تورپهيه. به توندي
گوتی:

ئه گهر من له جيی سپهر بوومايه، دهرويشتم و ئاورم له پاشی خوم
نه ده دايه وه، ئه وه چ جوړه مروقيکه، ده ليی ئافره ت قاتی بووه.
جهيران گوتی: ئه وه شيان بلی، خوشی ده زانی که خوشم ناوی. به
حاله شه وه ده سته ردار نايیت، ئیستا وا هه سته که م چاوه پروانی
وه لام بن،

نه سرين گوتی: باشه جهيران، تو چی ده ليی، ئا يان نا؟
جهيران ئاهيکی قوولی هه لکيشا و گوتی: ئاشکرايه که نا، کاتيک
که من هيچ هه ستيکم به رامبهري نه يیت، ئیتر چون بتوانم له گه ليیدا
بژيم.

نه سرين گوتی: ئهم به يانييه زوو جهواد ته له فوننی کرد، زور
خه مبار بوو.

— ئهم دهنگوباسه ت به ویش گوت؟
— ئاخ زور نيگه ران بوو. جهيران گونا هه ، ئه وه به راستی عاشقی
تويه. خو گونا هبار نييه.

له گهل دابارینی فرمیسکدا جهیران گوتی: نهسرین، سویند به خوا
 بیتاوانم. حالی من له جهواد باشتر نییه. ئه گهر باو کم بزانییت من و
 جهواد یه کترمان خوشدهویت، ده مکوژیت. هه رچه نده له مردن
 ناترسم، به لام نامه وی له پیش که سوکارو باو کمدا به بی شهرمی
 دهر بکهوم. خوٚت ده زانی، ئابروو... حه یا و ئابرووی کچیک له ژیانی
 به نرختره. بیگومان من تاوانیکم نه کردوو، عه شق شتیکه که
 خوداوه ند له دللی هه موو مروقیکدا دروشی کردوه و هه موو مروقیک
 مافی خوٚیه تی عاشق بیت، ته نها له به ختی من و جهوادا ده بیت
 وه ک له یل و مه جنون له یه کتری دووربین و به دهردی دووریه وه
 بسوتیین. ئه و قسانه ی به ئاه و هه نسکه وه ده کردو فرمیسکی
 هه لده رشت. نه سرینیش به راستی بو حالی ئه م دوو لاه به داخ بوو.
 ئه م دوانه یه کترین به پاکی و عاشقانه خوٚش ده ویست، به لام
 ئه لبهت روژگار قه دهریکی تری بو ئه م دوو لاه دیاری کردبوو.
 نه سرین به نیگه رانییه وه گوتی:

جهیران، خوٚت دلته نگ مه که، ئه مرؤ پاش نیوه رؤ وه ره بو مالی
 ئیمه و ته له فون له گهل جهواددا بکه و خوٚت هه موو شتیکی بو روون
 بکه ره وه. به بوچوونی من ئه و مافی خوٚیه تی که راستیه که ی بزانییت،
 جهیران په سندی کردو پاش مالتاواپی ته له فونه که ی داخسته وه.

نیوه رؤی ئه و روژه باوکی هاته وه مال، قسه ی له گهل دایکی و
 جهیراندا نه کرد، ئاشکرا بوو که نیگه رانه. کاتییک نانی خوارد چوو بو

ژووره کهی بو ئهوهی بنویت. جهیران چووه لای دایکی و پیی گوت:
دایه مؤلهتم دهدهیت بچم بو مالی پوورم، ئاخر پهیمانم بهنسرین
داوه. دایکی بهئارامی گوتی: نه کچی خوّم باوکت بزانیّت توره
دهیّت، جهیران گوتی:

مانای چی دایه، روشتن بو مالی پوور خو توره بوونی ناوی.
کاتزمیریک لهوی دهیم و زوو ده گهریمهوه، دایکی بهناچاری پهسندی
کرد. جهیران خوئی گوړی و لهمال چووه دهرهوه.
کاتیک گهشته بهر دهرگای مالی پووری، دلخور پهیه کی ناوازه
هه بوو. کاتیک زهنگی دهرگای لیدا، نهسرین دهرگاکه کی کردهوه،
پاش ئهحوالپرسی چووه ژوورهوه، پووری لهمال نه بوو، نهسرین
له گهل خوشکه بچوکه کهیدا لهمالهوه بهتهنها بوون. نهسرین پرسى:
دهنگوباسی مالهوتان چیه؟ باوکت توره نه بوو؟ جهیران گوتی:
وه ک هه همیشه، پاش داخواییه که ئیتر یهک وشه ی له گهلماندا
نه گوتوه ههتا له گهل دایکیشم، نهسرین دووباره پرسى:
— بوچی، ئه و چی دهلی؟

جهیران که گوئی لهقسه ی ئه و گرتبوو، بهخه مباریهوه گوتی:
قسه ی راست و دروستی ئه وهیه که من له گهل کوری مامه کهمدا
زه ماوه ند بکه م و به بوچوونی ئه و له گه لیدا خو شبهخت دهیم، بهلام
من به و جوړه بیر ناکه مهوه، لای من ناوبانگ و سهروهت و سامان
بهختیاری بو مروّف دسته بهر ناکه ن. دهزانم سپهر پاره داره، ناوبانگی

ههیه، ئهوهش دهزانم که ئه گەر له گهل ئه ودا زه ماوه ند بکه م
له لایه نی مایه وه ههچ که مو کورپیه کم ناییت. به لام نه سرین، ژیان
ههر ئه وه نییه. ئاخو ده ییت تو سقا لیکیش هه ست و عه شق و
په یوه ندیش له ژیاندا هه بی، به لام به داخه وه من ئه وم خو ش ناو ییت،
چونکه ئه و شته ی که من به دوایدا ویلم له سپهردا نه مینیه ته وه.
ههر له وساته دا بوو که زه نگی ته له فون به ده نگ هات و نه سرین
ته له فونه که ی هه لگرت. جهواد بوو، چونکه نه سرین پیشت به وی
گوتبوو که پاش نیوه رو جهیران دیت بو مایان و ئه ویش دلی
ئوقره ی نه گرتبوو زه نگی لیدا بوو.

ده ردی عه شق ده ردیکی سه خته، ئه ویش ته نها عاشقیکی
راسته قینه هه ستی پی ده کات و به س. ژیان کردن له دووری
مه عشوقه وه بو عاشق گه لیک دژواره، به لام له ناچاریدا ئارام
ده گری، ههروه ک که سپیک که له بی ئاویدا ماوه ته وه و ناچاره که
تینویه تی قه بول بکات به هیوای ئه وه ی که قومیک ئاو بخواته وه.
جهیران زانی جهواده و روخساری گه شایه وه. نه سرین گوتی:

ئه وه جهواده، قسه ی له گهل ده که ییت؟ جهیران بی چه ندوچوون
ته له فونه که ی هه لگرت. بیستنی ده نگی دوو عاشق بو ههر دووکیان
خو شحالییه، هه تا بارسته یه ک یان وشه یه کیش ییت. یانی
هه والپرسینی یه کدی، جهواد پرسى:

پئوه ژئیکي عاشق

جهيران خان، دهنگ و باس چپيه، له دویني شهووه زور نيگه ران
و دلته نگم، بهلام چيم له دهست دهات، نه ده بوو ته له فونيش بکم،
باشه خوټ بوم باس بکه.

جهيران گوتي: چي له باره ي خو مه وه بلیم، له کاتيکدا که چاره نوسم
به و جوړه نييه که خو م ده مه ویت. من نه گهر له گهل سپردا
زه ماوهند بکم ژيانیکي سارد و سرو بي گيانم ده بيت.

جهواد ناهيکي له قولايي ناخييه وه هه لکيشا و گوتي: تو راست
ده لي، خداوه ند هه ر چي بوي، ده بيت هيومان به وه بيت. له وانه يه
خودا يارمه تيمان بداو بيينه هاوسه ري يه کتري.

نه وه هيوايه ک بوو که جهواد به جهيراني ده دا. نه ویش ئومیده وار
به و قسانه گوتي:

تو زور به هيوايت، بریا له دلي منيشدا که ميک له و ئومیده بووني
ده بوو. ترسيکي زور له ناخي مندايه. خم ده يه ویت له ناوم بيت،
به لام نه وه بزانه هيچ کاتيک له يادت ناکم، هيچ کاتيک.

جهيران نه يزاني که دلويک فرميسک له چاوي جهواده وه جاري
بوو به ره و سه ر رومه تي خزي و پاشانيش سوپري فرميسکي له سه ر
ليوه کاني خو ي هه ست پيکرد. کاتيک جهواد له ته له فونه که دا گوئي
له دهنگي به رامبه ره که ي نه بوو، تيگه يشت که چند خوله کيکه
ته له فون پچراوه. جهواد به دواي ده فته ري يادا شته که يدا گه را، نه و

دهفته ره هاودهمی ته نهاییه کانی ئه و بوو، له کاتیکیدا که دلی لیوانلیو بوو له غم، بهم شیوهیه دهستی به نوسین کرد.

ئای، جهیرانه کهم چۆنچۆنی لیت جیا بیهوه. له کاتیکیدا که دلمت داگیر کردوو. ژیان بی تو دژواره، بهلام ئه گهر تو بتهویت له دلی خوتدا دهرم بهینی و دوورم بیهتهوه! بهلام من چیت لیبکه، تویهک که هیچ کاتیک له دلی مندا دهرناچیت، ئه گهر مهرگ به دهستی خوم بوایه، ههرکات ئاره زووت بگردایه، خوم له بهر پیتدا ده کرد به قوربانی. بهلام به داخهوه ئه وهش له من ناوه شیتتهوه. ئه ی خودایه، ئه ی خودا، تو پیم بلی چی بکه. دووری دلداره کهم گه لیک سهخته و به دهست پینانیشی سهختتره. ههر خوت عشقی ئهوت له دلی مندا رواند و ههر خوشت چاره ی بکه. ئه وانه قسه گه لیک بوون که جهواد له دهفته ره کهیدا نوسی و له ناره حه تیدا به کول ده گریا.

جهیران کاتیک گه شته وه مال، باوکی له خه و به ئاگا هاتبوو و سه رقالی چا خواردنه وه بوو، ئه و باوکی زور خوشده ویست، بهلام به پیچه وانه وه، خواستی جهیران به لای که سه وه گرنگ نه بوو. جهیران به ره و لای باوکی چوو له سه ر خو سلای له باوکی کرد، ئه ویش پاش وه لامدانه وه ی سلایه که ی پرسی:

له کوی بووی؟ جهیران تیا مابوو، نهیده زانی چی بلیت، بهلام دایکی له مه تبه خ گه رایه وه و گه شته هانی، به خیرایی گوتی:

جهیرانم نارد بو مالی پووړی بو کاریک، پاش روښتنی جهیران

باوکی پرسى:

بهراستی پیمی بلی وهلامی جهیران چی بوو، وهلامی یه کجاری

داوه تهوه یان نه؟ براژنم تهله فوونی نه کردوه؟

ئه قدس خانم به بیزاریهوه گوتی: نه وهلام له کچه کم

وهرگرتوه و نه براژنیش تهله فوونی کردوه. لهو باره یهوه ده بیټ

بزانیت که دوو - سی روژیک دریژه ده کیښی. باوکی که ورده

ورده خه ریک بوو توره ده بوو، گوتی:

ئه گهر چهن دین روژ دریژه بکیښی و بگره چهن دین سالیښ،

جهیران بووکی برامه و ته و او. ئمه بخه قولی مستهوه.

ئه قدس خانمی بیچاره بیده نگ بوو، بهلام پاش چهند ساتیک

گوتی: پیاوه که گوی بگره، توبی و خوا ئم کچه نازار مه ده، سویند

به خودا ئه نجامه که ی باش نایټ، تاییستا چ که سیک به زور

زه ماوه ندی کردوه و به خته وهر بوه که جهیرانیش وه کو ئه و

به خته وهر بیټ. سپهر هم پارهداره و هم ژیانی له باره، ده توانیټ

له گهل ههر کچیکي که دا زه ماوه ند بکات. نه کچه که ی تو ره نج دها

و نه که سایه تیمان له بهین ده چی. باوکی چونکه نه خوښی دلی هه بوو

ههر که ناره حهت ده بوو، رهنگی ده پهری و ئیستاښ رهنگه

په ریوه که ی نیشانه ی نیگهرانی بوو.

باوڪي گوٽي: ٽاخر ٿنه ڪه، بوچي ٿينا گهيت، بو بيرڪ له مني
 بهدبه ختيش ناکه یته وه، ٿيمه سالانيڪ پيش ٿيستا برپارمانداوه.
 قسه ي ٿه مرؤ و سبه ي نيه، خوالخوشبووي باوڪم ٿه ماني ڪرده
 ناوڪه بره ي په ڪدي. ٿيستا ٿه م خانم هه ربه م ٿاسانيه هه موو ٿه مانه
 پيشيل ده ڪات و ده لي نامه ويٽ، واده زانيت به ٿاره زووي خو په تي،
 من باوڪي ٿه وم، ده مه ويٽ به زماني خوش رازي بيٽ، ٿه گهر نه بوو
 به ڪونه ڪ، ٿه وه بهدبه خته ده بيٽ ڇهنده له جه پيران پپار ٿه وه وه
 له به رده ميده به ڇو ڪدا بيٽ، هه موو شتيڪ سنوري خو ي هه يه، خو
 ٿاوانا بيٽ، ياني ڇي؟

جه پيران له ٿووره ڪه ي خو پدا گو ي له ده ننگه ده نگان بوو، له وه قسانه
 تووره بوو به خو ي گوٽ: خودايه ڇي بڪم، ٽاخر ٿه مهش نايته ٿيان،
 هه موو روڙيڪ مشت ومر، هه موو روڙيڪ شهر، ٿه ويٽس له به رمن،
 برپا ڪور بوايه م و ٿه م مالهم به جي پيشتابو برو شت مايه بو شو ينيڪ ڪه
 پي هيچ مروقيڪي پي نه گه يشتايه، ٽاخر تاڪه ي ده بيٽ ڪچ وه ڪ ڪالا
 مامه له ي پيوه بڪريٽ و گو ي به بوچووني خو ي نه دن. بيچاره هيشتا
 چاوي به ٿيان هه لئه هيئاوه ده ستنيشان ده ڪري ٿه ويٽس بو ڪه سيڪ ڪه
 له وانه يه هيچ ڪاتيڪ پيڪه وه نه گونجڻ و ٿيان يان بگور ٿيٽ
 بهدوزه خ. ٽاخر به ڇ نر خيڪ. ٿه لي هه ر بيريشيان چوته وه ڪه خوشيان
 روڙيڪ عاشق و مه عشق بوون و ٿه و دوو بنه مال ه يه له سره
 هاوسه ريتي ٿه مانه ڇهنده به زم و شهره ڪوته ڪيان ڪردووه.

به داخه وه هر چيهه ڪيان پي بلييت ناچيته ميشڪيانه وه. جهيران ٿم
 قسانهي له گهل خويدا ده ڪردو هه ناسهي هه لده ڪيشا.

باوڪي ٿيتر بيدهنگ ببوو قسهي نه ده ڪرد، داڪيشي ٿه ٿنوي
 له باوهش گرتبوو له گوشهيه ڪدا هه لڪور مابوو، ورتهي له دم
 دهر نه ده هات، ياني بويڙي قسه ڪردني نه بوو، ٿيتر ٿيان له هه موويان
 تال ببوو، ٿيدي شادييه ڪهي جاران له وماله دا باري ڪرد بوو، داڪي بو
 ٿاماده ڪردني ناني ٿيواره چووه چيشته خانه ڪه وه، باوڪيشي سه رقالي
 خويندنه وهي رڙ نامه بوو، جهيران بو ده ر باز بوون له ته نهايي چوو بو
 يارمه تي داڪي، داڪي دلتهنگ و بيزار بوو، جهيران گوتي:

دايه بوچي خه مباري؟ هه مديسان باوڪم قسهي ڪردو وه؟ داڪي
 به بي تاقه تي چيشته ڪهي نايه سهر ٿاگر و گوتي:

نا، باوڪت هيچي نه گوتو وه، به لام من له ٿاينده ده ترسم. جهيران
 به نيگه رانييه وه گوتي:

بوچي دايه، ٿاخر بوچي؟ داڪي گوتي:

بوچي پيناوي، له وه يڪه ٿم شهر و هه رايه سه ره نجام ڪاريڪمان
 به سهر بيني و ٿيانمان لي تال بڪات، خوت باش ده زانيت پزيشڪ
 گوتويه تي نابي باوڪت توره بييت، مه ترسي هه يه بو، وه ڪو
 ٿه هروايه، خوت له من باشتر ده زاني. جهيران به مه لولييه وه گوتي:

ٿاخر دايه گيان، توڙي من چي بڪم؟ خوم به دبهخت بڪم، خوم
 بڪورم، دايه خوت باش ده زانيت من نامه ويٽ له گهل ٿه ودا بيمه

هاوسهر، خو به زور نییه، باو کم هه رخوی به مهرامی بگات ئیتر گوی
به ویستی کهس نادات، ئە گەر ئەو خوی به عه شقه کهی نه گه یشتبنا
له وانه بوو ئیستا به دلی منی بزانیایه.

دایکی به توره ییه وه گوتی:

ئیستا عه شق بووه ته ویردی سهر زمانی هه موو کهسیک، ههر
مندالیک هه لدهستی له بارهی عه شقه وه ده دویت، سه رده مه که زور
گوراهه، ئیمه له ترسی باو که و دایکمان ئاویشمان نه ده خوارده وه،
ئیستا مندالان به سهر دایک و باو کیاندا ده قیزینن، جه یران به ره و لای
دایکی هات و دهسته کانی له نیو دهستی خوی ناو گوتی:

دایه گیان، خودا بمکات به فیداتان، من کهی به سه رتاندا
قیژاندوو مه، کهی بی ئە دهه بیم کردوو، من هه موو هه ولێکم بو
رازیکردنی ئیوه یه و به پارانه وه گوتی: ئیتر چی بکه م، یانی مافم نییه
هاوسهری ئاینده م هه لبژیرم، وایه دایه؟ دهستی دایکی به ردا و چوو
بو لای په نجه ره ی مه تبه خه که و چاوی له حه وشه که بری، سه یری ئەو
بالندانه ی ده کرد که به ئازادی له شه قه ی بالیان ده داو به و دیمه نه ی
ئه وان زیاتر خه می ده خوارد و به ئارامی گوتی:

مانای من مافی خوم نییه ئەو کهسه هه لبژیرم که خوشم دهوی و
بیکه م به هاوبه شی ژیانم، به لی دایه، مافم نییه؟ به ره و لای دایکی
چوو، له ئامیزی گرت، دایکی که ده یزانی کچه کهی چی ده لیت و
ههستی پیده کرد، به خویه وه گوشی و گوتی: خه م مه خو کچی خوم،

◆ پٽوہ ٿيڻيڪي عاشق ◆

من دہزانم کہ کہسيڪت خوش دہوي و دلٽ پيداوہ، دہزانم بہلای
توہو چہندہ ٿہستہمہ، بہلام کچي خوٽم بير لہ ٿيمہش بکہرہوہ،
لہوانہيہ پاش زہماوہندت لہ گہل سپہردا ٿہو کورہ لہبير بکہيت و
بہختہوہر بيت. جہيران دلي توند بوو لہقسہ کاني دايڪي کہ وہک
خہنجہريڪ دليان دہبري و گوٽي:

دايہ چوٽ دہتہويٽ ٿہو، ماناي خوٽم، لہبير بکہم، جہواد ٿيتر
بہشيڪہ لہمن، دلي ٿہردوو کمان پيڪہوہ پەيوہستہ، تو خوٽ لہمن
باشتر دہزاني، دايہ من بہبي جہواد دہمرم. من بہبووني ٿہو
خوشبہخت دہبم. هيچ کہسيڪ ناتوانيٽ من بہختہوہر بکات. قسہي
ٿہردو کمان يہک قسہيہ، من دہمہوي لہ گہل ٿہودا زہماوہند
بکہم... دايہ... بہگريانہوہ بہسہر دہست و پيدا کہوت و گوٽي:

دايہ ليٽ دہپاريمہوہ، داوات ليٽدہ کہم، ريگہ بدہي من و جہواد
پيڪہوہ زہماوہند بکہين، بہو کہسہ سويندتان دہدہم کہ خوشتان
دہويٽ و داي لہپر مہي گريان و دلي دايڪي هيٺايہ ٿان. دايڪيڪ کہ
شاھيدي لہدہستداني بہرہمہي ٿياني بوو. سہري سورما کہ
چوٽچوٽي کورپيڪ کيٺہ کہي لہدہست سہندبوون، ماناي چوٽ دلي
داگير کردبوو، دليڪ کہ گہليڪ ناسڪ بوو، بہبچوڪترين جو لہ
دہشکا، دہبيٽ بير بکاتہوہ، کارہ کہ لہوہ قورسٽربوو کہ بتوانيٽ
بہٺاساني چاڪي بکات، ٿہمہ قسہي دايڪي بوو.

روژه کان بهم پییه تیپه ده بوون. روژانیک که بهلای جهیرانه وه
 وهک سالانیک تال و تاریک بوون و خه ماویتترین کاتژمیره کانی
 ته مهنی تیده په راند. فشاری مالی مامهی له لایه که وه و
 بلیسه سهندنی عه شقی ئه و جهواد له لایه کی تره وه ژانی بو ئه و
 کرد بو وه گیژاویکی مهر گهینه ر، روژیک که جهیران له مال نه بو،
 ماموژنی بو وه رگرتنی وه لامی "بهلی" ته له فوونی بو مال ئه مان
 کرد بو، کاتییک دوایین وه لامی لی وه رنه گرت بوون، تورپه بیوو،
 ته له فوونه کهی داخست بو وه. کاتییک جهیران گه رایه وه، ئه قدهس خانم
 رووی تیکردو پیی گوت:

کچی خوم بیری خوتت کرده وه یان نه؟ مامت و ماموژنت وه لامی
 تو یان ده ویت، ئه مرو به تورپه یی ته له فوونه کهی داخسته وه. دایه گیان
 وه لامه کهت بووبه چی؟

جهیران ئیتر توانای راوه ستانی نه بو، به ده تگیکی له رزو که وه که
 به ئاسانی ههستی پیده کرا، گوتی:

کی ته له فوونی کرد بو؟

دایکی به نیگه رانییه وه گوتی: هه ر ئه وان و خووی خه ریک کرد
 به پاک کردنه وه ی سه وزه وه.

جهیران چوه سوچی که وه که وه ته بیر کردنه وه، سه ری لی
 شیوا بو، له دلی خویدا گوتی: خودایه چی بلیم، چ وه لامیک
 بده مه وه؟ بلیم رازیم؟ له دوو لاهه گیرم خواردوه که خوشم نازانم

◆ پینوہ ژنیکی عاشق ◆

کامیان ههلبژیرم، باو کم یان جهواد؟ چیتتر گریان مؤلته تی نه دواو
نه دیده توانی چاو له یه کییک لهو دوانه بیوشی. سه ره انجام پاش که مییک
بیر کردنه وه یه کیانی ههلبژاردو به دهنگی بهرز دهستی به گریان کرد،
گریان بو جهواد، جهوادیک که فیدای عه شقی جهیران بیوو،
عه شقییک که جهیران نیلی دها و دهیسوتاند، ئیتتر له ژیان بیزار بیوو،
چونچونی به جهواد بلی که که سیکی تری بو هاوسه ری ژیانی
ههلبژاردوه له کاتییدا که له گیانی خوی خوشتری دهویست. بیریک
به مییشکی دا هات، چوو ژووره وه و جانتا که ی خوی فری دایه قوژبنیک،
ئه قدس خانمیش نیگه رانی حالی کچه که ی بوو، چوو به رده می و
پرسی:

چی بووه کچی خوم؟ بوچی له پیردا گوپرایت، که مییک له سه ره خوبه
و نارامت هه بی.

جهیران به گریان وه ته له فونه که ی هه لگرت و ژماره یه کی لیدا،
ئه قدس خانم به سه رسورمانه وه له هه لسو که وتی جهیران ورد
ده بو یه وه. جهیران دهستی به قسان کرد:

ته لو... سلوو، پووری گیان، حالتان باشه، ببوورن کارم به نه سرین
هه یه و... چهند ساتیک بیده نگ بوو. پاش چهند چرکه یه ک دهستی
به قسان کرده وه: سلوو نه سرین حالت باشه. نه سرین گوتی:

سلوو بو توش جهیران خان، سوپاست ده کم، دهنگ و باس
چییه؟ جهیران که به پشتی دهستی چاوه کانی دهسری، گوتی:

کاریکی گرنگم پیٲ ههیه، کانت ههیه؟ نهسرین که لهشیوهی
 قسه کردنه کهی جهیران سهری سورماوو، گوتی: بهلی قسه بکه.
 جهیران ئاورپکی بو دواى خوئ دایهوهو و چاوی بهدایکی کهوت و
 گوتی:

دایه داوات لیده کهم چند خوله کیٲ که ته نهها جیم بیله، دایکی
 بهبی ورته یه که ژوو ره کهی به جی پیشت، جهیران که له روشتنی دایکی
 دلنیا بوو، دهستی به قسه کردن کرد، گوینگره نهسرین، له چی
 ده ترسام سه ره انجام به روکی گرم، ئاموژنم ئه مرؤ ته له فوئی
 کردبوو، منیش... منیش له بهر خانری باو کم ناچارم ئه م رووداوه
 یه کلایی بکه مه وه. نهسرین گوتی:

مانای چی؟ تو ده ته ویٲ له گهل سپهر زه ماوه ند بکه یت؟ جهیران
 وه که بلئی دان به تاوانیکی گه وره دا ده نیٲ، به کزییه وه گوتی:
 بهلی نهسرین، ناچارم، مانای چاره یه کم نییه، خوٲ باش
 ده زانیت که باو کم نه خوشه، پزیشک رایگه یاندوه که نایٲ زور
 توره بیٲ. نهسرین گوتی:

جهیران بیرت له سه ره انجامی کاره که کردو ته وه؟ ده زانی که
 زه ماوه ندی ناچاری چ پاشه روژیکی ههیه؟ کچی که میٲ عاقلانه بیر
 بکه ره وه، خوٲ زایه مه که، جهیران له نیوان قسه کانی نهسریندا
 ههلی دایه و گوتی: تکا ده کهم نهسرین، تکایه کهم له باره ی عه قله وه
 بوٲ بدوی، چیتر ژیان له ئیستا به دواوه به لای منه وه مانایه کی نییه،

گرنگیش نیبه له پاش زهماوند کردنم چی روو ده دات. من هه وئی
خوم دا، پاش که میک پیده نگی ئاهیکی هه لکیشاو گوتی: به لام
به داخه وه باو کم ههستی پینه کردم.

نه سرین گوتی:

باشه چی وه لامی جهواد ده ده یته وه، به جوړیک قسه بکه که رازی
بکه یت. جهواد یی چاره! جهیران که به ئه ستم قسه کانی ده کرد،
به نه سرینی گوت:

من چیتر ناتوانم له گهل ئه ودا قسه بکه م، له راستیدا به لامه وه
سهخته، من به یینی وه فاداریم پی دابوو، به یینی ژیانیکی خوش که
بریار بوو پیکه وه دروستی بکه ین.

به لام به داخه وه. جهیران قوربانی باوه ری خورافی پوچی باوکانی
ببوو، ئه و ئیتر ژیانی به تهنگ و تاریک ده بینی، فرمی سک نم نم
له چاوه جوانه کانی ده بارین. جهیران له گهل خویدا ورته ی ده هات:

ئهی چاوه کانی من ببارین که ئیستا کاتی بارینه، ئیتر لیوه کانی
من به رووی ژیاندا پیناکه نی. ئیتر له ئیستا به دواوه بهر ژانگه کانم
ئه شک به خویندا شوړ ده که نه وه. ئهی ژیان، چون دلت پی خوش
که م له حالیکدا که ئه وان ئه م ژیانه یان لی زهوت کردم.

جهیران به ورته وه قسه کانی ده روونی خوئی هه لده رشت و
له گه لیشدا ده گریا. ئه و فیدا کاری کرد، بیری له ژیانی دایکی
ده کرده وه، ئه گهر وه لامی نار هزایی به سپهر نه دا له وانه بوو

کاره ساتیک به سهر باوکی بهاتایه و دایکیشی به تهنهها بمایه تاوه.
 چاره یه کی نه بوو، به دواوی دایکیدا چوو تا کوو دوایین قسه ی بکات.
 دایکی له مه تبه خه که دا بوو، جهیران چوو لایه وه و دهستی خسته
 سهر شانی، نهو شانانه ی که له کاتی گرفت و تهنه ییدا ته کیه گای
 جهیران بوو. نه قدس خانم سهیریکی کچه که ی کردو خه م و
 نیگه رانی به پروونی له روخساریدا ههست پیگرد. به لام نهو هیج
 کاریکی له دهست نه دههات. پرسی:

چییه کچی خوم؟ کاریکت هه بوو؟ جهیران وه ک بلیی سالانیکه
 پینه که نیوه، به دل گوشراوی گوتی:

به لی دایه گیان. چند ساتیک دانیشه کاریکی گرنم پیت هیه،
 ههردو وکیان له تهنیشته یه که وه دانیشتن. جهیران دهستی به قسان
 کردو گوتی:

دایه، پیروژتان پیت، تو و باو کم سهر که وتن. من چیتر قسه یه کم
 نییه. باو کم چ کاریکی ئاره زوو لییه، نه نجامی بده، دایکی
 به سهر سورمانه وه گوتی:

کچی خوم ده ته ویت چی بلییت؟ هه موو هه ولیکی باوکت بو
 خوشبهختی تو یه، تو ش ئاوا دادوهری ده که ییت؟! له لای هه که سیگدا

◆ پيئوه ژنيكي عاشق ◆

ئەم قسبانه بکهیت وا ههستده کات له گهله جهللاډيكي بي بهزه پيدا
بهرامبهري، ئەو باوکی تۆیه خو دوژمنت نيه.

جهيران به پهريشانيه وه گوتی: دایه گیان من قسه یه کم نيه مانای
له ئیستا به دواوه هیچ قسه یه کم نيه، ژانه سهريكي توند ئەمجارهش
سهري ليدا بوو. به ئارامی له جيگاکه ی ههستا و به ره و لای ژووره که ی
خۆی چوو، دایکيشی هه به و شیوه له سه ره ئەو جيگایه ی که جهیرانی
لی دانیشتبوو چاوه کانی ئەبله ق ببوون.

"دووری یار"

جهواد لهههموو شتيك بى ناگا بوو، نهسرین تهلهفونى بو كرد و بهسهرهاتهكهى لهسير تا پياز بو گيړايهوه. دنيا لهپيش چاوى جهواد سور. رهنك لهروخساريدا پهرى و لهسهر كورسيهك دانىشت، لهچى دهترسا سهرهنجام بهروكى گرت. جهيران لهدهست چووبوو، بهلام مهگه دهكرا!!؟ بهو هوپهوه بهپرتاو گوتى:

نهسرین مهبهستت چپيه؟ جهيران خوى ئهه قسانهى پى گوتى؟

من باوهر ناكهم، نهسرین بهئاھيكهوه گوتى:

بهلى، كاك جهواد ئهههه كه من دهيليم راست و دروسته، بهلام

جهيران خوى نهيتوانى پيتى بلى، داواى لهمن كرد كه پيت راگهيهنم،

گهليكىش نارحعت بوو. جهواد بهپهشو كاييهوه گوتى:

لهوانهيه جهيران نهيهويت، بهلام من دههه لهزمانى خوپهوه

راستيهكهى ببيستم و تهلهفونهكهى داخستهوه.

ژانه سهرهكهى جهيران كهميك ئارام ببويهوه. لهتهنىشت

پهنجرهكهوه دانىشتبوو سهيرى باخچهكهى دهكرد، كاتيک زهنگى

پینوئتیکی عاشق

تلهفون لیدرا، جهیران تلهفونه که هی هه لگرت، بهلی. ئەو تلهفونه
که سیک نه بوو جگه له جهواد. جهیران لهو ساته دا خوئی و تکرد، جهواد
گوتی:

سلاو جهیران خان، دهمویست به ته نها بتیینم. له سه دای
قسه کردنه کهیدا ئاشکرا بوو که گه لیک شپرزیه. جهیران به خیرایی
گوتی:

بوچی؟ بوچی نه سرین پی نه گوتوی؟ جهواد به بیزاریه وه گوتی:
بهلی، ههر له بهر ئەوه یه منیش دهموویت قسه ت له گه ل بکه م.
له پارکی نزیك کتیبخانه دا چاوه ریتیم، مالتاوا. به خیرایی تلهفونه که هی
داخسته وه.

به داخسته وه ی تلهفونه که جهیران گیژ و سه رسام بیوو،
به ناچاری خوئی گوړی و له مال چوو ده ره وه. کاتیک چوه ناو
پار که که وه، جهواد له سه ر یه کیک له کورسییه کانی ناو پار که که
دانیشتبوو. سه ری نابوه ناو ههر دوو دهستی. جهیران دلی به حالی
سووتا، کوکه یه کی سووکی کرد و خوئی ئاشکرا کرد. چاوه جوانه کانی
جهیران هه لگری خه میکی گه وره بوون که پیکه نینی ده ستکرد
هه شاریان ده دا. ئەو له جیگا که هی هه ستا و فه رمووی دانیشتنی
له جهیران کرد، به لام جهیران پیاسه ی هه لبارد و هه ردوو کیان
له سه رخو ریگه یان ده کرد. سه ره نجام جهواد بیده تگی شکاند و
گوتی:

جهيران خان، حالتان باشه، جهيران روخساري له شه فرماندا سوور
 هه لکه رابوو. دلی به توندی لپی ددها. به ئه ستهم وه لامي دایه وه:
 به لی کاک جهواد، سوپاست ده کم. به لام وا هه ستناکه م تو
 له بهر نه حوالپرسینی من هاتیته ئیره. جهواد پاش که میک پیدهنگی
 گوتی:

به لی، تو راست ده که یت، قسه یه کم بیستوه دهمه وی بزانه چیه؟
 روو به رووی جهيران وه ستا تا کو وه لامه که ی بیستی. جهيران که
 له نیگا پرسپار ئامیزه کانی نه و نازاری ده چه شت، به منجه منج گوتی:
 داوای لی بوردن ده کم. من حالم باش نیه و به رده و امی به رویشتن
 دا. نه مه له کاتی کدا بوو که فرمی سک بهری چاوی گرتبوو، جهواد
 به ئارامی دهستی جهیرانی گرت و گوتی:

ئارام به، مانای نه وه هموو قسه بریق و باقانه به وه کو تایی هات.
 مانای هه مووی سهراب بوو. جهيران قسه بکه، وه کو رابردوو بدوی.
 بلی که منت خوش دهوی. چاوی له سهر چاوه کانی جهيران نه بله ق
 بوو و گوتی: بلی که به وه فای بووم. دهی قسه بکه. بلی که نه مانه
 هه مووی درویه، جهيران دهی شتی ک بلی. چاوه کانی جهواد
 فرمی سکین تی زابوو، پشستی کرده جهيران بو نه وهی نه
 فرمی سک کانی نه بینی، به لام نه مه له چاوی جهيران په نهان به بوو.
 گریانی پیاو به لای ئافره ته وه گه لیک نازار اوییه. پیاو غروری ریگهی
 پینادات بگریهت، به لام جهواد نه وه غروره ی وه لوه نابوو و شانه کانی

◆ پینو ژنیکی عاشق ◆

له توندی گریانه کهیدا دهله رزی. جهیران ئیتر ئوقهره ی له بهر براه
دهنگی نایه پال دهنگی ئه. دایکی جهیران له دوره وه ئهم دیمه نه
غمگینه ی ده بینی، دایکیشی بو ئهم دوو دله شکاوه فرمیسکی
دهرشت. ئه و دوا ی هاتنه دهره وه ی جهیران و نیگه رانییه که ی
به دوایدا له مال هاتبوه دهره و دووراودوور دوا ی که وتبوو و پاشان
له گهل ئهم دیمه نه دا روو به روو ببوو یه وه.

جهیران هیور بوویه وه و گوتی:

جهواد من ناچارم، باو کم ته ندروستی باش نییه، ده نا بو خوت
دهزانی من تو م به هه موو دنیا ناگورمه وه. ئه ویش ته نها له بهر
باو کم، جهواد ئه وه بزانه من هه ر له ئیستاوه مردووم. چیتر ژیان
به لامه وه گرنگ نییه. نیگایه کی پر له تاسه ی له و کردو گوتی: داوات
لیده که م بمبوریت. من بیوه فاییم نه کردوه. تا کوتایی ته مه نم، تو
پاسه وانی دلی منی و به دلیکی پر له خه م و په ژاره وه گوتی: جهواد
ژیانم له گهل تو دا ناسی، من چون به بی تو بژیم. که س هه ست
به نازاری من ناکات، هه ر هیج نه بی تو هه ستم پیبکه. جهواد که
ده بیینی ناتوانیت له گهل روژگاردا ململانی بکات، خو ی
به ده سته وه داو به بی ده سه لاتییه وه، گوتی:

نازیه که م چون چونی ده توانم له بیرت بکه م. مه گه ر تو به شیخ
نه بووی له بوونی من؟ من بو ئاینده بهرنامه ریژیم کردبوو،
به قوربانی خودا بم، بوچی ئیمه ده بییت لیک دابریین. جهیران گیان

منیش بی تو دهمرم، دهمزانی که ئاره زووی ژیانم له گهل توډا
 ده بهمه گۆره وه، دهمزانی خهمی دووری تو شیت و سه رگه ردام
 ده کا. به لام نه مویست قه بولی بکه م. هیچ کاتیک له بیرت ناکه م. تو
 وانهی عه شق و خوشه ویستیت فی ر کردم. من هه رگیز کیژیکی وه ک
 تو سه لارو سه نگین و جوان و میهره بان نایینمه وه. ئاهیکی قوولی
 هه لکیشا، ئاهییک که له ناخی دلپه وه سه رچاوه ی گرتبوو، جهیران دلی
 دایه وه و گوتی:

جهواد نیگه ران مه به، خوا گه وره یه. که سیک هه والی ئاینده ی لا
 نییه. ئه وه من خوشحال ده کات، چونکه نازانم له ئاینده دا چ
 پیشهاتیک دپته پیش، توش ئومیدت به خودا بیت. روخساری وه ک
 مانگی جهیران هه وری خهم دایپوشیبوو و له گهل زه رده خه نه یه کی
 ده ستر ددا گوتی:

کچانی باش زور هه ن، ده توانی له گهل یه کیک له وانده دا زه ماوه ند
 بکه یت. له کاتی گوتنی ئه م قسانه یدا گریان بینی گرتبوو، به لام
 چاره یه کی نه بوو، ده بوو به جوړیک به ژیانه وه ئومیده واری بکات.
 هه رچه ند ئه و خویشی زیاتر له جهواد پیویستی به دلنه وایی هه بوو،
 جهواد ئه م قسانه ی ده بیست به لام وه ک ئه وه ی که دنیا له پیش
 چاویدا ژیره و ژوورییت وابوو، ساتیکی تال و خه ماوی بوو، ئه و به چ
 شیوه یه ک ده یتوانی جهیران له بیر بکات؟ چون ده یتوانی؟ چون

دهيتواني قه بولي بکات که جهيران له گهل يه کيکي تر دا زه ماوه ند
 ده کات؟ به لاي ٽه وه وه سهخت ترين سات له ده ستداني جهيران بوو،
 بو هه موو شتيک جيگره وه يه ک هه يه. به لام چ شتيک ده تواني شويني
 عه شق بگريته وه. ٽه وپش عه شقيک بيت خاوين وه ک ٽاو، بيگره د
 وه ک ٽاسمان. قسه ي ٽه م دوو دلداره دوايي نه ده هات، به لام کات
 دره نگ ببوو ٽه وانپش ده بوو ليک جودا ببنه وه. جهواد بو دوايين جار
 سهيريکي جهيراني کرد، ٽه وپش چاوه جوانه کاني خو ي له چاوه
 کاريگره کاني جهواد بري و په رده يه ک له فرميسک چاوي
 هه ردو کياني دا پوشي. جهواد به ده ننگي گيرا وه وه که ديار بوو
 ٽه وپش ناتوانيت به ٽاساني به سه رخويدا زال بيت، به جهيراني گوت:
 گيانه که م مه گري، ٽيمه خوايه کمان هه يه، خوت پيت گوتم هيو ات
 به ٽاينده هه بيت. که وايه ٽيسا چي؟

جهيران ده ستي به روخساري خو يه وه گرت و دايه پر مه ي گريان،
 جهواد که چيتر تواناي بينيني ٽه م ديمه نه ي نه بوو، گوتي:

بيده نگ به جهيران، ريگه مه ده دوا ساتي ليک جيابونه وه مان
 ٽيکل به گريان بيت، پيکه نه، من ٽاره زوو ده که م روخساري تو
 هه ميشه به پيکه نينه وه به پيمه وه يادم. تکات ليده که م جهيران قسه ي
 عاشقيکي دلشکاو به زه ويدا مه ده. جهيران له سه ر داوا که ي جهواد

نارام بویہوو زہردہخہنہیہکی بیڑہنگی بو کرد. جہیران بہہزار
خہم و دہردہووہ روشت و جہوادیش بہچاوانیکی پر لہفرمیسکہوہ
سہیری روشتنی ئەوی دەکرد و ہیوای بہختہوہری بو دەخواست،
جہیران لہکاتی روشتنیدا نامہیہکی دابوو بہجہواد، تاکوو لہدوای
روشتنی ئەو بیکانہووہ. جہواد بہ بی ئوقرہییہکی زورہووہ نامہکی
کردہووہ، دەقی نامہکہ شیعریک بوو بہم شیوہیہ:

روشتم و بمبہخشہ مالی بی وەفا بوو

چارک جگہ لہرویشتن بو من نہما بوو

جہواد بہخویندہووہی ئەم شیعرہ وەک شیتی لیہاتبوو، بیڈہنگی
شہوی بہنالہو گریان شکاندبوو. نامہکی بہفرمیسکی چاوی
خوساندبوو، نامہکی بوں دەکرد و ماچی دەکرد و دەپخستہ سہر
چاوەکانی.

چہند ہفتہیہک دواتر مالی سپہر بو تہواوکردنی کارہکیان و
دیاریکردنی روژی زہماوہند ہاتن بو مالی جہیران. جہیران
خہمباربوو، بہلام چیتر خوئی نہبوو، خوئی دابووہ دەست
پہرورہدگاری. ہہموو گفتوگوکان بہبی نامادہبوونی ئەو ئەنجامدران
و سہرہنجام روژی زہماوہند دەستتیشان کرا. بہزور جہیرانیان
بہرہو بازار برد. شتگہلیکی گرانبہہایان دەکری، بہلام ہیچکامیان

◆ پٽو ته ٿيڻي عاشق ◆

به لای جهیرانه وه نرخی نه بوو. جه واهیراتی گرانبه ها، پوڻاکی جوان، به لام جهیران له دنیا به کی تر دا بوو، دنیا به ک دوور له روالهت و ریاکاری.

تا کوو روژی زه ماوه ند جهیران وشه به کی له گهل سپهدا ئالو گوڙ نه کرد، دوور ده که و ته وه لیی و ئم رهفتاران هس سپهیران بازار ده دا. روژی زه ماوه ند هات. جهیران یان برده ئارایشگایه کی تازه پیشکه وتوو، تا کوو ده یاتتوانی پاره یان بو سهرف ده کرد. بو ئه وهی که میک جهیران خوشحال بیت و له لایه کی تریشه وه هاوسه ره که ی پزیشک بوو، ده بوو زه ماوه نديکی شایسته و به شکوی بو به ریا بکن. ئه و له جلی بو کینیدا هه ر وه ک نگی نیک له په نجه دا خو ی ده نواند. به لام غه میکی گه وره له رو خساریدا ده بینراو جوانی به که ی دوو به رابه ر کرد بوو. قسه ی له گهل هیچ که سیکندا نه ده کرد، ته نانهت له گهل سپه ریشدا. زاوا، بوو کی له جلی بوو کینیدا زور به جوان و کم وینه ده بی نی و له دلی خویدا شانازی به خو یه وه ده کرد که هاوسه ری کی هینده جوانی هه یه: هزی ده کرد جهیرانیش شاد بی و به شدار ی له شادی ئمدا بکات. بیگومان ئه و وای هه سته کرد که هه موو کیژیک له شهوی بوو کینیدا ئاسوده نیین. ئه مهش شتیکی ئاسایه. هه ر له بهر ئه وه دلی جهیرانی ده دایه وه و ده یگوت:

جهیران گیان، خوشه وسته کم، بوچی نیگه رانی؟ که میک له گهل مده بدوی، خوشحال به، ئه مشه و شهوی زه ماوه ندی من و تو یه.

روگرژیت برہوینہوہ، تکات لیدہ کم جہیران، من لہ پیش
 ھاوہ لہ کانمدا شہرم دہ کم. ئاماژہی بہ گوشہ یہ ک کرد کہ ژن و
 میردیک و ہستابوون و گوتی:

ئو دوانہ دہ بیینی؟ ہفتہ یہ ک پیش ئیستا بہ شداری ئاھہنگی
 زہماوہندہ کہیان بووم. بہ لام بووکی بہ مجورہی تو نینگہران نہ بوو.
 جہیران جگہ لہ بیدہنگی قسہ یہ کی نہ بوو. ہر ئو بیدہنگیہ بوو کہ
 سپہری بہ تہواوی تورہ کردبوو. کاتیک میوانہکان رویشتن و
 زہماوہند کوتایی ہات، سپہر ہاتہ لای جہیرانہوہ، گریان بیینی
 جہیرانی گرتبوو، بہ یاد کردنہوہی یادہوہریہکانی رابردوو، جہیران
 گریانی دہ ہات. سپہر وای بیر دہ کردہوہ کہ دوور کہوتنہوہی
 لہدایک و باوکی کاری لہ جہیران کردوہ، بہو ہویہوہ دہستی کرد
 بہ دلدانہوہی جہیران و گوتی:

باشہ جہیران خان، زہماوہند تہواو بوو و تا ئیستا تو قسہ یہ کت
 لہ گہل مندا نہ کردوہ، بوچی؟ دلّت بو مامہ و ماموژنم تہنگ بووہ؟
 شتیک بلی. لای خوئی منیش مروقم. حہز دہ کم قسہم لہ گہلدا
 بکہیت، بوچی شتیک نالیّت؟ جہیران جاریکی تر لیی دوور کہوتہوہو
 گوتی:

گوی بگرہ سپہر، من تاقہ تی ئہمجورہ قسانہم نییہ و سہرم ژان
 دہکات. کہوا یہ داوات لیدہ کم وازم لی بیئہ و ہیندہ پرسیارم
 ئاراستہ مہ کہ، بہ ئارہ زوی خوٹ گہیشتوویت، ئیتر چیت دہویت؟

◆ پینوئە ژنیکی عاشق ◆

گریانه کهی قووت دایهوه و بهبی سهرنجدان له سپهر چووه ژووری
نوستنهوه. سپهریش قسه کردنی له گهیدا بهبی ئاکام دهزانی،
له گهل ئهوه شدا که دلی ئهوهی نه دهووست، بهلام جهیرانی بهحالی
خویهوه هیشتنهوه.

روژه کان ههر بهمجوره تیده پهرین و ئهم دوانه وهک غهریبهیهک
رهفتاریان له گهل په کتردا ده کرد. په یوه ندییان روژ بهروژ خراپتر
ده بوو. خیزانی ههر دوولا نیگهرانی حالی ئهمان بوون و ههولیان دهدا
به ههر جوړیک بیت ژیانیان ریکبخهن، بهلام ئهوان سهرقالی کاری
خویان بوون، سپهر به کاری پزیشکی و جهیرانیش مالداری. بهلام
نهک لهرووی په یوه ندییهوه، بهلکو بهناچاری، چونکه تاقهتی هیچ
کاریکی نه بوو، سپهر بههوی ئهوهی که هیچ کهسیک له مالهوه
چاوه پروانی نه ده کرد، زور غه مبار بوو، شهوان دره نگانیک دههاتهوه
مال. جهیرانیش چیتتر کچه روخوشه کهی جارن نه بوو. نه
خهندهیهک، نه دلخوشییهک. خوی له مالدا زیندانی کرد بوو و تاقهتی
هیچ کهسیکیشی نه بوو.

روژیک دایکی چوو بو مالیان و کچه کهی به غه مباری و شیواو بینن.
بهم دیمه نه گهلیک تیکچوو. ئه و کچیکی تورهی لیده رچوو بوو.
به بچو کترین قسه بیزار ده بوو. دایکی به میهره بانیهوه گوئی:
جهیران گیان بوچی هینده خوت و هاوسهره کهت ئازار ده دهی؟
خوا ئهمهی پی خوش نییه. ئه و بو ئاسودهیی و خوشبهختی تو

تیده کوشی، چ شتیکت له خه لکی که متره؟ ئوتومبیلت نییه؟ مالت نییه؟ پیم بلی، له هه موو کچه خزمه کانمان له بان تری، که واته بوچی ژیانی خوټ و ئهوانی تر تال ده که یت؟ کچی خوټم قسه کانی تو خزمانی تیکداوه، ئیتر ئابرومان نه ماوه. باوکی چاره رشت چیتر ناتوانی سه ری له ئاستی خزماندا بهرز بکاته وه. تو کچیکی ژیر و هوشیار بووی، بو وات به سه ر هات؟ کاتیکی قسه ی دایکی گه یشته ئیره، جه یران توره بوو و گوتی:

دایه گیان، تکات لیده که م هیچی تر مه لی، هه موو ئه مانه خه تای تو و باو کم بوو. من له بهر ئیوه ملم بو ئه م زه ماوه نده راکیشا، دنا من هیچ خوشه ویستیه کم بو ئه و نه بووه. به لی دایه، ئه و روژه ی که باو کم له باتی من برپاریدا، ده بوو ئه م روژه ی له پیش چاو بوایه. ئیستاش ده تانه وی من له م قه فه سه دا رازی بم؟ گریان بیی گرتبوو، جه یران دلکی پر چه سه رته ی هه بوو، کاتیکی دوو هاوسه ری ده بیی که قولیان به قولی یه کدا کردوه، به نیگای پر له تاسه وه سه رنجی ده دان و به دوایاندا ده پروانی. ئاره زووی ده کرد کاتیکی هاوسه ره که ی به ره و مال ده گه رپته وه، پیشوازی لی بکات و نازی بکیشی. جار جار یکیش خو ی توره بکات، به لام وه ک بلی جه یران کلوم درابی، تیری هیچ خوشه ویستیه ک دلی نه ده پیکا. له و کاته دا دایکی هه ستی به هه له یه کی گه وره کرد. هه له یه ک که هاوسه ره که ی هوکاری بوو و به نرخی ژیانی دوو گه نج دوایی ده هات، به لام باش ده یزانی که

کاری خو کردوو، ته گبیری نییه. جهیران سهیریکی دایکی کردو
گوتی:

دایه، ته نها داوای من تهوهیه که تو و باو کم چیتر دست له ژیانی
من وهرنه دهن و له مه که ههیه خهراپتری نه کن. له جیگا که ی
ههستا و چوو له لای په نجه ره که وه. په رده که ی لاداو به هیواشی گوتی:
ته گهر که سیک ههستی به من بگردایه، تم رهوشه نه ده هاته پیش.
دایکی قسه یه کی بو گوتن پینه بوو. ههر له و کاته دا بوو که دهنگی
کردنه وه و داخستنی ده رگا که هات. سپهر بوو که له کار گه رابویه وه.
به هاتنه وه ی سپهر جهیران به ره و چیشخانه که چوو، کاتیک
گه راپیه وه، به ساردییه که وه سلوو و پیشوازی له هاوسه ره که ی کرد.
دایکی له رفتهاری ته و شهرمه زار ببوو. پاش رویشتنی جهیران، له گهل
سپهدا دهستی به قسان کرد و به بیزاریییه وه که له روخساریدا ئاشکرا
بوو، گوتی:

کورپی خو، به راستی من داوای لیبوردن ده کم. له هه لسو که وتی
کچه کم شهرمه زارم. ئیتیر نازانم بیر له چ ریگه چاره یه ک بکه مه وه.
خوت بیریک بکه ره وه به لکو رهفتهاری بگوریت. سپهر که ماندوو یه تی
کار شانه کانی داچه کاند بوو، هاوسه ره که پیشی چند به رامبه ری
ده کرده وه، به خه یال ئالوزیییه وه گوتی: ئاخیر ئاموژن گیان سوودی
نییه. ته و کچه ی که له مالی ئیوه دا بینیبوو، له گهل تم جهیرانه دا
به قهد زهوی و ئاسمان جیاوازی ههیه. وا ههستده کات من تهوم

به زور بردوه. خو من هیچ کاریکم له و ناوی. تهنه که میکم خوشه ویستی. به بوچوونی ئیوه داواکارییه کی زوره؟ که کیزه که ی ئیوه پیمان رهوا نابینی، ئیوه خوټان دادوهی بکه و بزانه هر به راستی تاوانی منه. دایکی مافی به سپهر ددها و دهیزانی که تاوانباری سهره کیی کییه! به لام جهیرانیش بیتاوان بوو. نه و هر له سهره تاوه بهم هاوسهرگیریه نارازی بوو. چند لیدانی له سهر هم مهسه له یه خواردبوو، تاوانباری سهره کیی باوکی بوو که هم کچه که ی خوی به دبهخت کردبوو و هم برازا کهیشی.

جهواد له دواي جهیران ئیتر دلی به هیچ کچیک نه داو هه همیشه به یادی نه وه ده ژیا. به بیرکردنه وه له یادوه ریبه شیرینه کانی رابردوو، ژیانی ده گوزه راند. به یادی روژانی دیرین سهری له کتیبخانه ددها. کتیبخانه یه ک که شوینی به یه کگه یشتنی نه وان بوو. نه و شه قامانه ی که له گهل جهیراندا گوزه ری پیدا کردبوو، به ته نهایی ده یبری و بو ته نهاییه که ی خوی فرمیسکی هه لده رشت. نامه که ی جهیرانی هه زاران جار خویندبوو یه وه. کتیبی "شه هریار" که جهیران زور ئاره زوی لی بوو، چندین جار دهستی پیدا دینا و وای هه سته کرد به دهستی لیدانی نه و کتیبه له دلداره که یه وه نزدیک بوته وه. به دلی غه مباره وه له گهل خویدا رازو نیازی ده کرد و ده یگوت:

◆ پڻو ٿيڻي عاشق ◆

ٿه گهر دهمزاني، ٿهم دنيا بهم ٿهندازيه بي وهفايه ههرگيز چاوم
بو ڙيان هه ٿندهههينا. ٿه گهر دهمزاني عاشق بوون، دابران و دلّه
خورپه ههيه، ههرگيز عاشق نهده بووم، ٿه گهر دهمزاني
به خوشهويست ترين و ٿازيز ترين كه سيڪ ناگم لهم جيهانهدا،
گويم بو چيروكي عشق نهده گرت، ٿاي... ٿهي خوداي من، ٿهوه چ
كاره ساٿيڪ بوو كه به سهر منت هينا؟ ٿهم دنيا چه نده بيوهفايه،
ٿهي دل! دهردي بي وهفايي و دابرانت چيشت، ٿيتر چي دهليي؟ چاو
هه ٿهينان بهم دنيايه كاري تو نه بوو، دهزانم. ٿهوه له تواناي تو به دهر
بوو. به لام چي له دل ده كه يت؟ غه مي عشقي سووتينه رت بو كي
باس ده كه يت؟ ٿايا ده ته ويٽ بيته مه جنووني دووههم و له دووري
لهيلا، به رهو بيابان مل بنيي؟ به لام ٿهي دل، تو زور بزبوي، چوئچوئي
ٿهم عشقهت له خوٽدا جي كردهوه؟ تو به كه كه مؤله تي هيچ
كه سيڪت نه ده دا بيته ڙورهوه. به لام بي ويڙدان كه ميڪ بيريش
له من بكه رهوه، ناميبي چيم به سهر هاتوه؟ روڙ به روڙ زهر دتر و بي
تين تر دهم، ههر چند عشق شيرين و به چيڙه، به لام تو بي و
خودا کوٽاي بي بهينه و هينده ٿازارم مهده. منت له ٿاگري عشقدا
سووتاند، سووتان له ٿاگري دوزه خدا هزاران جار باشته له سووتان
به تيبي عشق. چونكه سووتان له ٿاگري دوزه خدا هوئي تاوانه، به لام
عاشق بوون چ تاوانيكه، جگه له وهي كه دلڪم ههيه ليوانليوه
له عشق و ٿهوين؟ به لام بر يا ٿهم دلهم نه بوايه. چي ده بوو ٿه گهر

◆ پینوئه ژنیکی عاشق ◆

دلی منیش، وهك زوربهی دله كانی تر وهك بهرد رهق بوایه.
ئهوكات تیری هیچ عه شقیك نهیده پیکا، بهلام چی بکهم که خواوه ند
ئه م دلهی بو سووتان و عه شق دروست کردوه و بهس.
ئه مانه قسه گه لیک بوون که جهواد له ته نهاییه کانی خویدا ده یگوتن
و به سوژی دل بیری له روژ گاریک ده کرده وه که به پیچه وانهی
ئاره زووی ئه م ده سور، روژ گاریک که به بوچوونی خوئی، پاییزی
نه براوهی ژیانی بوو.

"رزگاری"

لهدادگا هەر یه که و بهرەو مائی خویان گه رانهوه و بههیچ
شیوهیه که دایک و باوکیان دهستیان لهم کاره وهر نهدا.
ههروه که شاعیر دهلیت:

ئیمه ههاتین که پیکتان بینینهوه

نههاتین تا لهیهکتان دوور خهینهوه

جهیران گه راپهوه مائی باوکی، بو مایک که مندالی تیدا
تیهه راندبوو. جیگایه که که بهزور روژیک لینی دوور که وتبووه.
ژووهره کهی ههروه که پیشان دهستی لینه درابوو، کاتی که لهسه تهخته
خهوه کهی راکشا، دهسته کانی نایه ژووهره سهری و چوو خه یالهوه.
خه یالی رابردوو تازاریان دهدا. بهلام لهوهی که چیتر لهژیانی بهزور
بهسه ردا سه پینراو رزگاری ببوو، هه ناسه یه کی تاسوودهی هه لکیشا و
پیلوه کانی لیکنا تا که میک پشوو بدات.

جهیران.. جهیران.. دهنگی بوو که له خوارهوه بانگی لیده کرد،
به بیزاری لهخه و راپهری.. کاتی که له په نجه ره کهوه سهیری دهره وهی
کرد، دنیا تاریک ببوو. نه یزانی روژ لهچ ئان و ساتیکدایه، ههر له بهر

ئەوہ کاتژمیڤرە کەئە لەسەر میزە کە ھەلگرت و سەیری کرد. بەسەر سورمانەوہ لەبەر خۆیەوہ ورتە یەکی کرد و گوتی:

کاتژمیڤر ھەوتی شەوہ! مانای من ھەشت کاتژمیڤرە نوستوم. ئینجا سەیری ئاوینە کەئە کرد، چاوەکانی ئاوسابوون و روخساری پیر دەینواند، ئیستا دەبوو چاوەروانی لۆمەئە خەلکی بیت و لەبەر تیری زمانیان ئارام بگریت. جلیکی سادەئە پووشی و چوہ خوارەوہ، باوکی چیتر وە ک پیشان خۆشی نەدەوێست، بەلام دایکی لەجاران زیاتر لەگەلیدا میڤرە بان بوو، چونکە باش دەیزانی کە ھۆکاری بەدبەختی جەیران خۆیان بوون. لەگەل مائی مامیشیدا پەییوہندیان چەرا بوو، ھەر لەبەر ئەوہ باوکی، جەیرانی بەھۆکاری ئەم ھەموو بەدبەختیە دەزانی و قسەئە لەگەل نەدە کرد، بەلام ئەم چیتر گویئە بەمجۆرە بابەتانە نەدەدا، رزگار بوون لەژیانی رابردوو بو ئەو بەس بوو.

ژیانی جەیران رەوتی ئاسایی خۆئە گرتبوو، ئیتەر خەم و پەژارەئە وەلاوہ نابوو. پێشھاتەکانی رابردوو، پەریشانیان کردبوو، چونکە لەو ماوہیەدا خۆئە و ھاوسەرئە رابردوویشئە گەلیک ئازاریان بینیبوو، بەلام دەبوو لەبیری خۆئە بیاتەوہ.

رۆژیک چوو بو مائی پوووری و لەگەل نەسریندا لەبارەئە ژیانئە پێشووی خۆیەوہ قسەئە دە کرد. لەوہئە کە ھاوڕیئە سەردەمئە مندالی خۆئە دووبارە دەبینیەوہ، خۆشحال بوو، بەلام نەسرین لەوہئە کە ئەو لەژیانیدا شکستی خواردبوو، داخی بو دەخوارد و ھیوای دەخواست

که ئاینده یه کی باشتر چاوه پروانی بکات. بهلام جهیران شتیکی تری ده گوت:

گوی بگره نه سرین، من ئیتر چاوه پروانی هیچ خوشییه ک له ئاینده ی خوم ناکه م و هیچ خواستیکم نییه. ههر بهوه ی که له گهل دایک و باو کمدام خوشحالم. ئه و له ناو قسه کانی نه سریندا تیگه یشت که جهواد هیشتا زهماوندی نه کردوه، بهلام له و باره یه وه خوشحال نه بوو، چونکه ئیستا جهیران ژنیکی ته لاقدراره و به که لکی جهواد نه ده هات و له بهر خو یه وه ده یگوت:

ئیتر جهواد به ته واوی منی له بیر کردوه، هیچ کوریک ئاماده نییه زهماوند له گهل پینو ژنیکیدا بکات، بهلام له گهل ههر که سیکیدا زهماوند بکات، من هیوادارم سه رکه وتوو و به خته وهر بیته و ئاهیکی له ناخی دلوه هه لکیشا. نه سرین سه یریکی کرد و گوتی: چیته؟ بیر له چی ده که یته وه؟ پاشان پیکه نینیکی فیلبازانه ی کردو گوتی:

ناشی دووباره فیله که ت یادی هیندوستانی کردیته؟ جهیران که ئیتر له و جوړه قسانه ماندوو ببوو، به خه مساردییه وه گوتی: نه باب، چیتر فیلیک له ئارادا نییه. پاشان له چیگه که ی هه ستا و خو ی بو رویشتن ئاماده کرد.

نه سرین به یینی ئه و زور خوشحال بوو، ههر به و هو یه وه گوتی:

جهیران گیان بهردهوام سهردانمان بکه، نه کا جاریکی تر له یادمان بکهیت؟ جهیران که سهرقالی له پیکردنی پیلأوه کانی بوو، دهسته کانی بو مالتاواپی بهرز کردهوه و گوتی: نا، دلنیابه. پاشان زهرده خه نه یه کی کردو گوتی: نه گهر باو کم مو له تم بدا.

مالتاواپی له نه سرین کردو به ره و مال که و ته ری. هیشتا چهند هه نگاویک دوور نه که و تبووه، که له گهل دیمه نیکی چاوه پرواننه کراودا روو به پروو بویه وه، دلی به په له لیی دها. هه نگاوه کانی شل بوون. نه و جهوادی بینی که به ئارامی به ره و پرووی ده هات، جهیران به پرتاو گه رایه وه بو نه وهی جهواد نه یینی، به لام کار له کار تر از ابوو، جهواد نه وی بینبوو.

بو ساتیک جهیران خووی ون کرد، به لام جهواد زور دامه زراو و کاریگر لیی ده پروانی و نیگا کانی گه لیک مانایان ده به خشی. به لام زهرده خه نه یه کی تالی نایه سهر لیوه کانی و به بی نه وهی شتیک بلی له وی تیپه ری. نه و ساته به لای جهیرانه وه که خون و خه یال و ابوو، نه و ساتانهی هاته وه یاد که له گهل بینینی جهواددا، زمانی له گو ده چوو و دلی به توندی لیی دها. خیرا هاته وه سهر خووی و به خووی گوت:

نا جهیران، چیتر نه و ساتانه به سهر چوه، تو ئیتر وه که پیشان نیت، ئیستا تو ژنیکی شکست خواردویت، نه و روژانه تیپه رین که جهواد هه ناسه شی به هووی تو وه دها. فرمیسک به ری چاوه کانی

پیتوه ژنیکی عاشق

گرت و گوتی: نایبیت خوم گیروده بکهم، ههموو پیاوه کان وهک یهک وان. ئەوان واههست ده کهن که خوشبهختی ئافرهت بهسهروهت و سامانهویه نهک شتیکی تر. عهشق و خوشهویستی بهشتیکی پرو پووچ دهزانن.

جهیران نهدهبوو دهربارهی جهواد وا بیر بکاتهوه، چونکه ئەو سهرهتا گوتبووی، من ماده پهرست نیم، بهلام چونکه جهیران لهژیانی خویدا پارهی بهپلهی یهکهم دهزانی، هوکاری ئەوهش باوک و هاوسهری پیشووی بوون. ههر لهبهر ئەوه بهرامبهر بهههموو پیاوان بهدیین بوو و بهیهک چاو سهیری دهکردن.

جهواد چوو بو مالی ئاموزاکهی و بهیینینی دلدارهکهی لهویدا، سهری سورما و بهنهرینی گوت: لهراستیدا جهیران خانم لهریگادا بیینی، ماوهیهک بوو نهدههات بو ئیره؟ چی روویداوه؟ زردهخهیهکی گالته ئامیزی کرد و گوتی: جهنابی سپهر ئاغا موئهتی داوه؟

نهرین که له بیئاگایی جهواد ههوائیکی نهبوو، گوتی: وانا زانم تو ههوائت لئی ههبی؟

جهواد کهمیگ چوو خه یالهوهو پاشان شانهمانی ههته کاندو گوتی: ده بییت ئاگام لهچی بییت؟

نهرین که یاری بهگولی قالییه که ده کرد، ئاهیکی هه لکیشاو گوتی:

به داخه وه، جهیران له ژیاندا شکستی خواردوه و ته لاقی
 له هاوسه ره که ی وهر گرتوه. ئیستاش ماوه یه که هاوتوته وه مالی باوکی.
 جهواد که سه رقالی خواردنه وه ی چا بوو، یه کسه ره وه ک بلیی بینی
 گیراییت، چاکه ی بو قووت نه چوو. دهستی کرد به کوکین. جهواد
 به وردی گوئی بو ئه و قسانه شل کرد بوو و له هوکاری
 جیابوونه وه که یان به باشی تیگه یشتبوو، به لام خوئی له گیلی دا و
 پرسى:

بوچی؟! هوکاره که ی چی بوو؟ زهرده خه نه یه کی گالته ئامیزی کردو
 دووباره گوتى:

خوئه وان نیوانیان باش بوو، کاک سپهریش کاریکی گونجاوی
 هه بوو، که واته ریی تیناچیت سه رته نجامیکی له و جو ره یان هه بییت.
 نه سرین گوتى:

کاک جهواد تو خوت چاک ده زانیت که پاره گرنگیه کی ئه وتوئی
 له ژیانى مرو قدا نییه و به و ئه ندازه ش کاریگه ر نییه که هه ندیک
 هه ن وای بو ده چن. گرنگترین شت پیکه وه گونجان و خوشه ویستی
 نیوانیانه که به داخه وه هیچ یه کییک له مانه له ژیانى جهیراندا نه بوون.
 بیگومان سپهر جهیرانى خوش ده ویست، به لام جهیران چونکه
 له پیشدا په یوه ندیی له گه لیدا نه بوو، خوشی نه ده ویست و نه ییتوانی
 له گه لیدا بژی، تو که ماموستایت باش ده زانی که ده بی پایه و بناغه
 به هیز بییت، تا کوو بتوانیت سه رکه وتن به ده ست به یینیت، به لام زور

به داخه وه بناغهی ژبانی نهوان گهلیک بسست بوو و تا کوتایی
 بهردهوام نهبوو. باش دهزانیته که نهوجوره ژبانه سههره نجامه که
 به کوی ده گات، یان وه ک کچه پووره که ی من ریگای ته لاق ده گریته
 بهر، یان له ناخه وه ده سوتی و ههر چون بیت خوی ده ساچینی. یان
 نه گهر که میک باوه ری لاواز بیت، خو کوژی به ریگا چاره ده زانی، که
 به داخه وه نه وهش خراپترین ریگایه.

جهواد به وردی گوپی بو نه و قسانه گرتبوو، دلی به حالی جهیران
 ده سووتا، به بوچوونی نهو، خه سار بوو که جهیران ناینده یه کی
 له وجوره ی هه بیت، ناهیکی درپژی هه لکیشاو گوتی:

به داخه وه! ژبان چ یاریه ک ده کات، له کاتیکدا که له جیگاکه ی
 هه لده ستا، گوتی: باشه من ئیتر ده مه ویت برپوم، کاتی وانهم
 درهنگی کرده. ئیستا منداله کان چاوه ری وانه کانیا ن. له و باره یه وه
 زور نیگه ران بووم، ده مه ویت به جهیران بلیت نائومید نه بیت، خوا
 گه وره یه. نه سرین تیگه یشته که جهواد بیریکی له میشکدایه و
 له وهش که ئیستا ههستی بهو عشق و په یوه ندییه ی جهواد ده کرد
 به رامبه ر به جهیران، زور دلخوش بوو.

جهواد له ریگادا له بیر ی نهو کیژه قریشته ناسایه دا بوو که خوی
 به خاتری دایک و باوکی چاره رهش کرد و ئیستاش ده بیت گوپی
 له سه رکونه کردنی کهسانی تر بیت. جهواد په یمانی به خودای خوی دا
 که ههر کاریک له دهستی بیت بو جهیران، دریغی نه کات. ههرچی

بيت ئهوان روژانيك عاشق و دلدارى يهك بوون. كهواته دهبوو
بيسهلمينييت كه بهراستى پابهنده بهعشقهكهى خوئيهوه، ههتا
ئهگهر بهغيانى خوئيشى تهواو بووييت. بهخوى گوت:

ئيتير ريگا نادم هيچ كهسيك ئازارى بدات، ناييت، ههتا ئهگهر
ئهو خوئيشى نهيهوييت. من لهو سهرگهردانييه رزگارى دهكهم و
ژيانىكى خنجيلانه و عاشقانهى بو فراههم دهكهم، ههرچهنده ناتوانم
وهك سپهر ئوتومبيل و مالى بو دهسته بهر بكهم، بهلام شتانيكى
گرنگتر ههن، ئهوانيش عهشق و خوشهويستين. پاشان
زهردهخه نهيهكى كردو بهمتمانهوه بهرهو قوتابخانه بهريكهوت.

بهلى، جهواد ههقى بوو، ئهو دهبوو جهيران رزگار بكات. كچييك
كه له بهر خوشهويستى داىك و باوكى چهند ساليكى له ژيانى خوئى
بههدهر دا. تا بهخهلكى بسهلمينييت كه ژيانىك لهسهر ماده بنيات
بنرييت، درهنگ يان زوو ههرهس دههينييت. بهتايبهتى ئهگهر لهو
ژيانهدا خوشهويستى و عهشق جيگايه كيان نهبوو.

روژهكان بهم شيوهيه تيده پهرين. لهو ماوهيهدا جهيران
خوازيينيكهري زورى ههبوو، بهلام چونكه لهزه ماوه ندى يه كه مييدا
باوك و داىكى دهستيان تيوره دابوو، ژيانىكى سهر كه وتووئى نهبوو،
ئيتير ئه مجاره يان دهستيان تيوره نهدا.* چونكه جهيران خوئيشى
نهدهويستن ههمويانى رعت دهكردهوه. لهوانهيه چاوهروانى جهواد

* نهلبهت بهبوچوونى نووسهر دهستيوره داني نابهجن، نهك دهستيوره داني دروست و زيرانه.

پیتوه ژنیکی عاشق

بیټ، نه و هک هه نډیک له کیژه کان نار ه زووی کورپکی ده وله مندی
نه بوو، به لکو ده یو یست ژیانیک ده ست پیبکات که په یوه نډی و
عشق و لوژیک تپیدا بوونیان هه بیټ و هه موو شتیکی له جیځه ی خو ی
پاریز او بیټ.

جهواد بیکار دانه نیشتبوو، هه ولی ددها دایک و باوکی رازی بکات،
چونکه جهیران ثافره تیکی یوه ژن و ته لاق دراو بوو، که م دایک و
باوک به وه رازین که هاوسه ریکی وا بو کوره کانیا ن بخوازن، به لام
نه وان ملیان نه ددها. جهوادیش ده یگوت:

یان جهیران یان هیچکه س.

نه و که سیکی رو شنبیر بوو، هه ست و تیگه یشتتیکی زوری هه بوو.
جهواد دهیزانی که ره سه نایه تی هاوسه ری تاینده ی گرنگه نه ک ژن
یان کچوونو. نه وه یشی باش ده زانی که جهیران له بهر نه و، نه و
به لایه ی به سه ر هات، چونکه نه گه ر عه شقیک له دل ی جهیراندا
نه بوا یه، بیگومان ده ی توانی که خو شه ویستی سپهر له دل ی خویدا
جیگیر بکات، دهنه نه و له و کچانه نه بوو که له ژیان ی هاو به شی یزار
بیټ.

روژیک جهیران سه رقالی خو پند نه وه بوو، زه نگی ته له فون لپیدا.
جگه له و که سیک له مالدا نه بوو. ته له فونه که ی هه لگرت، ده نگیکی
ناشنای بهر گوی که وت. ده نگیک که پیشان به بیستنی هه ست
به دله کوته ده کرد و وه ک کوره رو خساری سور هه لده گه را. به لی،

ټهوه جهواد بوو. جاريکی تر زهنگی لیدابوو که له گهل جهيراندا په یوه نندی نوی بکاتهوه، بهلام جهيران مؤله تی نه داو ته له فونه که ی داخست و چووو ژووړه که ی خو ی. تا کوو له و بارودوخه خو ی رزگار بکات، بهلام جهواد ده سته بردار نه بوو، بهرده وام زهنگی لیده دا و له گهل ههر زهنگی ته له فونه که دا بیر گه لیکی نوی ده خسته یادی ټهوه وه. ټیتر نه یده ویست وه ک رابردوو بیر بکاتهوه، به و هو یه وه چووو خواره وه و ته له فونه که ی هه لگرت:

بهلی فهرموو.

جهواد: سلاو جهيران خان، حالت باشه؟

جهيران: سلاو بو توش کاک جهواد، سوپاست ده که م.

جهواد: بوچی له گهل بیستنی دهنگی مندا ته له فونه که ت داخسته وه، مانای تا ټه و راده یه له پیش چاوت که وتووم جهيران خان؟ جهيران که به وردی گو یی بو شل کردبوو، له بیستنی ټه و قسه یه توره بوو و گوتی:

کاک جهواد تکات لیده که م وازم لیینه، من چیتر که یه پیشان نیم. من ټیستا که سیکی شکستخواردووم، ده زانی یانی چی؟ من وازم له ژیان هیناوه و له قولپی گریانیدا، جهواد که له بیستنی ټه و قسانه نیگه ران ببوو، گوتی:

من چاوه روانی ټه م قسانه م له تو نه ده کرد، ناپیت نائومید بیت، که واته ټه و هه موو قسه و هه والانه چی بوون؟ درو بوون؟ من

◆ پیوه ژئیکی عاشق ◆

ئیستاش خوشم دهوئی، ئامادهم زه ماوه نددت له گهل بکهه. تکات لیده کهه ئه مجاره یان به هانه مه گره. جهواد ده یگوت و جهیرانیش گوئی گرتبوو. جهیران باش ده یزانی که باوکی ئه مجارهش رازی ناییت. که وایه بو ده ییت جهواد ده ستخه رو بکات، ههر له بهر ئه وه گوتی:

تو ئاگات له ره ووشی باوکی من نییه، باوکم پیشتر به زه ماوه ندد کردنی من له گهل که سیکی که دا سه ریچی کرد، ده زانم ئه مجارهش به هانه یه که دینیته وه، ههر بو یه تکات لیده کهه خوت به ئیپانه کردن مه ده. له باره ی بنه ماله ی ئیوه وه دیسان په سندی ناکات. زور باش ئه وه ده زانم. جهواد هاته نیو قسه کانی جهیرانه وه و گوتی:

تو خوت چی؟ ئایا بوچونی توش ههر وایه؟ چیتر منت خوش ناوی، وه لامم بده ره وه تکات لیده کهه. به لای منه وه زور گرنگه، ئه گره بزانه خوشه ویستی جارانت بو من نییه، دلنیابه که نابمه هوئی بیزاریتان.

جهیران بیده نگ بوو و هیچی نه گوت. به بیده نگی جهیران، هه موو شتی که بو جهواد ئاشکرا بوو. جهواد تیگه یشت که هیشتا که می که عشق له دل به چکولانه که ی جهیراندا ماوه. سه ره نجام خه زانی ژیانی جهواد کوتایی هاتبوو، به هاری رازاوه چاوه روانی ده کرد، جهواد خه نده یه کی کردو گوتی: بیده نگی نیشانه ی رازی بوونه، که وایه

بوکه خان تو رازیت؟ من چاوه پروانی ئەم ساته بووم، جهیران زۆر به کورتی گوتی:

نه، جهواد ئاغا، بیدهنگی هه‌میشه نیشانه‌ی رازیوون نییه. به‌هه‌له‌دا نه‌چیت. جهواد دلی توندیوو، مانای قسه‌که‌ی جهیرانی نه‌ده‌زانی. یانی هه‌موو ئاره‌زوه‌کانی تیکشکابوو، کاتی‌ک ده‌نگی پیکه‌نینی جهیران له‌ته‌له‌فۆنه‌که‌وه به‌رز بویه‌وه، جهواد تازه هه‌ستی به‌گالته و گه‌پی جهیران کردبوو، هه‌ربویه به‌بیزاریه‌وه گوتی: گو‌لی خۆت کرد، ئەمه قه‌رزبیت به‌لاته‌وه. باوه‌ر بکه ئە‌گه‌ر دایکم له‌مه‌تبه‌خه‌که‌دا نه‌بوايه، سه‌ری خۆم ده‌دا به‌دیواره‌که‌دا. جهیران که ئارام ببویه‌وه، گوتی:

نه جهواد ئاغا، سه‌رت به‌دیوار دا مه‌وه. چونکه له‌داها‌تودا کارمان پێی ده‌بیت. دوایی من رقی خۆم به‌سه‌ر کیدا هه‌لبه‌رپه‌رم. هه‌ردوکیان قاقا ده‌ستیان به‌پیکه‌نین کرد. پیکه‌نینیک که له‌ناخی دلی هه‌ردووکیانه‌وه به‌رز بوویه‌وه و کاری له‌دیش ده‌کرد. پاش ئه‌وه‌ی که پیکه‌نین کو‌تایی هات، جهواد به‌ئارامی گوتی:

باشه جهیران گالته و گه‌پ وه‌لاوه بنی، گرنگ تو‌ی، تو‌ رازی بیت که‌سانی تر به‌لای منه‌وه جیی بایه‌خ نین رازی بن یان نه. پاشان گوتی: به‌رای من مرو‌ف ده‌بیت به‌رده‌وام ئومیدی به‌خودا هه‌بیت، چونکه هه‌ر ئه‌وه که کاره‌کان ریکده‌خات و پاشان به‌هیمنی گوتی: سه‌ره‌نجام ئیمه پیکه‌وه زه‌ماوه‌ند ده‌که‌ین، چیت ریکه ناده‌م که‌سیک

پٽوہ ٽنيڪي عاشق

توم لي زهوت بکات. ٿاهيڪي دريڙي هه لکيشا و گوتي: تو ههر
له سه ره تاوه هي من بووي، به لام هيچ کس له وه نه گه شنت.

جهيران به له سه ره خوئي به جوڙيڪ که ته نها خويان بيبيستن، گوتي:
ڙيان له گهل توڏا تا که ٿاره زووي من بوو، به لام وادياره خهريکه
به ٿاره زووه کهم ده گم. له گهل بيستني زهنگي ده رگا که دا جهيران
مالئاوايي له جهواد کرد.

زستان بوو، ههوا سارد، به لام تينيڪي بي وينه له دلي جهيراندا
به رپا ببوو. شهوي پيشوو به فريڪي زور باريبوو. کاتيڪ به ياني له خه
بيدار ببوو به وه، له په نجهره که وه له ده ره وه ي رواني، سيني تي زهوي
له چاوه کاني ده دا، به بينيني ٿه و ديمه نه خوشحال بوو، وه ک مندال
به ره و هوشه که چوو، به يادي ده وراني مندالي توپه له به فري
دروست ده کردو به ره و لاي په نجهري مه ته به خه که ده يهاو شنت،
دايڪي که له مه ته به خدا سه رقالي ٿاماده کردني ناني به ياني بوو،
هه ستي کرد شتيڪ داي له شوشه ي په نجهره که، کاتيڪ چوو بو لاي
په نجهره که، له پشتي په نجهره که دا جهيران ي بيني که سه رقالي
يار کردن به به فره و ٿماڙه ي بو ٿه و شت کرد که بجي ته هوشه که وه،
له پاش جيا بوونه وه و ته لاقدان به وه ٿمه يه که مين جار بوو که جهيران ي
به خوشحالي ده بيني، له وه ي که دوو باره هه ستيڪي تازه ي بو دروست
ببوو، سو پاسي خوداي کردو به ره و هوشه که هه نگاوي نا.
له سه ر ميڙي نانخوردن جهيران سه پريڪي دايڪي کرد و گوتي:

دایه؟

دایکی که له شیوهی قسه که یدا ههستیکرد که داواکارییه کی هه پیه به ئارامی گوتی:

به لئی؟

جهیران که خه ریک بوو یاری به چایی ناو پیاله که ده کرد، به له سه ره خویی به سه رهاته که ی نیوان خوی و جهوادی بو باسکردو ئه ویش به بی ئه وهی که هیچ بلی بیدهنگ بوو. ترس له هاوسه ره که ی ئه وی ناچار به بیدهنگی کرد، چونکه ده یزانی که نارازیبوونی باوکی بهم زه ماوه نده چ کاره ساتیک ده خولقینی. به لام ئاره زووی ده کرد که کچه که ی به خواستی خوی بگات، بهو حاله وه زه رده خه نه یه کی بو جهیران کرد که جهیران مانای ئه و زه رده خه نه یه ی به هیوادار بوونی ئاینده لیکدایه وه. باوکی جهیران له پاش ته لاقدانی کچه که ی ئیتز روخوشیه که ی جارانی نه ما بوو، له گه ل جهیراندا وه ک غه ریه کان هه لسو که وتی ده کردو خو شه ویستی و میهره بانیه کانی خوی لیبری بوو، روژیک که له شوینی کاره که یه وه هاته وه مال، جهیران چای بو برد، به بی ئه وهی که ده ستخوشی لیبکات، چاکه ی لیوه رگرت، به تیله ی چاو سه یریکئی کرد که مانای ئه وه بوو برۆ، به لام جهیران له و جو ره قسانه سه ره سه خت تر بوو، هه ربویه له جیگای ته نیشتی ئه وه وه دانیشت، باوکی سه ره قالی

پنونه ژنیکی عاشق

خویندنه وهی روژنامه بوو، له ویدا هیچ بایه خی به بوونی جهیران نه دا. جهیران لهو حاله ته ماندوو ببوو، له دلی خویدا گوتی:

ئاخر تاکه ی، پاریز گاریش سنووری خو ی هه یه، به نیگه رانیسه وه گوتی: بابه گیان، چاکه تان سارد بوویه وه، بیخوره وه، باوکی ئەمجاره شیان به های بو قسه که ی ئەو دانه نا و سه رقالی کاری خو ی بوو، جهیران دوو باره گوتی:

بابه گیان، بوچی قسه له گهل ناکه ی؟ بوچی وه ک جاران له گهل مدا میهره بان نیت؟ من کچی تو م، کچی ک که ئە گهر ساتیک ئەوت نه دیبا، ئوقره ت لیده بر، ئیستا چی بوه؟ خوشه ویستی باوک و فه رزه ندیمان چی لیبات؟ باوکی سهیری پیاله چاکه ی کرد که ئیتر سارد ببویه وه به که لکی خوار دنه وه نه ده هات، پاش که میک بیده نگ ی، به توره بییه وه گوتی:

من له گهل تو دا توانای قسه کردنم نییه. که وایه به م قسه : پروبوو چانه سه رم مه یه شینه. جهیران به داماو بییه وه رووی له باوکی کردو گوتی:

بوچی بابه، بوچی؟ مه گهر من چ کاریکم کرده؟ خو پیام نه کوشته، باوکی به توره بییه وه نه راندی به سه ریدا و گوتی: ئیتر ده ته ویت چی بکه یت، بریا پیامت بکوشتبا، بریا بمردایه یت، تو ئابرووی منت برد، تو منت لای برا که مدا سه رشور و شه رمه زار

کرد. به دهستی خۆم مارم پهروه رده کرد، حهیف بو ئه وهه موو
زه حمه ته م حهیف.

جهيران توانای بیستنی ئه وه جووره قسانه ی نه بوو، گریان بین
گرتبوو، کوئترولی خوی له ده ستدا و به کول دهستی به گریان کرد و
رووی کرده باوکی و گوتی:

بابه من مافی ژیانم ههیه، من مافم ههیه که هاوسه ری ژیانم بو
خۆم هه لبژیرم. به لام ئیوه ئه وه مافه تان له من زهوت کردوه...
ئیوه... ئیوه... منتان به پاره و سامانی سپهر فرۆشت. ههسته کانی
منتان له ناو برد. له حالیکدا که بیری له روژانی رابردوو ده کرده وه
به گریان هه وه گوتی:

تو ده زانی که من له ماوه ی ئه وه دوو ساله دا چ ئازاریکم چه شتوه؟
نا بابه گیان ئاگات لی نییه، نازانی کاتیکی ژن و میردیکم ده بین که
به راستی یه کتریان خوشده ویست چ هه ستیکم لا دروست ده بوو،
له کاتیکیدا که میردیشم هه بوو، شه وان به ته نهایی چه ندین کاتژمیر
ده گریام. من تینووی عه شق بووم، تینووی که میکی خوشه ویستی،
به لام به داخه وه هه یچ کهس قسه ی منی وه رنه گرت، هه یچ کهس
ههستی پینه کردم، هه تا توش بابه گیان.

باوکی که زور توره ببوو، زلله یه کی توندی له روخساری جهیران دا
و گوتی:

تو... تو بوو پته هووی تهوهی که نیوانی من و تاقه براکم بهم
 شیوهیهی لیبت. نیستا چاوه پروانی تهوهی که ههستت پیکهم؟
 بههلهدا چووی کچی نهفام. تو شایستهی سپهر نهبووی، دهنه
 هاوسه ری ژیانی دهبووی، دهنه له گه لیدا ده ژیای. بهدهنگی بهرز
 گوتی:

له پیش چاوم ونه تا نه مکوشتوی.

ئهو تارادهیه کی زور ههستی بریندار ببوو، له پاش خواردنی
 زله که به گریانوه رویشته ههوشه که وه. ساتیکی تال بوو، بهخوی
 ده گوت:

بهم حاله وه چون ده توانم له گه له جهواددا زه ماوه ند بکم.
 زه ماوه ندی له گه له جهواددا ته نه له نه ندیشه دا ده بینی.

دایکی له مه تبه خه که گوپی له قسه کانیاں گرتبوو، لهوهی که
 په یوه ندی گهرموگوری ئه و خیزانه به مجوره سارد ببوو یه وه،
 نیگه ران بوو، به لام دهیتوانی چی بکات؟ ئه م باوک و کچه ورکیان
 له یه ک گرتبوو، دیار نه بوو که ئه نجامی یارییه که به کوی ده گات.

جهوادیش بیکار دانه نیشتبوو، هه رچه ند که باوک و دایکی پیان
 لیکردبوه که وشه وه که ئه و بو ژیان ناشیت، هه رچه ند که جهواد
 ده یگوت و ئه وان که متریان ده بیست و هه رچه ندیش خوی لاده دا،
 بیئا کام بوو، تا ئه وه بوو بیریک به میشکیدا هات، به باشی شه ن و
 کهوی کرد و تیگه یشت که جگه له وه چاره یه کی تری نییه. دوا جار

دهبوو جهيرانيش لهم كيشهيهوه بئاليني. روژيك كه باوك و دايكي
 جهيران بو كاريك چووبونه دهرهوه، نهو تلهفوني بو جهيران كرد.
 پاش سلاو و نهحوالپرسی كيشهكهى بو روون كردهوه، دووكه
 لهسهرى جهيرانهوه بهرز بوويهوهو نهم كارهى بهكارىكى نهشياو و
 نهگونجاو وهسف كرد. بهلام جهواد هيوای نايه بهرو گوتى:

نهگر كهميك ههولبدهين نهم كاره بهنهنجام دهگات. جهيران
 پهسهندي نهكردو بههانهى هينايهوه. نهو لهراستيدا نهيدهتوانى
 نهم كاره نهنجام بدات، چونكه باوكى وهك بهربهستىك لهسهر
 ريگاكهى خوئ دهبينى و نهم كارهش مهترسيدار. جهواد كه نائومي
 ببوو، بهنيگهرايينهوه گوتى:

گوى بگره جهيران، خيزانى ئيمه و ئيوه ههردوو لايان نارازين،
 ريگايهكى تر نييه، نهگر درهنگ پى رابگهين، لهوانهيه نه
 ههلهشمان لهكيس بچيت و ئيتر هيوايهك نهمينيت. باش بير
 لهبوچوونهكهم بكهروهه. نهگر بهچاكى دهزانيت بهدايكيشت بلى.
 لهبيرت نهچيت بير لهقسهكانم بكهروهه. پاش مالتاوايى جهواد،
 قسهكانى وهك خوړه بهربوه گياني جهيران، لهدلى خويدا تاوتويى
 دهكرد، بهرنامهكهى جهواد نهوه بوو لهگهله نارهبزايهتى گهورهكاندا
 نهمان نهياندهتوانى پيكهوه زهماوند بگهن، كهوايه دهبوا بيرىكى
 بهرهتى بگهنهوه تاكوو بتوانن بهيهك بگهن. بو دواچار رهزامهندى
 دايك و باوكيان بهدهست بهينن. بهبوچوونى نهو هاوسهرگيرى نهينن

پئوه ژنیکی عاشق

باشترین ریگاچاره بوو، چونکه ئەوان هەردووکیان ژیر و پیگەشتوو بوون و نەیانده توانی چاوپووشی لەخواست و مافە راستەقینە و سروشتییەکانی خۆیان بکەن، زەماوەند فەرمانیکی سروشتی بوو کەواتە چ کەسیک بۆ جەواد لەجەیران باشترە، ئەو بریاری دابوو لەپاش مارەبرین بچیت بۆ "تەبریز" شوینی لەدایکبوونی خۆی و ماوەیەک لەمالی "نیرگس" ی خوشکیدا بمینیتەوهو بەردهوامی بەژیان بدات. تا ئاشەکە ئاوی دەکەوێت. باوک و دایکی هەست بەهەلەکە ی خۆیان دەکەن. ئەم بیرکردنەوهیە بۆ جەواد گەلیک شیرین بوو، چونکه بەو ئارەزووی دەگات کە سالانیکە خەونی پئوه دەبینیت، بەلام زۆریش نیگەران بوو، ئەگەر جەیران رازی نەبیت، ئەوسا چی؟ بەخۆی دەگوت:

خودایە یارمەتیم بدە، من تاوانیک ئەنجام نادم، گەورەترین خواستی ئیمەیان نایە ژیر پێیانەوه، ئەگەر ئەمە بی ریزیە، بەگەورەیی خۆت بمانبوورە.

جەیران بەباشی نەزانی کە ئەم باسە بۆ دایکی روون بکاتەوه، بیگومان ئەو ریگای کاریکی لەمجۆرە پێنەدەدا. ئەو تەنها دەیتوانی ئەم نەینییە بەنەسڕین بلیت، تەنها ئەو بوو کە دەیتوانی لەم کارەدا هاوکاریان بکات، جەیرانیش بریاری خۆی دابوو، ئەو لەدلی خۆیدا وای بیر دەکردەوه کە نیگەرانییەکانی دایک و باوکی چەند روژیک

زیاتر ناخایه نیت، بهلام ژیان ههلیکه، ئەو نهیده توانی کامهرانی و بهخته وه ریه کانی خوئی له بهر خزمه کانی باوکی بنینه ژیر پی.

جهواد پیاویکی دیندار بوو، جهیران دهیتوانی پشتی پی بیهستی و باوه ری پی هه نیت. بهوپییه ریگهی خوئی ههلبژارد، بو تاوتویکردنی ئەم بابته له گهل نهسرین دا، بهرهو لای ئەو ههنگاوی نا. له نیوانی ریگادا هینده بیرو هوشی سهرقالبوو که نهیزانی کوپرا گهشته ئەوی. پاش ئەحوالپرسی له گهل پوری و میردی پووره کهی چووو ژووریکی تر و باسه کهی لهسیر تاپیاز بو نهسرین گیرایهوه، ئەویش له سهرسورماندا چاوه کانی بچوک بووونهوه. به چه په ساوی گوتی:

گوپیگره جهیران، تو کاریکی ههله ناکهیت، بهلام بیرت له سهرهنجامی کاره که کردۆتهوه، پاشان باوکه ودایکت چی؟

جهیران به خیرایی گوتی:

بهلی، بهلی بیرم کردهوه، بیرم له ههموو شتییک کردهوه، ئەوان بهمکاره رازی نین، تۆده لیبیت دهست له سهه دهست دانیم و چاوه پروانی ههه کاره ساتیک بم که له خووه روبات. نا نهسرین ئیتر ماندوو بووم، ئیتر زۆرم قسهو قسه لوکی خه لکی به گویداچوو، بابسه کهسیکی تر بریار له باتی من بدات، باوه ریکه چیتر توانام نهماوه. ئیتر نهسرین قسه یه کی بوگوتن پینه بوو. ئەو دهیزانی که ئەو دووانه بیران له سهرهنجامی کاره که کردۆتهوه، جهیران له ژیاندا ئەزموونی هه بوو، جهوادیش مامۆستابوو. به بوچوونی نهسرین

پیتوہ ژئیکی عاشق

خواه‌ند ئەو دوانە‌ی بۆ‌یە‌کتر دروست کردبوو، کە‌وابوو بە‌لگە‌یە‌ک
نە‌بوو بۆ‌ جیابوونە‌وە‌یان لە‌یە‌کتر.

جە‌یران کە‌ گریان گە‌روی گرتبوو، رو‌یکردە‌ نە‌سرین و گوتی:
تە‌نہ‌ا تکا‌یە‌کم لێ‌ت ھە‌یە، لە‌پاش رو‌شتن، با پورم لە‌گە‌ل دایک‌مدا
بدوی و قە‌ناعە‌تی پێ‌بکات. حە‌زم نە‌دە‌کرد کێ‌شە‌کە‌ بە‌وشیو‌یە
برواتە‌پێ‌ش، بە‌لام لە‌وانە‌یە‌ قە‌دە‌وری من بە‌م جو‌رە‌ بو‌ییت و خودا
ئە‌مە‌ی لە‌چارە‌مان نو‌سیبیت. فرمێ‌سک لە‌چاوە‌کانی بە‌ربوونە‌وە‌ و
بە‌پشتی دە‌ستی فرمێ‌سکە‌کانی س‌ری و گوتی:

دایکم لە‌پاش خودا بە‌ تو‌ دە‌سپێ‌رم. نە‌ھێ‌لی بە‌تە‌نہ‌اییت.

ئە‌و رو‌ژانە‌ جە‌یران رە‌وشیکی سە‌یری ھە‌بوو، لە‌مالدا پیا‌سە‌ی
دە‌کردو چووبووە‌ جیہانی ئە‌ندێ‌شە‌وە، سە‌برو ئارامی نە‌بوو. دە‌ستی
دە‌کردە‌ ملی دایکی و ماچی دە‌کرد، سە‌ری دە‌خستە‌ سە‌رشانی و
دە‌گریا. ھەرچە‌ند دایکی لە‌ھو‌یە‌کە‌ی دە‌پرسی وە‌لامێ‌کی نە‌دە‌بیست،
ئە‌و گە‌لیک نارە‌حە‌ت بوو، ھێ‌چ کاتی‌ک لە‌ دایکی دوور نە‌کە‌وتبووە‌وە،
بە‌لام دە‌بوو چ کاریکی کردبا، ناچاربوو بیر لە‌ژیانی ئایندە‌ی بکاتە‌وە،
ئە‌و نە‌یدە‌زانی کە‌سە‌رە‌نجامی بە‌کو‌ی دە‌گات، ھەر لە‌بەر ئە‌وە
نیگە‌رانی و دل‌تە‌نگییە‌کی تاقت پ‌رو‌کینی ھە‌بوو، لە‌گە‌ل ئە‌وە‌شدا
نە‌یدە‌ویست جە‌واد لە‌دە‌ست بدات، ئە‌و جە‌وادێ‌ زو‌ر خو‌ش
دە‌ویست، ھەرئە‌وە‌بوو کە‌ لە‌مانە‌وە‌ پە‌شیمانی دە‌کردە‌وە‌ و بۆ
رو‌شتن پە‌لی دە‌کێ‌شا.

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

ته له فونې بوجه واد كړدوو په یمانیاں به یه كتر دا، په یمانی
وه فاداری، په یمانی پیکه وه بوون. جهیران به جه وادی گوت:
من پاش خودا به تو نیازمه ندم، بو ماوه یه ك دووری له باوك و
دایك به گیانم ده كړم، تاكو له تاینده دا ژیانیکې خوش و به خته وه
له گه ل تودا دست پیکه م. جه واد كه له خوشیاندا جیگای به خوئی
نده گرت به خوش حالیه وه گوتی:

باوه رت پیم هه بی، ئیمه ئیتر هیچ کاتیک به ته نها نابین، بو
همیشه هاوری و خوشه ویستی یه ك ده بین. نیگه رانی باوك و
دایكت مهبه، ئه وان روژیک له قسه کانی ئیمه تیده گهن، وه به
ئامیزی کراوه وه پیشوازیمان لیده گهن، خوداوه ند بو خویشی
یارمه تیمان ده دات، ئه و قسانه جهیرانیان له سهر کاره که ی
سورتر کرد.

"خهونی ژیان"

بهیانی روژی دواتر دهسپیکي جیابوونهوه له خیزان و کوټای
تهنهایی ئهوان بوو، ئهوه به خیرایی خوئی ئامادهکرد و کهل و پهلی
پیوستیشی له گهل خوئی هه لگرت، باوک و دایکی له خهویکی خوشدا
به جی هیشت و به خهه و مهراقیکی زورهوه لییان جیابویهوه و
رینگایه کی سهختی گرته بهر، که برینی گهلێک دژوار و کوټاییه کهیشی
نادیار بوو. جهواد له سههری شه قامه کهدا چاوه رپی بوو، کاتیک
جهیرانی بینی له شوینی خوئی وشک بوو، ئهوه دهیزانی که جهیران
له بهر ئهوه خیزانی خوئی جیهیشتوووه و ئاینده یه کی پرله هه ورارو
نشوی گرتوته بهر. جهیران ورد ورد له جهواد نزیک بوویهوه و له
شه ماندا سههری داخست، جهواد بزه یه کی کردوو گوئی:
سه ره تا پیش هه مووشتیک به خیرهاتنیکی گهرمت لیده کهم،
دووهم له وهی که ئاماده بوویت و منت به هاوبه شی ژیانی خوټ
قه بولکرد گهلێک سوپاست ده کهم.

جهيران به قسه کانی جهواد پیکه نین هاته سه رلیوه کانی و بو ساتیکی کورت غمه کانی فهراموش کرد. کاتر میر ۷ به یانی بوو نویسنکه ی ماره برین هیشتا ده ستیان به کار نه کرد بوو، هه ربویه که میک خویان به گفتو گووه خه ریک کرد تا کو به خیرایی کاتیان لی بروات. هه رواش بوو، چونکه کاتیک جهواد سهیری کاتر میره که ی کرد، کاتر میر ۸/۵ بوو. ته ماشایه کی جهیرانی کرد، له بیر کرد نه وه دابوو، نیگه رانی و دلته نگی له چاوه کانیدا به روونی ده بینرا. له وهی که جهیرانی له ته نیشته خویه وه هه ست پیده کرد خوشحال بوو، ته نها ترسی ئه وهی هه بوو که دوباره له دهستی بداته وه، هه ر به وه و یه وه گوتی:

ئه وه نزیکترین نویسنکه ی ماره برینه، ئه گه ر رازیت با پیکه وه برۆین، وه هه ردو کیان به ره و چاره نویسی خویان که وتنه ری. له خزمانیان که سیک له وی نه بو که بیته شاهیدی ماره برینه که یان. حاجی ماموستا به سه ر سورمانه وه چاوی تیبرین و گوتی:

ئیوه که سیکتان نیه که بیته شاهیدی ماره برینه که تان؟

جهیران و جهواد سهیریکی یه کترینیان کردو له شه رماندا سه ریان داخست، حاجی ماموستا گوتی:

گرفتیک نیه، شاهیدی راسته قینه به سه رمانه وه یه، ته نها پشت به و بههستن. دلۆپیک فرمیسک وه ک مرواری له چاوه چاوانه کانی جهیران به ربونه وه، جهواد به نیگایه کی روون و پرماناوه ئارامی

پٽو ٽيئي عاشق

کرده وه. ههر دوکیان به وه خوشحال بوون و پیروزیایان له یه کتر کرد،
حاجی ماموستاش به خوشحالی. نهوان دلخوشبوو هیوای به خته وهری و
کامهرانی بو خواستن، جهیران ئیتر ترس له دیدا باری کردبوو،
نهو ئیتر هاوسه ری هه بوو دهیتوانی ته کییه گایه کی باشییت بوئی.
له وساته دا جهیران سهیریکی جهوادی کردو گوتی:

من خه و نایینم؟ یانی بیدارم؟ یانی خه م و په ژاره کوتایی هات؟
جهواد زه رده خه نه یه کی کردو گوتی:

به لی خوشه ویسته کم تو به ناگای، به لام هیشتا خه کوتایی
نه هاتووه. ئیمه هیشتا له سه ره تاداین و گیشه گه لیکی زور هه یه که
دهییت به هاوکاری یه کترین له سه ر ریگا که مانی لابه رین. جهواد
دهستی جهیرانی له ناو دهست ناو به ئارامی گوشی و نیگایه کی
ماناداری لیگرد و گوتی:

ئیت هر هچ که سیک ناتوانییت بیته نیوانمان و لیگمان بکات، هه
که س، هه چ که س.....

که سیان نانی به یانینان نه خواردبوو، خوشحالی له راده به دهر
برسیتی له بیر بردبوونه وه، به لام دهنگی زیرو هه ری گه دهی جهواد
یادی هینایه وه که برسیه تی، پیکه وه چوون بو رستوران تا کو
خواردنیک بخنه به ردلیان و زیان و سه فهره که یان پیکه وه له یه ک
کاتدا دهست پییکهن.

باوکی جھیران دستوری وابوو پیش ئهوهی بچیت بو سهرکار،
 سهری له ژووره کهی جھیران دهدا، ماچیکی روخساری ده کردو پاشان
 به رهو شوینی کاره کهی ده چوو، به لام پاش زهماوه ند کردن و
 ته لاقدانى ئه و، باوکی به بیدهنگی ده چوو ژووره کهی و ته نها
 تهماشای ده کرد، ئه مجارهش وه ک پیشه ی مه میشه یی ئه و کاره ی
 کرد، به لام ئه مجاره یان جھیرانی لی نه بوو، ئه و به شیرزه یی هاته
 خواره وه و سهری له حه وشه که دا، به لام له ویش نه بوو، له ورته
 ورتی ئه و ئه قدس خانمیش له خه و بیدار بوویه وه. کاتیک ئاگاداری
 روداوه که بوو ده تگوت سه هولآو به سهریدا کراوه، به و حاله شه وه
 خو ی به خوین سارد نیشاندا و تا کو بیریک بو چاره سهری کی شه که
 بدوژینه وه، ههر به و هو یه وه زهرده خه نه یه کی ده ستردی نیشاندا و
 گوتی:

ئیستا زانیم، جھیران بریار بوو له گه ل نه سریندا سهریک له
 پیشانگای کتیب بدهن، بیگومان پیکه وه روشتوون. باوک به سه ر
 سورمانه وه گوتی: کتیبی چی ژنه که؟ به م به یانی زووه، ده زانی چی
 ده لیت؟

دایک که که م خه ریک بوو ده سته پاچه ده بوو، له پردا گوتی:
 جھیران گوتی به یانیان ئارام تره به ئاسانی ده توانین کتیبه کان
 تهماشابه یین، چوزانم ئاله م قسانه

پيٽو ٽيڪي عاشق

ٽهو هيشتا دنيا نه بڻيو، بهلام بهو حالهوه پاش خواردني ناني
به ياني ريگهي بهرهو ڪاري گرته بهر.

ٽه قدس خانم ههولبوو، سهري لهڙورهه ڪهي جهيراندا، هه موو
شوپنيڪ ريڪ وپيڪ بوو، به دلخورپهوه تاڪي ڪانتورهه ڪهي جهيراني
ڪردهوه، بهلام بههه موو سهرسورمانپهوه له سهه تهخته ڪه
دانپشت، چونڪه هه رچي ڪهلوپهلي پيوپست و ناسنامه ڪه پيشي له گهل
خوي بردبوو. زاني چي له ٽير بهره دايه. به پرتاو چوهه خوارهوه
وتهله فوني بو مالي خوشڪه ڪهي ڪرد، بهدري تهله فونه ڪهي هه لگرت
و پاش سلاوو ٽه حوالپرسين، ٽه قدس خانم گوتي:

بهدري گيان دهستم دامپنت، جهيران روشتوهوه.

بهدري ڪهله قسهي خوشڪه ڪهي هيچ ٽينه گه پيشتبوو گوتي:

به رووني بدوي، بزائم چي بووه؟

ٽه قدس خانم به گريانهوه گوتي:

سهه رهنجام جهيران ڪاري خوي ڪرد، ٽهو روپشتوهوه، ٽهم به يانيهه

زوو بوي دهه رچوهوه، ٽيستا نازائم چ وهلامپيڪي باوڪي بدهمهوه.

بهدري ڪه بابته ڪهي زور بههه ند وهرنه گرتبوو گوتي: نه بابته،

لههه ر ڪوي بيت سهه هه لدهه داتهوه، نيگه ران مهه به، خيرا وهه ر

بوٽيره تابزائين دهه توائين چ ڪاريڪ بڪهين.

ٽه قدس خانم هيچ چارهه يه ڪي نه بوو دهه بوو بروات به لکو لهوانهيه

جهيران قسهه يه ڪي بو نه سرين ڪرد بيت.

به بیزاریهوه بهرهو مالی بهدری کهوته ری. له نیوانی ریگادا له خودای دهخواست که جهیران لههر شوینیک هیه تاکو نیوهرو بگرپتهوه، بهلام ئهوه مهحالبوو، چونکه جهیران ریگای خوئی ههلبزاردبوو. نهسرین سهرهتا نهیویست قسهیهک بکات، بهلام ئیتر لهوه زیاتر بهباشی نهزانی بیشارپتهوه و ههرچی که بینیبوو و بیستبووی بوئی باسکردن و لهکوئاییدا گوتی:

پوری گیان نیگهران نهبیټ. جهیران ئیتر منال نییه. خوئی دهزانیټ چی دهکات، ئهوه خهتایهکی نهبوو، ئهگر درهنگ بجولایهتهوه لهوانهبوو گیرودهی داخوازیکه ریکی تر بیوایه. سهرهنجام چی؟ پوری گیان دهبیټ ببوری، بهلام توو هاوسهره کهت گهلیک خوویست بوون، من لهناخی دلْمهوه خوشحالم که جهیران بهئارهزووی خوئی گهیشټ.

بیگومان ئهقدهس خانم مافی بهوان دهدا، بهلام چ کهسیک دهبوو وهلامی باوکی بداتهوه؟ ئایا ئهویش بهم قسانه رازی دهبوو، دایکی نهیدهزانی لهوهی که جهیران به ئارهزووی خوئی گهیشتوو خوشحال بیټ یان نیگهرانی ئایندهبیټ.

نیوهرو باوکی گهراپهوه مال، نیگهران نهبوو، چونکه بهیانی هاوسهره کهی تا رادهیهک دلنیای کردبوو، بهلام دلْمه خورپهیهکی زوری ههبوو، سهرهتا پرسیاری جهیرانی کرد؟ ئهقدهس خانم منجه منجیکی کردو چیتر بواری شارندنهوهی نهبوو. سهرهنجام دهبوو

◆ پيٽو ٽيڪي عاشق ◆

راستي به کي ٻلي. هيواش هيواش دهستي به قسان كرد به جوړيڪ
که نه و سه کته نه کات:

ٺه زاني چيه پياوه که، خه تاي خو مان بوو، ٺيمه نه ده بوو ٺه مان بو
زه ماوه ند ناچار کردبا، به ٺه ستم ٺه م قسانه ي ده رده بري،
هاوسره که ي به سر سورمانه وه گو ي بو قسه کاني ٺه قدس خانم
گرتبوو، به په شوکاوييه وه گو تي:

ده زاني ده ته ويٽ چي بلييت؟ له باره ي کيوه قسه ده که يٽ؟
ٺه قدس خانم به ده سته پاچه ي گو تي: ده ي دياره له باره ي
جه يراني کچمانه وه ده دويم.

ٺه مجاره ش ٺه وه هيچ له قسه ي هاوسره که ي ٺينه گه يشت،
سهره نجام ٺه وپش بي پرده رووني کرده وه، که کچه که يان له گهل
جه واددا زه ماوه ندي کردوه و له شار چوونه ته دهره وه.

دو کهل له سهري باوکی جه يران به رز بويه وه. هاواريکی کزي
کردوه له کاتيکدا که ده ستي به سر دلپه وه گرتبوو و که وته
سه رزه وي، ٺه قدس خانم ي ش به شپرزهي له وه حاله ي هاوسره که ي
قيژاندي، دواچار يه کيک له وه هاوسپکان هات به هاواريانه وه و ٺه وي
که يانده نه خوشخانه. پزيشک دواي پشکيني وردی نه خوشه که
داوای هاواري نه خوشه که ي کردو گو تي:

خورپہیہ کی زور کاریگہری لیکہ وتووہ و گرمانی سہکتہی زور
لیدہ کریت، دەبیٹ زور ئاگات لپی بیت وہ گہرنا لەوانہیہ جاریکی تر
لیبدا تہوہ.

ئەقدەس خانم دەستەو دامینی پزیشکە کہ بوو پیی گوتی:
جەنابی پزیشک، دەبیٹ چی بکەم، تۆ ناتوانیت کاریک بکەیت
تا کو ئەو مەترسییە نەمینی؟ پزیشک گوتی:
ئەو دەبیٹ چەند رۆژیک لە ژیر چاودیریدا بییت، لە راستیدا
ناتوانین هیچ شتی بکەین. تاسی رۆژ مەترسی سەکتە بوونی ھەیە،
ئایا پیشینە سەکتە ھەیە؟ ئەقدەس خانم گوتی:
نە جەنابی دکتور، بیگومان دلی دەگیرا، بەلام نەک بەم
سەختییە.

پزیشک گوتی:

ئەم جوورە سەکتە ھۆکاری تورەییە، دەبیٹ ئاگاداری بییت،
فشاریکی دەروونی بەھیز کاری تیکردووہ، بەلام نیگہران مەبە، تۆ
بفەرموو پشوبدە، ئیمە خوومان دەزانین چ کاریک دەکەین، دایەگیان
فەرموو، فەرموو.

لەوہیکە ژانیان دوچاری ئەو ھەموو گرتە ببوو نیگران بوو،
بەدری دلنەوایی دەکرد، لە نەخۆشخانەدا یارمەتییەکی زوریاندا تا کو
ھەست بەتەنھایی نەکات.

جهيران وجهواد له دستيڪي ريگادابوون، ريگايهڪ كه سهختيهڪي زوري ههبوو، بهلام ٽهوان پهيماني هاوڪاري و هاوريهتيبان بهستبوو، بويه پيوستي به نيگهراڻي نهبوو. سهفهرڪردن به شهمندهفهرپان ههلبزاردبوو، قسهي زوريان ههبوو كه سهردهماننيڪ له دلياندا بيو بهگري، ٽيستا دهبوو ههلبيريٽن. جهيران ٽازاريڪي زورترتي چهشتبوو، بهلای ٽهوهوه ٽه و ماوهي ٽياني لهگهل سپهدا، بيرهوهريههڪي تال بوو. وههيج کاتيڪ نهيدهتواني ٽهوساتانه لهبيربكات. کاتيڪ بييري لهوساتانه دهكردهوه چاوهڪاني خهه وكهسهر دايدةگرت. جهواد ليي رامابوو گوتي:

چيهه جهيران؟ بوچي نيگهراڻي؟

جهيران كه ساتيڪ بوو جهواڻي له تهنيشتي خويدا لهبيرڪردبوو هاتهوه سهرخوي و گوتي:

شتيڪ نييه، بيرم لهرابردوو دهكردهوه. جهواد دهستي خسته سهرشانهڪاني و لهچاواڻي راماو گوتي: گوپيگره ٽهزيرهكهه، من ههزناكهه لهبارهي رابردوهوه قسهيهڪ بڪري، رابردوو بهسهرچوو، دهپيت ٽههزمووني ليوهرگرين و ٽايندهيهڪي باشي لي دروست بکهين، ههزناكهه هاوسهههكهه غههگين پيت، تو دهپيت دلخوش بيت تاكو منيش ٽوميدهوارتر له ٽيان بروانم، پياو جگه لهمه شتيڪي لههاوسهههكهي ناويت، ههر بههوجورهي كهتو پيوستيت بهخوشهويستي من ههيه منيش ههروام، پيوستيم به خوشهويستي

تۆھه یه. که واته داوات لیده کهم که متهرخمی له ودا مه که، به لین ددهیت نازیم؟

جهیرانیش به نیگایه کی پر له خوشه ویستییه وه، قسه کانی جه وادی قه بولکردو سه ری خسته سه شانی، ههردوکیان له خه ویکی قولدا بوون که شه مه نده فهره که گه یشته ویستگه ی خوئی. به دهنگی شه مه نده فهره که جه واد به ئاگهات و جهیرانیشی بیدار کرده وه و ههردوکیان دابه زین. له نیو دلی جهیراندا نیگه رانییه کی زوره هه بوو. ئه وه له وشاره دا غه ریب بوو جگه له جه واد که سیکی تری نه بوو، ئه وه نه یده زانی خوشکه که ی جه واد چون ژنیکه و چونچونی پیشوازی لی ده کات. له وه خه یالانه دا بوو که دهنگی جه واد به ئاگای هینایه وه:

باشه خوشه ویسته کهم ئه مه ش مالی خوشکه که مه، کوخی عه شقی من و تو، مانای ئیمه. جهیران سوور هه لگه راو هیچی نه گوت.

جه واد زهنگی لیدا. جهیران به منجه منج گوتی:

جه واد... من ده ترسم، ده بییت چی بلیم؟ جه واد وه ک ئه وه ی شتیکی سه یرو سه مه ره ی بینیییت چاوه کانی بچوک کرده وه و گوتی: به گیانی تو منیش ده ترسم! پاشان دهستی به پیکه نین کرد. ئیستا پینه که نی ئه ی که ی پیکه نی، جهیران توره بوو گوتی:

جه واد من نامه وییت گالته و گه پت له گه ل بکه م، به راستم بوو.

جه وادیش به پیکه نینه وه گوتی:

◆ پٽو ته ٿيڻي عاشق

به گياني جهيران منيش هر بهراستي پيڪه نيم و دوو باره داي
له قاقاي پيڪه نين. به لاي جهيرانه وه ٿو وهڪ بیده به ست له همومو
کيشه يهڪ هاته بهرچاو، هر ٿوهوش جهيراني خوشحال ده کرد.
دهرگاي مالهه كه كرايه وه، کچيكي مندا لكار به بينيني ٿهوان خوي
فرپدايه باوهشي جهواده وه و گوتي:
خالو گيان، دايڪم ده يگوت كه دييت. جهيران به سه رسورمانه وه
گوتي:

دايڪت؟!

جهواد گوتي: به لي، هه والم دابوو كه ٿيمه ي بهرپز ته شريف
دينين. گالته نيهه، بوڪه خان ده بينه ميواني ٿم ماله. جهيران كه
له هه لسو كهوتي جهواد سهري دهرنده کرد و گوتي:
جهواد ٿه منده چيڙ مهرپڙه، و ابزانم دنيا ت پر کرد، وايه؟
جهواد خوي گيف کرده وه و گوتي:

دنيا، چي بليم؟ نيوه ي خه لڪي "ته برپز" ده زانن كه ٿه مرپو جهنابي
ٿاغاي فه تاحي له گهل هاوسه ره ٿا زيزه كه يدا ده گنه ته برپز.
له و کاته دا دهنگي خوشكه كه ي جهواد له هه وشه كه وه ده بيسترا:
نيلوفهر كي بوو؟ نيلوفهر به خوشبهيه كي مندا لانه وه چوه
هه وشه كه وه و گوتي:

دايه گيان خالو جهواده له گهل ٿافره تيڪدا هاتوون. دايكي هاته
دهره وه و پيشوازيهه كي گه رمي له و دوو عاشقه ميوانه کردو پاش

به خیر هاتنیکی زور، سهرقالی خزمه تکردنیاں بوو. له پاش کاترمیریک خوشکه کهی جهواد که ناوی نهرگس بوو، نهوی بو کاریکی تایبته بانگ کرده دهره وه و پپی گوت:

جهواد گیان نه مه بوکه خانه؟ ماشه لالا چ خانمیکه، جهواد له م پیاهه لدانه خوشحالبوو گوتی:

خوشکی گیان په سه ندی ده کهیت، دواي نه وه هموو هه ولانه دواچار به نه نجام کهیشتم.

نهرگس زهرده خه نه یه کی کردو گوتی:

پاش نه وهی که ته له فونت کرد، ژوریکم بو ناماده کردن، "ئیبراهیم" یش زوری پی خوشبوو، هه ندیک شتومه کی بو کریوه و که میکیانمان له گهل شه قایقدا ریکه ستوو، ژووره که به گشتی جوان بووه. جهواد وه ک بلی شتیکی بیر هاتیته وه پرسی:

نه ری به راست شه قایق له کوپیه؟

نهرکس گوتی:

چوووه بو کولچ، سه ری زور قاله، جهواد که به په لی دره ختیکی سه ر قالی یاریکردن بوو گوتی: نه گهر شه قایق هاته وه پپی بلی له گهل جهیراندا گهرم و گورپیته. نه م لیره ته نه یاه، دلی ته نگ ده بیته، جهیرانه کهم کچیکی به کوله زوو گهرم دادی.

نهرکس به قسه کانی جهواد پیکه نینی پزابوو، له وهی که هینده جهیرانی خوش دهویست خوشحالبوو گوتی:

پیتوه ژنیکی عاشق

جهواد...

جهواد که یاری به گوله کانی باخچه که ده کرد به ره و لای نهرگس

هات و گوتی:

چییه خوشکی؟ کاریکت هه بوو؟ نهرگس به منجه منج گوتی:

زورت خووش دهوویت؟ جهواد که له مه بهستی خوشکه که ی

تینه گه یشت سه ری داخست و به ئارامی گوتی:

به لی زور زورم خوشدهوی. به جوریک که هه رکاریک بو

به خته وه ری ئه ویت ئه نجامی ددهم. پاشان سه ری بهرز کرده وه و

گوتی:

ئیستا بوچی ده پرسی؟ نهرگس که قسه کانی جهوادی لیکده دایه وه

گوتی:

هیچ، ته نها دهمه ویت بزائم باوک و دایکیشم جهیرانیان

خوشدهوی یان نه؟ جهواد که تازه په ی به نهینی قسه کانی نهرگس

بردبوو ئه هیکی هه لکیشاو گوتی:

نه، بیگومان باوکم شتیک نالی، به لام دایکم رازی نه بوو. هه ر

له بهر ئه وه بوو که هاتین بو ئیره. به پیشهاتی ئه م قسانه، روخساری

جهواد تیکچوو، له بهر ئه وه نهرگس پیشنیاری کرد که بروات و

جهیرانیش له گه ل خوی بینیت بو ژووره تازه که. تا که میک پشو

بدات.

پیتوه ژئیکي عاشق

جهيران له گهل نیلو فهردا سهرقالی قسه کردن بوون. نیلوفهړ
کچیکي زمان شیرین بوو به قسه کانی ههموانی سهرگرم ده کرد.
جهیرانیش خوشی دهویست و له بهر ئه وهی ههست به تهنهایی
نه کن بو یه کدی هاوده میکی له بار بوون.

کاتیک جهواد هاته ژووره وه له پوی خوشه ویستیه وه نیگایه کی
له جهیران کردو گوتی:

جهیران خان چهز ده که ی شتیکی سهرسور هینهرت پی نیشان
بدهم؟

ئهو که به بینینی جهواد گیانیکی نویی به بهرداها تبوو
زه رده خنه یه کی کردو گوتی:

چییه جهواد؟ بلی بامنیش بزائم.

جهواد دهسته جوانه که ی جهیرانی گرت و ههلی سانده وه و گوتی:
ههسته ئازیزم، سست مه به، ده پیت خوټ بییت و بیینی.
ئهویش بهدوای جهواد داچوو، له به شیکي هه وشه که دا ژووریکي
کون، به لام دلگیر هه بوو. جهیران به جوش و خروشه وه گوتی:

وای جهواد ئه مه ژووری ئیمه یه؟ چهنده جوان و دلگیره. جهواد
پویتی کردو گوتی:

نه خیر، زور دلخوش نه بییت، ئیمه مال و حالی خو مان هه یه خو گالته
بازار نییه، پاشان ههردوکیان ده ستیان به پیکه نین کرد. ژووره که
به شیوه یه کی جوان رازینر ابویه وه، پوستریکي جوان که وینه ی دوو

پیتوہ ژنیکی عاشق

کوتری عاشقی له سهر بوو له ئاسمانی شییندا بالیان گرتبوو،
پوسته ریکی تر که پراو پر وینهی کچ و کوریکی لاو که له که ناری روبر
له ژیر دره ختیگدا چاویان له خور ئاوابوون بریبوو. ئەوانه ههموو
بیرخه وهی عه شق و ئی حساس و زیندو که ره وهی ساتگه لی
بیره وه ریه کان بوون. ئەوساتانهی که له بوونی دانه دانه ی
مروقه کانداهیه، که سانیگ که له که سهرتی عه شقی راسته قینه
ماونه ته وه، ئەوساتانه به باشی ههست پیده کهن که ئەو عه شقانه
ههموو رواله تبیین. عه شقی راسته قینه که هیشتنه به خودای تا کو ته نها،
وه که سانیگ که شکستی عه شقی رواله تبیین ئەزموون کردییت
به دلنییاییه وه به مه عشوقی راسته قینه یانی "پهروه ردگار" ده گهن.
جهیران له ته نیشته جهواده وه دانیشته وسهری خسته سهر شانی و
گوتی:

جهواد من گالته و پیکه نینه کانی تو به ههموو دنیا ناگورمه وه تو
روخساریکی بیگه ردت ههیه، نیگاکانت فریشته ئاسان. ئارام ئارام
دهی چرپاند به گویدا و ئەوکاته پیده نگ بوو که چوبوه خهوی
نازه وه. جهواد نیگایه کی پر له میهره بانی لیکردو سهرینیکی نه رمی
نایه ژوورسهری و بوساتیک له روخساری رامما. باوه ری نه ده کرد
که روژیک له نزیکه وه به مجوره له روخساری جوانی ئەو بروانییت.
ئهو ههروه که فریشته کان پاک و بیگه رد بوو. به هیواشی سهری
داپوشی و خویشی له ژووره که چووه دهره وه.

تهدروستی باوکی جهیران بهرهو باشی دهچوو، نیگه رانییه کانی وورد وورد دهره وینه وه، بهلام دایکی هیشتا هر خه مباربوو، نهو نیگه رانی هاوسه ره که ی بوو، هاوسه ریگ که چندین سال پیرتر دهیواند. نهقدس خانم ههروه ک په رستاریکی میهره بان چاودیږی ده کرد. دهواکانی له کاتی خویدا پی ددها، باوکی جهیرانیش وه ک بلی خوی دایته دهست چاره نووس، سهیریکی نهقدس خانمی کردو گوتی:

دهزانی نهقدس؟... دهزانی چ به لایه کمان به سهر هات، گه وره ی بنه ماله که م بووم، بهلام سهر شوږو بینرخ بووم. نهقدس خانم که نیگه رانی حالی نهو بوو چوو ناو قسه کانییه وه و گوتی:

نیتر بهسه، وا تازه تهدروستیت بهرهو باشی چوو چیتر خوټ نیگه ران مه که. کاریکی نه شیاوی نه کردوو، سونه تی خواو پیغه مبهری به جی هیناوه. پاشان خوی به بی خه یال نیشاندو گوتی: نیتر کار له کار تراز او ه خه خواردنی من و تو دهرده که تیمار ناکات. که وایه نیتر قسه مه که، نهویش به ناچاری سهیریکی راوه شانندو هیچی تری نه گوت.

هفته یه ک به سهر هم کاره ساتانهدا تیده پهری. هم زیانه به لای جهیرانه وه نوی بوو، هاوسه ریگ که عاشقانه نهوی خوشده ویست و نهوینداری بوو. جهواد به خته وهری بو جهیران دهسته بهر کردبوو،

تاكو دهیتوانی خوشه ویستی بو دهرده بړی. جهیرانیښ تینوی عشق
و خوشه ویستی جهواد بوو، هیشتا وای بیر ده کرده وه که له وانه یه له
حالی خه وینینداییت، به لام راسییه کی بهرچاوبوو.

له و ماوه یه دا جهواد مؤله تی بی موچه ی وهر گرتبوو، ده بوو هرچی
زوتره بگرېته وه بو تاران. ئەم باسه ی له گهل جهیراندا کرده وه.
ئه ویش خوشحال بوو، به لام له دلخوریه یه کی گوره دا بوو، ئەو دلخ
خوریه یه ش روو به روو بونه وه ی بوو له گهل خانه واده کی، به تاییه تی
باوکی.

رؤزی گه رانه وه هاتبوو، جهیران له نیرکس خانم و هاوسه ره کی
که ناوی ئیبراهیم بوو ههروه ها شه قایق و نیلوفه ر گه لیک سوپاسی
کردو له وه ی که ئەو چهند روزه زه حمه تی دابوون داوای لیبوردنی
کرد.

له پاش ئەو قسانه نهرگس خانم گوتی:

جهیران گیان، ئیمه له ماوه ی ئەم ههفته یه دا زور هوگرت بوین. به
چوونه وه ت بو تاران زور دلته تگ ده بین. زه رده خه نه یه کی کردو
گوتی: هیوام وایه جهوادیش نرخت بزانییت.

جهواد که گوئی له قسه کانیاں گرتبوو گوتی:

به لی وایه، تازه هاته نیو بازار کونه بوویه دلئازار، وایه داده؟
هه موو به وقسه یه ی جهواد ده ستیان به پیکه نین کرد.

جهواد پيشتتر تهلهفونى بو مالوه كردبوو روژى گهړانه ويانى به
خانه واده كهي گوتبوو، بهلام داىكي جهواد بهم زه ماوه نده رازى
نه بوو، بهلام به پيداگري جهواد به ناچارى ملي دابوو.

باوكى جهواد پياويكى تيگه يشتوو ژيربوو، بهو باس و په سنانهي
كه له بارهي كهس و كاري جهيران و به تايبه تي له خودي جهيرانه وه
بيستبووي، هوگريه كي تايبه تي به بوكه كهي وه پيدا كردبوو،
هيواداربوو كه هاوسه ره كه يشي بوچوونه كهي خوي بگوړپت، بهلام
كي گوي بهو قسانه ده دات. سه ره نجام جهواد و جهيران گه يشتنه وه
تاران، دليان به به ريه وه نه ما بوو، له لايه كه وه نيگه راني ديدارو
له لايه كي تر يشه وه ترس بيزاري كردبوون، جهواد له حاليكدا له دوو
رييانيكدا تيامابوو رو يكرده جهيران و گوتى:

باشه ئيستا بروين بو مالي ئيمه يان مالي ئيوه؟ تو بلي. جهيران
به خيرايي گوتى:

نه جهواد راستى نازانم له مالي ئيمه چ باسه، له پيشدا ده ييت
له گهل داى كمدا قسه بكه م، تاكو بزانم بوچوونى نهو چيه تادوايي.

جهواد هه ناسه يه كي قولى هه لكيشاو گوتى:

كه وايه خوت بو هه منوو پيشهاتيگ ناماده بكه.

جهيران كه ترسيكي زوري كه وه ته دلوه گوتى:

يانى چى جهواد؟ مه گهر برياره شتيك

رو بدات؟

جهواد به نيگه رانييه وه سهري داخست و گوتى:

به و جو رهش نيه... به لام دايكم بهم كاره نارازى بوو، له وانه يه
هه لسو كه وتى له گه لتدا زور باش نه ييت، داوات ليده كه م هه ر
قسه يه كى كرد به دليه وه نه گريت، جهيران زه رده خه نه يه كى كردو
گوتى:

ده زانم چى ده لييت، بيگومان دايكى توش وه ك باوكى من كه سيكى
فره بلى و ئينكاره. كيشه نييه هه ر چى ر و بدات له بهر تو قه بولى ده كه م
و دانبه خو مدا ده گرم. له بهر ئه وه ي دايكى تو يه، هه ربويه ناييت
نيگه رانيم.

جهواد گوتى:

من ده بوو پيتى بليم. پاشان وه ك سهر كه وتوويه ك خو ي نو اند و
گوتى: كه واته جهيران خانم، خو تان بو شه ريكى ده سته ويه خه
تاماده بكن، هه ردو كيان بهم قسه يه پيگه نين.

له ريگادا جهواد به سته يه ك شيرينى و ده سته يه ك گولى جوانى
كړى، تاكو شيرينى ديداره كه يان چهند به رامبه ر ييت. كاتيك
گه شتنه ماله وه ده رگا كه كراوه بوو، به لام جهواد به باشى نه زانى كه
به بى تاگدار كرده وه بچنه ژووره وه. زه نكي ده رگاي لي داو چاوه رى
بوو. باوكى له هه وشه كه دا سه ر قالى تاودانى گوله كان بوو كه ده نكي
زه نكه كه ي بيست به ره وه ده رگاي هه وشه كه چوو، كه زياتر چوو
پيشه وه جهواد و هاوسه ره كه ي له به رامبه ر خويدا بينى، گه ليك

خوشحالبوو، باوک و کور په کترینیان له نامیز گرت. جهیران شایه تی
نهو دیمه نه بوو، له ویدا دلی بو باوکی ته نگ بوو. لهو ساته دا باوکی
جهواد به ره و لای جهیران هات و دواي ته حوالپرسی و به خیره اتن
به ره و ژوور رینمایي کردن.

دایکی له مالوه نه بوو بو شت کرین چوو بووه دهره وه. جهواد
به تاسه وه دهستی خسته سهرشانه ماندووه کانی باوکی و گوتی:
باشه بابه گیان، نه مهش بوو که که ت، هه موو روژیک ده تگوت
جهواد کورې خوُم بوچی ژن ناهینی، جهیران له بیستنی نه م قسه یه
شهرمه زار بوو، چونکه سوری سهر رومه تی دهربری نهو حالته بوو.
باوکی جهواد سهیریکی جهیرانی کردو گوتی:

ماشائهللا به راستی خانمه، ناههقت نییه کورې خوُم، ههقی خوته
که له بهر نه م بوکه شوشه به نرخه خوَت بجهیته ناوو ناگره وه، عه شق
یانی نه م، له ریگای عه شقدا ده بیټ فیدا کاری بکهیت، پاشان
سهیریکی ههردو کیانی کردو گوتی:

نه لپهت له پیش هاتنه وهی دایکتاندا ده بیټ پیتان بلیم که
له قسه کانی نهو دلگران نه بن، حاجی خانم هزی ده کرد له
هه لپژاردنی بوکه کهیدا هاوبه شی بکات، به لام واقه له می لیڈر ابوو که
جهواد خوئی به دواي چاره نوییدا بروات.

جهیران به شهرمه وه سهری داخست و گوتی:

ئیوه مافی خوټانه، من بوومه هوکاري نارېحه تی ههموان، به
جهوادم گوت که ... لهو کاته دا جهواد قسه که ی پی بری و گوتی:
گه ره کته چی بلییت؟ مه بهستی باو کم ئه وه نییه که تو هوکاري
نیگه رانی ئیمه بییت، مه بهستی ئه وه یه که یه کیک له گویچکه کانت بکه
به ده رگا و ئه وی که شیان بکه به ده روازه، هه ره ئه وه.
باو کی زه رده خه نه یه کی کردو گوتی:

بوکه خان، ده زانم ماندویت، به لام پر به دل چه زده که م ئیتر خوټ
به نامو نه زانی و بوخوټ میوانداری له خوټان بکه یت. له وه ی که
باو کی جهواد ئه وی وه ک یه کیک له خوټان سه یر کرد بوو به ره و
چیشته خانه که چوو. گهر چی جه یران شاره زای ئه وی نه بوو، به لام
چونکه شته کان به ریکو پیکی دانرا بوون چی بو یستایه به ئاسانی
ده یتوانی که لکیان لیوه ر بگریت. سه ماوهر داگیر سابوو، جه یران
چاییه که ی لیناو شیرینییه که ی به و په ری سه ليقه وه وه ک که بیانویه کی
شاره زا له سه ر ده فریک رازانده وه، جه وادیش بو هاوکاری کردنی
هاوسه ر که ی هات بو چیشته خانه، له وساته دا رابردووی هاته وه یاد،
یادی ئه و روژانه ی که عه شقی جه یران له که له ی دا و تاکه ئاره زوو ی
ئه وه بوو به جه یران بگات، له خه یالی خویدا ئاره زوو یه کبوو که به هیچ
شیوه یه ک ری تینه ده چوو. ئه ور و ژه ی که جه یران وه لامی به لئی به
سپه ردا بوو، ژیانی به کوټا ده زانی، له په نجه ره که وه سه یریکي

هوشه که ی کردو یادى رابردوو دلى ئازاردهدا، لهوکاتهدا جهیران هاته لایهوه و جهوادى بهوحالهوه بینى بهسهرسورمانهوه گوتى:

چیته جهواد؟ بوچی نیگه رانى؟

جهواد نیگایه کی مانادارى لیکردو زهرده خه نه یه کی کردو گوتى:

به بینى تو، له ناو ئه م چیشته خانهدا رابردوو ه کان لام زیدو بوته وه،
 ئه وه جهوادى که پیکه یشتنمان به لایه وه شتیکی مه حالبوو، ئه وه رۆژانه
 له بهردهم هه مان په نجه رده ده وه ستام و چاوم له بالنده کان ده برى.
 جهیران به راستى ئیره ییم به بالنده کان ده برد کاتیک به چووته بالیان
 ده گرت، دلم ته نگ ده بوو، بوته نه یی خو م، بو پیوه فایى تو، له وه ی
 که به ته نها جیتیه یشتم و رۆشتى، بوته وه ی که که سیکم نه بوو، تا کو
 خمه کانى له گه لدا به شبکه م، به لى جهیران زور خه مبار بووم،
 به راستى به لای منه وه سهخت بوو، به لام هه ستیکی نامو پى ده گوتم،
 جهواد خه م مه خو، ئه گه ر قه له مى لیدراییت، ئه گه ر خودا چاره نوسى
 ئیوه ی بو یه ک دیارى کردییت، به هه ر نرخیک بووه به ئاره زوو ی
 خو ت ده گه ییت، ئه هیکی هه لکیشاو گوتى:

هه میسه ئاره زوو م ده کرد به خته وه رییت، هه زم ده نه کرد
 کیسه که هینه گه وه بییت، به لام خودا ئه مه ی ده ویست.

جهیران خو ی به سهر شانى جهواددا دابوو به چاوانى ته ره وه له
 خالیك رامابوو، قسه کانى جهواد زور کارى تیکردبوو، جهواد به ره و
 روى وه رگه راو ده ستى خسته سهر شانى و گوتى:

بیتو ژنیکی عاشق

جهیران بهلین بده که هیج کاتیک به ته نها جیم نه هیللی، بهلین بده
که له سهختترین کاتدا یارو یاوهرم بیت.

جهیران به نیگایه کی میهره بانانه وه که له گل نه شک و
زهرده خه نه دا ناو پته بوو سه ری به سینگیه وه چه سپاندو گوتی:

بهیمان ددهم ئازیزم، بهیمان ددهم که تا دهمی مهرک
وه فاداریم بو، دلنیا به جهواده کم قهره بووی رابردوو ده که مه وه،
دهنگی داخستنی دهر گاکه به ناگای هینان، جهیران دهسته پاچه بوو
گوتی:

یانی دایکت هاته وه؟

جهواد گوتی:

ئیستا دیاری ده داو له په نجه ره که وه سهیریکی هوشه که ی کردو
گوتی:

بهلی، دایکم هاته وه، گه رایه وه بو لای جهیران و به بینینی
پوخساری شیواوی نه و گوتی:

پیویست به ترس ناکات. ههرچی گوت به دلیه وه مه گره، جهیران
به دلگوشراوییه وه بیده نگبوو هیچی نه گوت.

پیکه وه چوون به پیشوازییه وه. دایکی پاش نه حوالپرسین و
ماچکردنی جهواد به خیر هاتنه وه ی کردو گویی به جهیران نه دا، جهواد

کاتیک نه و بارودوخه ی بینی رویکرده دایکی و هاوسه ره که ی پی
ناساند، نهویش به لاچاو سهیریکی جهیرانی کردو گوتی:

پینوہ ژنیکی عاشق

بهلی ده زانم، ههر له سه ره تاوه تیگه یشتبووم، سه ره نجام کاری
خوی کرد، پیکه نینیکی ته وسای کردو گوتی:

جهواد گویت به قسه ی من نه دا و روشتی له گهل ته ودا
زه ماوه نندت کرد، هه موو کچانی خزم و دراوسی ئاره زوویان ده کرد
له گهل ته ودا زه ماوه نند بکه ن، چون توانیت له گهل بیوه ژنیکیدا
زه ماوه نند بکه یت چون؟

جهواد له بیستنی ته م قسانه تور ه بوو گوتی:

دایه بیبره ره وه، ئیستا کاتی ته م قسانه نییه، ته و ماندووه،
ههر چی بیت جهیران میوانی ئیمه یه به م شیوه یه پیشوازی
لیده کهن؟! ته ی ره وشتی میوانداریتان بو کوی چووه؟ پاشان
به نیگه رانییه وه دهستی دایکی گرت و گوتی:

دایه گو بیگره، ریزتان واجیه. به لام مافت نییه هاوسه ری من
سه رکونه بکه یت، ته گهر ده بینی جهیران قسه یه ک ناکات له بهر
ره سه نی خویه تی نه ک شتیکی تر.

دایکی به لاچاو سه یریکی جهواد ی کردو گوتی:

چی بوو جهواد گیان؟ هیشتا خانم نه هاتووه منت له بهر چاو کهوت؟
ته مه ته نجامی زه حمه ته کانی من بوو؟ ته مه بوو سه ره نجامی پیداری
شه وانم؟

له و جیگایه دا جهیران هانه قسه و گوتی:

◆ پینو ژنیکی عاشق ◆

جه واد تكات لیده كهه بهو جوړه قسه له گهل دایكتدا مه كه،
به گریانوه دریزه ی پيدا:

دایكت مافی خوږه تی، من ژنیکی ته لاق دراوم، من شایانی تونیم.
داوای لیبور دن ده كهه، من توم به ناگری خوم سوتاند، جه واد به
دهمار گرژبیه وه به ره و لای جهیران هاتوو شه پازله یه کی توندی داله
رومه تی و گوتی:

دوایین جارت بیټ هم قسانه بکهیت، من هه زنا كهه ژنه كهه
به قسه گهلی هیچ و پوچ خو ی بدوړینی.

جهیران به بیستنی نه و قسانه و نوشکردنی شه پازله یه كه،
به گریانوه به ره و ژوره وه چوو. جه واد په شیمان له و شه پازله یه كه
لییدا بوو روپكرده دایکی و گوتی:

ده بینی دایه، به چ کاریك ناچارت كردم... هیشتا نه هاتوو
لیدانی خوارد.

دایکی وه كه بلیی دلی ئاوی خواردو ته وه گوتی:

هه به لایه كه كه به سه ریدا بیټ كه مه و مافی خوږه تی، ئاخر كوری
چاره ره ش. چ وه فایه کی بو میړده كونه كه ی هه بوو. نه و به د به خته ی
كه شیری مریشك و گیانی ئاده میزادی بو دهسته بهر ده كرد، نه و
به لایه ی به سه ردا هات، به لام تو كه هیچیکت نییه چاوه روانی وه فای
بوټ هه بیټ، بزه یه کی تالی كردو گوتی:

نه کورې خوږم، له خوږا خوټ به د بهخت کرد، جهیران کیژی ژیان
نیبه، نه گهر تا کوتایی ریگا له گه لندا هات من ناوی خوږم ده گورم،
گوپیگره هم قسه یه ی بوتوی ده کم راست و دروستی به چاوی خوټ
ده بیینی، هممه نهرز و نهو هس گهز.

جهواد زه رده خه نه یه کی تالی کردو گوتی:

نه دایه هم قسانه مه که، جهیران نه گهر چاوی له پاره و سامان
بوایه هر له گه ل نه و پیاو هدا ژیانی ده گوزهراند، نهو هر
له سه ره تاوه بهو زه ماو ونده رازی نه بوو، به لام کس تینه گه یشت
که جهیران چی ده لیت. نهو ئافره تیکی باشه، کهوت به سه ر
قاچه کانی دایکیدا و گوتی:

دایه ریگه نادم ژیانم له بهین بچیت، من گه لیک جهیرانم خوش
ده ویت دوو سال بوو که به خه یالی نهو وه ده ژيام، ئیستاش تو
ده ته ویت بهو قسانه ت نهوم لی دوور بخه یته وه. له جیگا که ی هه ستا.
جهواد به پیده نگی سه ری له نیو ده سته کانیدا گرتبوو، دلی به حالی
جهیران ده سوتا. نهو بیچاره یه ده بوو چ قسه گه لیک بیستیت، دایکی
هاته لایه وه و گوتی:

کورې خوږم من ده زانم تو ده ته ویت چی بلیت! به لام کس و کار
چی؟ دوست و ناسیاو چی؟ من چی وه لامی ده رو دراوسی بده مه وه،
پاشان به تانه وه گوتی:

ئەم کارەى تۆ بوو ھۆى ئابرو چومان. جەواد بە سەرسورمانەو
 سەیریکی دایکی کردو بە تورەییەو لە جیگاکەى ھەستا و گوتی:
 نە دایە، ئیتر بى کەلکە، دەربرینی خوشەویستی بو ئیو، تیماری
 برین ناکات، باشە ئیستا من و ھاوسەرە کەم بوینە ھۆى ئابرو بردنی
 ئیو، کەوايە بو ھەمیشە دەرۆین و بەجیتان دەھیلین، من لەبارەى
 ئیووە بیریکی ترم دە کردەو، من دەرۆم تاكو ئیو ئاسودەبن،
 پاشان بەرەو لای ژوورە کە چوو، دایکی مات و مەلول مابوو یەو.
 جەواد چوو ژوورەو و بەجەیرانی گوت:

جەیران ھەستە، ئیتر شوینی ئیمە لیرەدا نییە، دەلی لەم زەویە
 فراوانەدا جیگای ئیمەى تیدا نایتەو، چاوەکانی جەواد پربوون لە
 فرمیسک، جیھان بەو گەورەییە بوئەو تەنگ بوو، باوکی ویستی
 بەرى پینگریت، بەلام جەواد بە تورەییەو نەراندى بەسەر جەیراندا
 و گوتی:

ھەستە جەیران، بو وەستاوی؟ جەیران تیامابوو کە چی بکات،
 سەرەنجام خۆى یە کلایى کردەو و ئەو مألەیان بەجیپشت.
 لەنیو رینگادا ھیچیان قسە یەکیان لەزار نەھاتە دەرەو، جەیران لە
 شەپازلەو نەراندى جەواد بەسەریدا گەلیک نیگەرەن بوو. لەبەر
 ئەو پرسىاری لى نەکرد، سەرەنجام جەواد بیدەنگى شکاندو گوتی:
 ئیستا دەچین بو میوانخانەو دوايیش شوینیک بەکرى دەگرین،
 ئەم جارەش جەیران بیدەنگ بوو بەردەوامى بە رویشتن دا، جەواد

◆ پیتوه ژئیکي عاشق ◆

مافی بهو دهدا، چونکه څو رهفتاره یی بهزه بیانه و چاوه پروان نه کراو بوو، سواری ته کسی بوون و ناویشانی نزیکتین میوانخانه یان به شوځیره که دا، شوځیره که پرسى:

واهه ست ده کهم که شتیار بن؟

جهواد به خه مبارییه وه گوتى:

لهم شاره دا کهوره بووم، به لام له هه مان کاتدا غه ریم. شوځیر سه ری له قسه کانی دهر نه کردو به سهر سورمانه وه له ئاوینه که وه سه یری دهر کرد! تا کسی له بهردهم میوانخانه یه کدا راوه ستا، جهواد پاش ئه نجامدانی کاری پیویست له به ریوه به ری میوانخانه که کلیلی ژووریکی وه رگرت. له کاتی سهر که وتن به قادمه کانددا جهواد رویکرده جهیران و گوتى:

توبړو پشووبده تا کو من داوای خواردن بکه م، ده زانم زور ماندوو بویت، منیش حاله له تو باشتر نییه، جاریکی تر به بیده نگی که یشتنه ژووری مه به ست، ژووریکی ئارام بوو، خزمه تگوزاری ته واو، گهر ماوو... پاش دامه زراندن، جهواد هاته لایه وه و گوتى:

تاره زووی چ خوار دنیك ده که یت بابوت داوا بکه م، جهیران روی گرژ کردو روی له جهواد وه رگیرا، دوو باره پرسى:

له گهل تومه بو چی قسه م له گهل ناکه یت؟ ئه گهر نیگه رانی شه پازله که یت ته وه ناچارت کردم، دهنه خوت ده زانیت چه ندهم

پیتوه ژنیکی عاشق

خوش دهوویت، جهیران دهماری نه هیینا قسه یه ک بکات و
ئهمجارهش بیدهنگی کرده پیشهی خوئی، جهواد گوتی:

باشه ئیستا که هز ناکهیت قسه یه ک بکهیت کیشهنیه، هر
چون ئارهوو ده کهیت، من دهرۆم داوای خواردن ده کم، به
گوشهی چاو سهیریکی جهیرانی کرد تا کو کاریگهری قسه کانی له
روخساری جهیراندا بینیت، به لام جهیران خوئی له گیلی دابوو. پاشان
به بی تاقهتی له ژوو ره که چوو ده ره وه، پاش رویشتنی جهواد جهیران
که ونه پیر کردنه وه و گه رایه وه بو روژانی رابردوو، روژانی که
له گهل سپردا ده ژیا، کاتیک له و توره ده بوو سپهر جوړی ژیانی
کهسانی تری بهرووی جهیراندا ده دایه وه، به لام جهواد به و جوړه
نه بوو، ئه و گه لیک به ئه ده بانه له گه لی ده جولایه وه و هر به وهش
جهیرانی شه رمه زار کرد. نه یه ده توانی رابردوو میهره بان
هاوسه ره که ی له بهر چاو نه گریت، به خوئی گوت:

جهیران، تو چهنده گه وچی؟ هاوسه ری وا باشت هیه، بوچی
نرخ نازانی، بوچی ده ته ویت ژیانی خووت و جهوادیش له بهین
بهیت، ژیان که میک له رابردوو پیوسته، لوتبه رزی له ژیاندا
جیکای نایینه وه. باوک و دایکی هاته وه یاد که چونچونی له گهل یه ک
میهره بان بوون و گوتی:

بوچی ناییت من وه ک دایکم وایم؟ جهواد هه موو کاریکی بو من
کردوو و وازی له ئاسوده یی خوئی هیناوه، هه تا دایکیشی له بهر من

دەریکرد، که وایه ئەو رەفتارە ی من چ مانایه کی ههیه، به ئینی به خۆی دا که له سه‌ر شتی بچوک له جه‌واد نه‌ر نه‌جی. له جیگاکه‌ی هه‌ستاو ده‌ستیکی به ژووره‌که‌دا هیناو په‌رده‌کانی لاداو که‌میگ به‌خۆی را‌ گه‌یشت و ئەو جلانه‌ی له‌به‌ر کرد که‌له‌ته‌بریز ک‌ریبوونی.

کاتیگ جه‌واد چووه ده‌روه له‌گولفرۆشیکی نزیگ میوانخانه‌که چه‌پکیگ گولی ک‌ری و گه‌رایه‌وه میوانخانه‌که‌و داوای خواردنیکیشی کرد، دوو قادرمه‌ی به‌په‌گ هه‌نگاو ده‌بری تا‌کو زوتر به‌جه‌یران بگات، به‌لام له‌وه‌یکه جه‌یرانی لیبی ر‌ه‌نجابوو نیگه‌ران بوو. کاتیگ گه‌شته به‌رده‌رگای ژووره‌که‌ وستی به‌ کیل ده‌رگا‌که بکاته‌وه، به‌لام بیریک به‌ می‌شکیدا هات و له‌و کاره‌ په‌شیمان بویه‌وه، به‌ئارامی له‌ده‌رگا‌که‌ی دا. ده‌رگا‌که‌ کرایه‌وه و جه‌یرانی به‌رووی گه‌شاه‌وه له‌به‌رامبه‌ر خۆیدا بینی، گه‌لیگ دل‌خۆش بوو، چه‌پکه‌ گوله‌که‌ی به‌ره‌و لای جه‌یران دریز کردو گوتی:

نازیزه‌که‌م ده‌تینم ئاشتی... ئاشتی، و جه‌یرانیش سوربویه‌وه و ده‌سته‌ گوله‌که‌ی لی وه‌رگرت و به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی فریشته‌ ئاساوه گوتی:

به‌لی، ئاشتی. داوای لیبوردن ده‌که‌م که‌ نیگه‌رانم کردی، جه‌واد له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌که‌ را‌کشاو له‌سه‌رتاپای جه‌یران راما، به‌لای ئەوه‌وه جه‌یران به‌و جلانه‌وه زۆر جوان ده‌رده‌که‌وت، جلیکی ئاوریشمی

زەردباو کە لە گەل ھەر جولانییدا بەرەتگیکی جیاواز دەبینرا. جەواد
زەردەخەنەکی کردو گوتی:

پۆیست بە پۆزش ھینانەوہ ناکات، خۆت دەزانی من خۆشم لەم
جۆرە قسانە نایە، کاتیەک خۆت ئەم قسانە دەکەیت دەبییت
لەکەسانی تر چی چاوەروان بکرییت. سەیریکی چاوە جوانەکانی
جەیرانی کردو گوتی:

تۆ ھاوسەری ئاواتخواری منی، ئەگەر جگە لەوہ بوایە
لەوانەبوو... لەوانەبوو، قسەکەیی خواردەوہو چیتر بەردەوامی
بەقسەکانی نەدا. جەیران بەسەرنجیکی قولەوہ پرسی:
لەوانەبوو چی؟

جەواد باسەکەیی گۆری و گوتی:
ھیچ با واز لەو قسانە بینیین.

جەیران کە بەردەوامی ئەوقسانەیی بە بی سوود دەبینی رویشت
بۆ ئەوہی خواردنی ئیوارە بینییت. پاش نانخواردنی ئیوارە جەیران
روویکردە جوادو گوتی:

جەواد، دلم زۆر تەنگە بۆ دایک و باوکم، نازانم ئیستا خەرکی
چین. حالیان باشە یان نە؟ جەواد بیرمەندانە سەیریکی جەیرانی
کردو وەک ئەوہی شتیکی بیر ھاتیبیتەوہ گوتی:

راستی... ئیمە ناتوانین بچینە مالی ئیوہ. لەمالی خۆیشمان
دەرکراین، کەواتە شوینییک ماوہ کە ھیشتا سەرمان لێنەداوہ.

جهیران به سهر سورمانه وه پرسى؟! چ شوینیک جهواد؟ جهواد
سهر كه وتوانه گوتى:

مالی پوره بهدری، له بیرت چووه، ئەوان به زهماوندی ئیمه
پازی بوون، كه واییت هیچ نهییت ئەو شوینه ههیه...

جهیران هاته نیو قسه کانی جهواد و گوتى:

راست دهلییت جهواد، بوچی له سهره تادا بیرى ئەویم نه بوو،

پاشان به خوشحالییه وه گوتى:

من ههتا دهشتوانم له ریگای ئەوانه وه ههوالی دایک و باو کم

بزانم، پاشان دهستی کرده ملی جهواد و گوتى:

جهواد... ههر ئیستا ههسته بابرۆین. جهواد به چه په ساوی

سهیریکی جهیرانی کردو قسه کهى کرد به گالته:

جهیران خان تو تائىستا ئارامت گرتووه، تکات لیده کم چهند

کاترمیریکی تر دانبه خو تدا بگره، به سهر چاو، به یانی خوړ ناکه ویت

دهتبه م بو مالی پورت، باشه نازیزه کم پزیت؟

جهیران به قسه کهى جهواد خوشحالیوو روی تیکردو گوتى:

دهی چاوه کانت بنوقینه، جهواد چاوه کانی داخست و گوتى:

نه کا بهتو ویت به چاو به سراوی بمبهیت، جهیران ماچیکی سهر

رومهنی جهوادى کردو په پرتاو گه رایه وه بو سهر جیگا کهى خوئ.

جهواد به پیکه نینه وه گوتى:

چی بووه؟ ئیستا ئیتر دهتو ویت فیلمان لیبکهیت؟ جهیران گوتى:

پیتوہ ژنیکی عاشق

تہنہا ویسم سوپاست بکہم ہہرئوہ.

بہدہر کہوتنی خور روژیکی تر دەستی پیکرد، ئەو دووانہ پاش
نانخواردنی بہیانی بہرہو مالی پوورہ بہدري بہرپکھوتن. جہیران
پہلہی بوو، بہلام ساتہکان بہسستی تیدہپہرین، لەوہیکہ لەو
ہہلومہر جہدا کچہ پورہ کہی دەبینی کەدوستو ہاوەلی بوو، دلی
ئوقرہی لیبرا بوو، دواي چہند کاتژمیریک مانہوہ، سہرہنجام
گہیشتنہ شوینی مہ بہست. نەسرین دەرگا کہی لیکردنہوہ. ئەوان
یہ کترینیان لە ئامیز گرت، جہیران لەوہیکہ دووبارہ بہوان
گہیشتبوہوہ فرمیسکی شادی لەچاوە کانیبہوہ بہر بوویہوہ. پاش
چاکوچونی و یەک ماچکردن بہرہو ژوورہوہ رینمایي کران، نەسرین
بو خوشحالییہوہ بانگی دایکی کرد کہ لە چیشخانہ کەدابوو،
پورہ بہدري لەبینینی ئەوان گہلیک خوشحالبوو پاش ئەحوالپرسی
لەجہواد و ماچکردنی جہیران، چوونہ ژووری میواندارییہوہ. دواي
ہہموو قسہیەک جہیران ہہوآلی باوک و دایکی پرسی، پووری گوتی:
لەپاش روشتنی ئیوہ باوک و دایکت گہلیک نیگہران بوون، ہہتا
کاتیک باوکت لە باسہ کە تیگہیشت خورپہی لیکہوت و تەندروستی
تیکچوو، چہند روژیک لە نەخوشخانہدا کەوتبوو، ئەقدەسی بیچارہ
گہلیک نیگہران بوو، بہلام لە سایي خوداوہ تەندروستی باوکت
باشتر بووہ و دەتوانیئت بچیتہ سہر کارہ کہی.
جہیران بہیستنی ئەو قسانہ خەم دایگرت و گوتی:

پووری گیان دایکم چی؟ باو کم شهری له گهل نه کرد؟
پووری گوتی:

نه نهزیم ئیتر کار له و قسانه تیپه ریوو، ئیتر باوکت تیگه یشته
که بههلهدا چوو، بهلام غروری مؤلته پی نادات که بهزمان بیلی،
دایکت زور له گهلیدا قسه یکرد.

جهیران گوتی:

پووری گیان ده گونجیت بچم بو مال خویمان؟ یانی باو کم ریگام
دهدات؟

پووری که میک بیری کرده وه و گوتی:

واباشتره سهره تا له گهل دایکتدا قسه بکهیت، بزانه بارو دوخ
چونه. به و جوړه باشتره.

جهیران بهتاسه وه بهره و لای ته له فوننه که چوو گوتی:

نه گهر ریگه بدن ته له فونیک له گهل دایکدا ده کم، چونکه دلم
که لیک بوی په رو شه. نه قدس خانم له هه وشه که دا سهر قالی
ناودانی باخچه که بوو، باو کیشی له سهر کار بوو. پاش رویشته
جهیران، نه و هیچ ناره زووی له کار کردن نه بوو، بهرده وام بهدوای
شتیدا ویل بوو که خویشی نه پده زانی نه و شته و ونبووه چیه؟ ههر
له و کاتدا زهنگی ته له فوننه که نه وی به ناگا هیئا. پاش لیدانی چند
زهنگیک په پینا په پینا به بی حه وسه له بی چوو زووره وه و ته له فوننه که
ههنگرت. به بیستنی دهنگی پشت ته له فوننه که گیانیک نازهی هانه وه

پیتوه ژنیکی عاشق

به بهردا، هه موو نیگه رانییه کانی فه راموش کرد، توانای راوهستانی نه بوو، له سهر کورسییه که دانیشت و سهرقالی گفتوگو کردن بوو؛ کچی خووم تو حالت باشه؟ کچی دایه له کوپوه ته له فون ده که بیت؟ جهیران به بیستنی دهنگی دایکی فرمیسک له چاوه کانییه وه ئه لقهی بهست. جهیران گوتی:

له تارانوه ته له فون ده کهم، چهند روژیکه گه راوینه ته وه، ئیستا وامله مالی پوورم.

ئه قدس خانم که ئوقره ی له بهر برابوو به خووشحالییه وه گوتی: که واته له ته بریز گه راوینه وه؟ جهواد له کوپیه؟ حالی باشه؟ جهیران روی کرده جهواد و زه رده خه نه یه کی بو کرد و گوتی:

به لی، دایه گیان. چهند روژیک ده بیت گه راوینه ته وه. جهوادیش لیره یه و سلاوی بو تان هه یه.

ئه قدس خانم که بو بینینی جهیران و زاواکه ی به تاسه وه بوو، ساتزمیری ده کرد به تاسه وه گوتی:

جهیران گیان، بوچی نه هاتیته وه بو مالی خوومان؟ من و باوکت گه لیک دلمان بو ت ته نگ بوو.

جهیران که به ته واوی خروشابوو، به چه په سانوه گوتی:

دایه، یانی! باوکم کاری به سه رمه وه نییه، ئیتر رقی لیم نییه، هیچی له گه ل جهوادیشدا نییه؟

جهواد به بیستی نهو قسانه، له نیو بیر کردنه وه دا رۆچوو بوو، هانه
 لای جهیران و ههولیدا گوی له قسه کانی دایکی جهیران بگریت، بهلام
 به ئاسته گوییستی ده بوو، کاتیک نهو کاره ی بیناکام بین، دهستی
 کرد به پیاسه کردن به ژوره که دا. نه قدس خانم له وهی که چیر
 گرفتیک بو بینینی کچه که ی له ئارادا نه ما بوو، به ئاسانی ده ی توانی کج
 و زاوا که ی بین، زور دلخوش بوو و گوتی:

باوهر بکه ئازیزم له پاش رویشتی تو زور له گه لیدا دووام، هه تا
 کاتیک تیگه یشت که تو بوچی رویشتی، سه کته لینی دا، بهلام
 سوپاس بو خوا به خیر گه را. ههر نهو نه خوشیه بووه هوی نه وهی
 که په ی به هه له ی خوی ببات، ئیستا زوو که. ههسته وه ره بو مالی
 خومان، چونکه دلم خه ریکه له سینهمدا دیته دهره وه. ههر لهو کاته دا
 بووری جهیران ئامازه ی به وه کرد که ده بیته له پاش نانخواردنی
 نیوه رۆ برۆن، جهیران به دایکی گوت:

نا دایه گیان، پوو ره به در ی ئه رکی کیشاوه و نانی نیوه رۆی ناماده
 کرده، به لام دنیا به پاش نانخواردن دین. باشه دایه گیان،
 که وایه مالتاوا.

نه قدس خانم گه لیک خوشحال بوو. دهستیکی به ماله که دا هیناو
 پاش نه جامدانی کاره کان له مال چوو دهره وه تا کوو که میک میوه
 شیرینی بگریت، گه لیک دلی خوش بوو. شهوقی بینینی کچه که ی،
 له خالی ئاسایی بردبوویه دهره وه، باو کیشی له سه ر کار گه رایه وه

◆ پیتوہ ژنیکی عاشق ◆

له گهل پيشوازيه کی گهرمی هاوسهره کهیدا رووبهروو بوويهوه.
لهپاش رویشتنی جهیران ئەقدەس خانم، حەوسەلەي ئەو جۆره
کارانەي نەمابوو، کەواتە چ شتیەک روویداوه؟ ئەوانە پرسیارگەلیک
بوون کە بەخەيالی باوکیدا گوزەری دەکرد، بەلام وهلامیکی بو ئەو
پرسیارانە دەستگیر نەدەبوو. بەسەر سورمانهوه پرسى:

خانم، چى روویداوه؟ ئەمرو رۆژ له کویوه ههلهاتوووه؟

ئەقدەس خانم دلخۆش و دەم بەپیکەنین وهلامی دایهوه:

ئاخر ئەمرو یهکیک تەلهفونی کرد، ئەویش حەپەساوتر لهپیشوو

پرسی:

کى تەلهفونی کردوو کە بەمشیهیه بوته جیگای خوڤحالی تو؟

ئەقدەس خانم چاویکی داگرت و گوتى:

قسە بکە بزانه تەلهفونی چ کەسیک دەتوانى من خوڤحال بکات؟

ئەویش بەپیتاقەتی لەسەر قەنەفە کە دانیشت و گوتى:

ئیمە کەسیکی وامان نییه. لەپر لهجیگاکەي هەستایهوه و

بەپەشوکاوی گوتى:

ناشى! ناشى! جهیران تەلهفونی کردبوو؟ وایه ئەقدەس؟

ئەقدەس خانم بەخوڤحالیهوه وهلامی دایهوه: بەلى، راستت گوت،

کیژە کەمان تەلهفونی کردوو. ئەویش زەرەخەنەیه کی دلخۆشانەي

کردو لهوهی کە سەرەنجام ههوالی جهیرانی بیستبوو، هەناسەیه کی

ٹاسوودھی ہلکیشا. ٹو بریاری دابوو قہرہ بووی رابردووی بکاتہوہ.
پرسی:

باشہ لہ کوپوہ تہلہ فوئی کرد؟ ٹویش گوتی:

لہمائی خوشکہ کہمہوہ، لہتہ بریز گہراوہ تہوہ. ٹویش
بہسہ رسورمانہوہ گوتی:

لہمائی بہدریہوہ؟! بوچی نہہاتن بو ئیرہ، پاشان
زہردہ خہنہ یہ کی کردو گوتی:

ناشی ٹاغا جہواد ٹیمہ بہشایستہ نہزانیٹ. ٹہقدہس خانم ہاتہ
ناو قسہ کانیبہوہ و گوتی:

نہ بابہ، جہیرانی بیچارہ لہوہ ترساوہ، نہ کوو ٹہمجارہش وہ ک
پیشان لی توورہ بیٹ. ٹو نازانی کہ رہوشتی ئیوہ بہقہدہر
ٹاسمان و زہوی گوراہوہ.

سہرہ نجام کاترمیر دووی پاش نیوہرؤ زہنگی دہرگای مآلہ کہیان
بہدہنگ ہینا. باوک و دایکی بہ بیستنی زہنگہ کہ سہراسیمہ بوون،
ہر وہ ک ٹو روژہی کہ جہیرانی تیدا لہدایک ببوو، دایکی جیگای
بہخوی نہدہ گرت. ہہردووکیان بو کردنہوہی دہرگاکہ چوونہ
حہوشہ کہوہ، ساتیکی کہم وینہ بوو. جہوادو جہیران بہشہرم و
حہیایہ کی تاپہ تیبہوہ چوونہ ژوورہوہ. جہیران پاش سلآو کردن
دہستی باوکی ماچ کردو دہستی کرد بہگریان. دایکیشی بہیینی
ٹہوان فرمیسیکی شادی ہلہوہران. جہواد حہپہسابوو کہ دہبی چی

پیتوه ژنیکی عاشق

بکات، نایا ئه ویش قه بول ده کهن؟ باوکی به ره و لای جهواد هات و دهستی خسته سهر شانی، جهواد سهری هه لبری و له چاوه ماندوو کانی راما، نیگای میهره بانانه بوو. کهواته ده پیت وه لایمی ئه و میهره بانیهی بداته وه. دهستی باوکی پیری گرت و ماچی کرد. بو ئه وهی که وه ک یه کیک له خویمان پیشوازیان لیکرد بوو، شهرمه زار بوو. ئه قدهس خانم و جهیران به بینینی ئه و دیمه نه، شیوا بوون. ئه وان به ره و ژووره وه رینمایی کران، پاش ئه حوالپرسی و خواردنی میوه و شیرینی، جهواد هاته قسه و گوئی:

باوکه ... دایکه ... بمانبه خشن له وهی که ... له وهی که به بی مؤله تی ئیوه زه ماوه ندمان کرد. ئیمه جگه له مه چاره یه کی ترمان نه بوو. له وهی که وه ک باوکیک هه لسوکه وتت له گه لمدا کرد، منه تبارت کردم. سوپاست ده که م.

باوکی جهیران خوشی له شیوهی روبه پروو بوونه وه و ئه ده بی قسه کردنه کانی هات و بو ئه وهی له باره ی ئه وه وه دو چاری هه له ببوو، له دلی خویدا شهرمه زار بوو. به ریزه وه گوئی:

نه، کورپی خووم. من ده بی سوپاسی تو بکه م که بوو یته هوی ئه وهی هه ست به هه له کانی خووم بکه م، من ته مه نیک له بیئا گاییدا بووم. گه لیک سته م له جهیران کرد. دوو سالی له باشتترین ساله کانی ته مه نی له بهر من به فیرودا. گه لیک بیر کورت بووم که به خته وه ریم له پاره و پولدا ده بیننی. وام بیرده کرده وه که ئه گه ر کچه که م پاره ی

تهواوی هه بیټ، ئیتر بهخته وهره. چاوه کانم داخستبوو و تهنها یه ک
 لای بابه ته کهم ده بیټی، مانای خوټم. گرتگ جهیران بوو نه ک قسه ی
 من. ئەو له بهر تهن دروستی من، ملی بو زهماوه ندیکی سه پینراو
 نهوی کرد. که و ابوو من بوچی مافم به جهیران نه دا؟ بوچی مافی
 هه لباردنم لی زهوت کرد!؟ من دهمزانی که کچه کهم هوشیاره،
 دهمزانی که هیچ کاتیک هه نگاوی هه له نانیټ، به لام نه مده ویست
 باوهر بکه م. من خوټم پابه ندی کومه لیک خورافاتی پووچ و بی بناغه
 کرد بوو. کاک جه واد! هه موو باوک و دایکیک به خته وهری
 منداله کانیاں دهوی، به لام ده بی بزانی بوچوونی ئەوانیش گرتگه.
 ئه یکی هه لکیشا و گوتی:

به ده ختی ئیمه ی جیلی کوټن ئەوه یه که له باتی مناله کانمان بریار
 ده دهین. بیگومان ئە گهر له سنووری رینمایدا بیټ، گرتیک نییه،
 به لام زور به داخه وه ئیمه پیمان زیاتر راکیشا و زیاتر له خوټیان دلمان
 بوټیان سووتا و ئەنجامه که ی ئەوه بوو که خوټ بینیت. پاشان
 نیگایه کی خوشه ویستانه ی کرده جهیران و جه واد و به زه رده خه نه وه
 گوتی:

ئه لبه ته کاک جه واد، کچه که ی من خوشه ویستیه کی زیادی بو تو
 هه یه و له بهر تو ش هه موو کاریکی کردووه. هیوام وایه که بتوانیت
 به خته وهری بکه یټ، پیکه نینیکی کرد و گوتی:

ئای روژگار... مروڤچ کاریک ناکات. پاشان سهیریکی جهوادی

کردو گوتی:

باشه، له باره ی خوټانه وه بدوین، له مالی باوکت دای؟ جهواد تیله ی

چاویکی گرته جهیران و گوتی:

نا، زور بهداخه وه. تاکه نارازی زهماوهندی ئیمه تهنهاتو

نه بوویت. دایکی منیش رازی نه بوو، راستیه که ی له بهر ئه وه

له میوانخانه داین، به نیازم به یانی به دوای مالیکی کریدا بگه ریم.

باوکی به دلته نگییه وه گوتی: میوانخانه بوچی؟ ژووره که ی جهیران

دهستی لینه دراوه، ده توانیت لیره نیشته جی بیت، تا کوو مالیکی

گونجاوتان ده ستگیر ده بیت. له باره ی دایکیشته وه نیگه ران مه به.

ئه ویش وه ک من بیر ده کاته وه. سه ره انجام رازی ده بیت. قسه کان

گولیان کردبوو، جهیران جی به خو ی نه ده گرت، دنیا به لای ئه وه وه

جوانتر ببوو. باوک و دایکی له گه لیدا میهره بان بوون، هاوسه ره

دلخوازه که ی له تهنه نیشته دای بوو، هه ر بو یه خو ی به به خته وه رترین ژنی

دنیا ده زانی، ئه و ئیتر له ژیاندا چی ده ویست؟ هه ر ئاره زوویه کی

هه بوو، به دهستی هی نابوو. له باز نه ی ژیانی ئه ودا ته واوی ئه وانه

هه بوون. تهنه شوینی به تالی شتیکی له و ژیانهدا هه ست پیده کرا.

ئه ویش مندالیک بوو که شیرینی دوو باره به ژیانی ئه و به خشیت.

ئه و له میرده کو نه که ی مندالی نه بوو، هه مووان وایانده زانی که

جهیران نه زوکه، به لام به و جو ره نه بوو. ئه و خو ی نه یده ویست

◆ پڙهه ٿيڻي عاشق ◆

مندالی بیٽ، چونڪه ده یزانی که ٿیانی له گهل سپهدا زور بهردهوام
نابیٽ و تنها ئه نجامی له گهلیدا جیابوونهوه ده بیٽ و لهه نیوهدا
یگوناهیڪ ده بیٽه قوربانی. بهزانسٽی پیشکهوتوو خوئی له بوونی
مندال بیٽهش کرد. بیٽاگا لهوهی که روژگار چی یاریه کی پیده کات.

"چاره نووسی نادیار"

مانگیك به سهر ئه م رووداوه دا تیپه ریوو، به هار بوو، به هاریکی
تریش هاتبووه نیو ئه و ماله وه. گوله کانی باخچه به ته واوی پاراو
ببوون. جهیران له ته نیشته په نجه ره ی ژوو ره که وه وه ستابوو، سهیری
باخچه بچوو که که ی هه وشه ی ده کرد. جهواد هیشتا له خه و به ئاگا
نه هاتبوو. جهیران سهری شانه کردبوو، خو ی بو روژیکی تر ئاماده
ده کرد. هاته لای ته خته که ی جهواده وه و به مه به سستی
بیدار کردنه وه ی ده سستی به قزیدا ده هیئا. جهواد نه نوستبوو، له گه ل
باویشکدانیکی ده سترددا به ره و لای جهیران وه رگه راو سهیریکی
کرد و گوتی:

بوکه تاقانه که م، تو خه وت نییه؟ یا خود من بوومه ته هوی بی
خه ویت؟ پاشان بای کرده خو ی و گوتی:

بیگومان هه ق به تو یه، گیانه که م من ئیسقانی په پوسلیمانم پییه،
شیت وشه یدام بویت، تو گیانی خوت وانیه؟
جهیران به قسه که ی جهواد پیکه نی و گوتی:

پیتوه ژنیکی عاشق

له خوږازی، هه‌رگیز به و شیوه‌یه نییه. ته‌نجا دهمو‌یست پیکه‌وه
بچین بو‌حه‌وشه. تا‌کوو له‌م هه‌وای به‌هاره چیژ وه‌ریگرین و پاشان
چوو له‌ی په‌نجره‌که‌و په‌رده‌که‌ی لاداو گوتی:

ئاخر ئه‌و هه‌وا خه‌سار نییه؟ جه‌واد به‌پرتاو گوتی:

بوچی... بوچی له‌راستیدا له‌گه‌ل بو‌چونه‌که‌ی تو‌دا ها‌ورام. پاشان

به‌ئاوازیکی تایبته گوتی:

ئه‌و هه‌وا خه‌ساره، که نه‌چیته سیه‌کانی من و تو‌وه. به‌په‌له
له‌ته‌خته‌که‌ی هاته‌ خواره‌وه‌و ده‌ستی جه‌یرانی گرت و به‌کیشمه‌کیش
بردی له‌ی ده‌رگا‌که. جه‌یران که پیکه‌نینیکی توندی پ‌ژابوو، ئاماژه‌ی
به‌جه‌واد داو گوتی:

ئارام بگره‌ جه‌واد، ده‌ته‌ویت به‌و حاله‌وه بر‌ویت، هه‌ر هیج نه‌ییت
ج‌له‌کانت له‌به‌ر که، جه‌واد به‌سه‌رسورمانه‌وه له‌خو‌ی روانی، به‌بینینی
ج‌لی ژیره‌وه‌ی پیکه‌نی و به‌توندی دای به‌ته‌ویلی خو‌یدا و گوتی:
من چه‌نده بیر په‌رتم، هه‌موویشی خه‌تای تو‌یه. جه‌واد، به‌ره‌و
له‌ی چوو، به‌لام جه‌یران ئه‌و هه‌له‌ی قو‌سته‌وه و به‌راکردن چوو
خواره‌وه.

جه‌یران له‌پیش‌وازیدا دانیش‌توو، یاری به‌قژه‌که‌ی ده‌کرد.
جه‌وادیش پاش له‌به‌رکردنی ج‌له‌کانی به‌دوایدا هاته‌ خواره‌وه‌و
جه‌یرانی له‌هوله‌که‌دا دو‌زییه‌وه. به‌له‌ی جه‌واده‌وه ره‌نگی جه‌یران

ڪه ميڪ پهريو دهاته پيش ڇاو، بهو هوڀهوه لهسهر سهري ڀاوهستا
و گوتی:

چيته جهيران؟ ٻوڇي رهنڪ بهرووتوهو نهماوه؟ جهيران ڪه
ڙانهسهره هميشه پيهه ڪهي سهري لي ڊابووه، به بي تاقه تيهوه گوتی:
شتيڪ نيهه ڪه ميڪ سهرم ڙان دهڪات، زوريش نا.

لهو کاتهڏا دهنگي دايڪي تهواني به ٿاگا هيئا، تهوان لهسهر قسهي
ههر دوڪيان لهڙورهه ڪه چوونه دهرهوه، لهسهر ميڙي ناني بهياني،
حالي جهيران ههر بهو جوڙهه بوو، رهنگي پهري بوو، سووري ليوهڪاني
شين هه لگه ڀابوو و نهيتواني خوي ڪونٽرول بڪات، ته گهر جهواد
هاوڪاري نه ڪردايه، ده ڪهوته سهر زهوي، دايڪي به په شوڪاوي خوي
گهيانده لايان و له پيني تهو ديمه نه هوڻي لاي خوي نهماو گوتی:
چي بووه جهواد ٿاغا؟ چ شتيڪ روويداوه؟ جهواد ڪه دسته پاچه
ببوو، گوتی:

نازانم دايه گيان، هه موو شتيڪ لهيهڪ ساتدا روويدا، ههر
ناشزانم چي بوو؟ جهيرانيان برده ڙورهوه، بهه مان حالهوه لهسهر
تهخته ڪهي ڪهوتبوو، رهنگي زهره هه لگه ڀابوو، بهلام روخساري
لهجاران جوانتر خوي دهنواند. ٿازاريڪي گهورهي له دلدا بوو، نهيشي
دهتواني بهياني بڪات. گريان گهرووي گرتبوو، سهيريڪي جهواد
کرد ڪه لهته نيشتيهوه دانيشتبوو، گوتی:

ئەزیزم نیگەران مەبە ، سەرمام بوو، هەر لەو ساتەدا خۆی پی
 نەگیراوا دای لەپرمەهی گریان. دلی گیرابوو. لەشتیک دەترسا، جەواد
 خیرا دەستی جەیرانی نایە ناو دەستی خۆی و دەستی کرد
 بەدلدانەوی و گوتی:

بەلی ئازیزم. جگە لەو ناشی شتیکی تر پیت. ئیستا خانمەکم
 بوچی دەگریت؟ مەگەر مندالی؟ کەمیک زەختت دابەزیووە و هەر
 ئەو. باوەر ناکە، هەستە با بچین بو لای پزیشک تاکو پیتی
 بسەلمینم کە شتیکی نییە. جەیران بەئارامی سەری نایە سەر قاچی
 جەواد و چوووە خەیاڵەو. ئەو ماوەیەکی دوور و درێژ بوو کە
 سەرئیشی هەبوو. بەلام لەجەوادو ... دەشاردەو. هەتا لەبەر ئەو
 ژانە سەرە شەوان خەوی لی نەدەکەوت.

ئەو ئیوارەیه جەیران نەیتوانی لەسەر میزی نانخواردن ئامادەپیت،
 جەوادیش لای مایەووە بو ئەوێ تەنھا نەپیت. باوک و دایکی لەمەر
 نەخۆشی کچەکەیانەووە گفتوگۆیان دەکرد. ئەوان زۆر نیگەرانی حالی
 ئەو بوون. باوکی سەرزەنشتی خۆی دەکردو خۆی بەهۆکاری
 نەخۆشیەکە جەیران دەزانی.

ئەم قسانە چییە جەیران، مەگەر بەدەستی خۆتە. جەیران
 بەنیگەرانی و هاوارەووە گوتی:

بەلی، بوچی نە، بەمەیلی خۆم نییە. جەواد کە ئەو قسانە ی بەبی
 سوود دەزانی، بەدەستە پاچەییەووە گوتی: ئاخر ئازیزم، تو بوچی

تیناگهی، تو ده بیټ سهردانی پزیشک بکهیت تا کوو ئاشکرا بیټ که
شتیک نییه. به مجورهش هم من نیگه رانم. هم باوک و دایکیشټ.
تکات لیده کم جهیران که میک وردبین به.

جهیران خوئی به سهر تهخته کهیدا دا و هوون هوون ده گریا و له نیوان
گریانه کهیدا ده یگوت:

جهواد من ده ترسم. بوچی ناتهوویت تیښگهیت؟ ده ترسم
نه خوشییه کی خراپم هه بیټ. ئه و کات چی؟ نه زانم باشتره، ههر هیچ
نه بیټ ئاسوده تر ده مرم. جهواد نه یپیشټ قسه کهی تهواو بکات و
گوتی:

بیره وه جهیران. مروژ به سهر گیژ بوونیک نامریت. پاشان
کهوته پارانه وه و گوتی:

گیانی جهواد گوی بو قسه کانم بگره. به ناخیری من هاوسهرتم.
مافی خوومه که نیگه ران بم. پاش زوریک تکا و پارانه وه سهره نجام
چوونه لای پزیشک. جهواد له وه یکه نه خوشییه کهی جهیران ژیانه
نوییه که یانی به چوکدا هینابوو، نیگه ران بوو، په نای به خودا بردبوو و
هموو شتیکی به دهستی ئه و سپاردبوو.

پاش چند کاتژمیریک ههر دوو کیان گه رانه وه، جهیران خوئی
هاویشته باوه شی دایکیه وه و گوتی:

هیچ نه بوو دایه گیان، که میک زه ختم دابه زیوو، ههر ئه وه نده.
دایکی سوپاسی خودای کرد و گوتی:

ئیستا زانیت که به بیوده ترسای. پاشان سهیری دهوروبهری
کردو گوتی:

ئهی جهواد کوا؟ مه گهر پیکهوه نه هاتنهوه؟ جهیران سهیری
ئهملاولای کرد و گوتی: ئای، ئیستا لیره بوو، بوچی غهیب بوو؟
پاشان به دایکی گوت: جهوادی بیچاره زوری خهم خوارد، ئه گهر
کاریکت نییه با بچم بو لای.

دایکی که چیتر خه یالی له بارهی ئه وه وه ئاسوده بوو،
به خووشحالیه وه گوتی:

نه نازیزه کهم، کارم نییه، برۆ.

جهیران له سه رخۆ چوو ژوو ره وه. جهوادی بینی که له سه ره تهخته
خه وه کهی راکشابوو له بیریکی قوولدا بوو. ئه وه نده له بیر کردنه وه دا
رۆچوو بوو که له ژوو ره که دا ههستی به بوونی جهیران نه ده کرد.
غمگین ده هاته بهرچاو. جهیران له سه رخۆ لای دانیشته و دهستی
خسته سه ره شانی و گوتی:

چیته جهواد؟ بوچی نیگه رانی؟ پاشان به گالته وه بهرده وام بوو:

ناشی له مردنی من ناومید بوو بیت، یانی تا ئه و راده یه له دهستم
ماندوو بیت. ئه و قسانه جهوادیان ئازار ده دا. ئاخر بوچی ده بوو
جهیران ئه و قسانه بکات؟ ئه و به دلته نگییه وه ههستا و هاته لای
په نجه ره که وه، گریان بینی گرتوو به ئه سته م دانی به خویدا گرت و
گوتی:

ئهو قسانه چیه خوشه ویسته کم، بوچی ده بی له دستت
ماندوویم، من تازه توّم به دست هیناوه. به رهو لای جهیران هات،
به نیگایه کی کاریگر له چاوی مه عشوقه که ی ورد بوویه وه و گوتی:
من له پاش توّ چ کاریکم به ژیان داوه؟ هه ناسه کانی تو منیان
به زیندویی هیشتوته وه و پاشان دهسته کانی جهیرانی بو لیوی خوئی
بردو ماچی کردن. جهیران به سه رسورمانه وه خوئی به رهو لای کیشا و
گوتی:

جهواد، نه خوشی؟ کوره ده لیی تهن دووری سووره وه بووی. جهواد
له گهل گریانیکی تاساودا گوتی:

به لی، نه خوشم، تکات لیده کم به ته نها جیم بهیله. جهیران که
مانای قسه کانی ئهوی نه ده زانی، به چه په سانه وه گوتی:

ئهدی نانی ئیواره ناخوئی؟ دایکم ئه مئشه وه له بهر تهن دروستی من
شایی ساز کردوه، ئیستاش ناتهوی بیی؟
جهواد به منجه منج گوتی:

بوچی... بوچی ههر ئیستا دیم، ساتیک پشوو بدهم، چاک دهم.
نیگه ران مه به.

هموو له سهر میزی نانخواردن ئاماده بوون که جهواد هاته
ناویانه وه، چاوه کانی سوور هه لگه رابوو. جهیران به سه رسورمانه وه
سه یریکی کرد و گوتی:

جهواد گریاوی!؟

جهواد به دهسته پاچه ييه وه گوتی:

نه... نه، بوچی مه گهر؟ جهيران بزهيه کی کردو گوتی:

له وانه يه دلته بو دايکت ته نگ بوو يیت. جهواد که له وه لامه کی تيا مابوو، دلته نگي به به هانه يه کی گونجاو زانی و بهو هوپه وه جهله ی سهری قسه کانی تهوی په سهند کرد.

به لام نه خوښی جهواد شتيکی تر بوو، نه ينيه ک له ديدا بوو که ته نها خو ی و خودا ده يان زانی. باو کی به رده وامي به قسه کی جهيراندا و گوتی:

ته وه شتيک نييه کورې خو م. به يانی هه والی خيزانه که تان پرسه. هم خو ت نارام ده بيت و هم ته و انيش خوشحال ده بن.

بارودوخی روحی جهواد له قالب درابوو، چتر ته و پياوه ی پيشان نه بوو. قسه ی له گهل که س نه ده کرد. هميشه له کونجی ته نها ييدا بوو. له و بارودوڅه ماندوو ببوو. جهيرانيش له و حاله ی ته و که وتبوه کومانه وه. جهواد ی ده بينی که شهوان به ترسه وه له خه و به ناگا ده هاتو به دزی ته مه وه ده گريا. بوچی چ شتيک روويدا بوو؟ تيا کاره ساتيک خه ریک بوو روو بدات؟ بوچ که سيک؟ وه چ کاره ساتيک؟ ته وانه پرسيار گه ليک بوون که جهيران له خو ی ده پرسی و وه لامیکی بو يان ده زگیر نه ده بوو. تا ته وه بوو روژيک له کاتيکدا که جهواد له ژير دره خته که دا دانيشت بوو، جهيران خو ی گه ياندي و به ته نيا کو که يه ک خو ی ناشکرا کرد. جهواد پي زانی و به ناچاری

پینوئینیکی عاشق

سهیری جهیرانی کرد. جهیران که چیتر له نهینکاری ئەو ماندوو ببوو،
گوتی:

جهواد بوچی لیڤه به ته نهیا دانیشتوو؟ چ شتی که لیمی ده شاریته وه؟
به منیش بلی، من هاوبه شی ژانی توم. بوچی ده ته ویت ئەم هه موو
ره نهجه به ته نهیا هه لڤگريت؟ که می که بیده نگ بوو و پاشان گوتی:

تو چیتر جهواده که ی جارن نیت، نه کا ... نه کا له ده ستم بیزار
بوو بیت، یان ئەوه ی که چیتر خوشت نه ویم. پیم بلی جهواد توانای
بیستنه هه یه. جهواد که له بیر کردنه وه ی خویدا نو قم ببوو، نیگایه کی
میهره بانانه ی کرده چاوه ئەفسوناوییه کانی جهیران و ئاهیکی ساردی
هه لکیشا و گوتی:

جهیران، ئاگات لی نییه. جگه له خودا هیچکس له دلی پر ژانی من
ئاگادار نییه. روژگار یارییه کی سهختی له گه لمدا ده ست پیکردوه.
خه ریکه له یارییه دا شکستم پیده دات، تیده گه ییت جهیران، شکست
دینم و فرمی سک له چاوه کانیدا قه تیس مان.

جهیران که هیچ له و قسانه تینه گه یشت، به نیگه رانییه وه گوتی:

یاری چی جهواد؟ خو ت ده زانی ده ته وی چی بلیی؟ روونتر بدوی
تا کوو منیش تیپگه م. جهواد له شوینی خو ی هه ستا و به ره و لای
جهیران هات و دهستی خسته سهر شاننه کانی و گوتی:

◆ پیتوہ ژئیکى عاشق ◆

نازیزه کم! ئاینده هه موو شتیك ئاشکرا ده کات و به نائومییدی لهوی دوور کهوتهوه. جهیرانیس لهو قسانه مات بوو و کهوته بیر کردنهوه.

ئاورینگی ده مه و به بیان کهوتبوونه سهر گهلای درهخته کان و تیشکی زیرینی خور دوو باره تینی به ژیان ده به خشی. دایکی سهرقالی ئاودانی باخچه که بوو. جهیرانیس به جریوهی به سوژی بالنده کان به ئاگا هات. جله کانی گوړی و رویشت تا کوو له تهنیشت ئه ودا بییت. ئه قدس خانم به بینینی کچه کهی زه رده خه نه یه ک هاته سهر لیوه کانی و جهیرانیس له گهل سلاو کردندا ماچیکی ئاراسته کرد. هیشتا چند هه نگاویکی هه لنه گرتبوو، که ره شای به سهر چاوه کانیدا هات و به ههر جوړیک بوو خوئی گه یانده لای درهخته کان.

دایکی به بینینی ئه و دیمه نه سوئندهی ئاوه کهی فریدا و به ره و لای جهیران چوو، به شپرزه بیه وه پرسى:

چی بوه جهیران؟ ئه مجارهش سهرت گیژی خوارد؟ ئاخر بوچی خوئ ناپاریزی و ئاگاداری خوئ ناکهی و پاشان به خه مباریه وه کوتى:

هوکاری ئه وه یه که ئاره زووت له شتانیکی ترش هه یه و ئه م به لایهت به سهر دیت. جهیران که سهر ئیشه لایان لی بریبووه، به بی حه وسه له بی کوتى:

دایه گیان شتیکی نیہ ، سہرہ سورہ یہ کی بچووک بوو، چاک دہم.
 بیٹاگا لہوی کہ جہواد ہموو شتیکی لہپشتی پہنجرہی ژوورہ کہوہ
 بہچاوانی خہمگرتووی خوئی دہبینی و لہناخہوہ دہسووتا. دہبوو
 کاریک بکات. گولی عہشقی لہحالی ہلہوہریندا بوو. بہبی گول، ژیان
 بہچ دہردیکی باخہوان دہخوات. جاریکی تر جہواد جہیرانی بردہ لای
 پزیشکی میٹک و دہمار، تاکوو ہوکاری نہخوشیہ کہی دہست
 نیشان بکریٹ. روژ بہروژ بالای بہرز و پیکہوتوی جہیران دہتوایہوہ
 و نیگا ہفسوناویہ کانیشی بی رہونہق و کز دہبوون و ژیان مائٹاواپی
 لی دہکرد و ٹامادہی دہکرد بو سہفہریکی دوورو دریژ.

پزیشک ٹہمجارہش بہتہنہا لہگہل جہواددا قسہی کرد و گوتی:
 ٹاغای فہتاجی، ہہر بہو جوڑہی کہ پیشتر گوتم، ہاوسہری
 بہریژت گومانی نہخوشیہ کی ترسناکی لی دہکریٹ، بہلام جوڑی
 نہخوشیہ کہی لہپاش شیکاری دہردہ کہویت، ٹومیدتان بہخودا
 بیٹ. بیگومان دہبیٹ خودی نہخوشیش ٹاگاداریٹ، تاکوو ہاوکاری
 پیویستمان بکات. لہمہ بہستم تیدہ گہیت؟

جہواد بہنیگہرانیہوہ گوپی بو قسہی پزیشک شل کردبوو و بیری
 لہٹايندہی نادیاری خوئی و ٹازیزہ کہی دہکردہوہ و بہخوئی دہگوت:
 جہیران تازہ مانای ژیانی ہہست پیکردبوو، شہرابی عہشقی تازہ
 چہشتبوو، ٹاخر خودایہ چون رازی دہبیٹ ٹہو لہمن بسہنیت.

جهیرانه کهم، هیوای ژیانم. ئەوانه قسه گهلیک بوون که جهواد به په ژاره وه له گه ل خووی ده یکرد و وه لامیکی نه ده بیست.

ده بوو وه لامی شیکارییه که ئاشکرا بی، ئەو نهیده توانی وشه یه ک بییته سهر زمانی. روژی یه کهم به هه زاران دله راوکی و بی تاقه تیه وه به ره لای پزیشک چوو، بو وه رگرتنی وه لامیک که چاره نوسی ئەو دوانه ی پیوه به ند بوو. دیار نه بوو که خونچه ی عه شقی ئەوان که هیشتا نه پشکوتبوو، سهره نجامی چی ده بیته، پزیشک دوا ی قسه کردنیکی زور له گه ل جهواددا، راستیه کی تالی پی راگه یاندو ئەویش ئەمه بوو:

جهیران وه ره می میشکی هه یه و ده بیته به زوو یی چاره سهر بکریته.

له پاش بیستنی ئەو قسانه دنیا له پیش چاوی جهواد تاریکبوو. هه رچوون بوو به سهر خویدا زال بوو. پزیشک گوتی:

ئاغای فه تاحی، من له ناخی دله وه بو تو و هاوسه ره که ت به داخم. ئیمه ی پزیشک ئه رکیکی گرنگمان له سهر شان و ئەسته م تر له و ئه رکانه وتنی قسه ی راسته قینه یه به نه خو شه کان. راستیه ک که ئالتره له هه موو ژه هریک. جه نابی فه تاحی، هیواتان به خودا هه بیته، هه ر خوایه که ده رد ده دات و هه ر ئەویشه ده رمانی بو ده نییته.

جهواد رهنگی هه لبزر کابوو، به حاله تی پارانه وه وه به پزیشکی گوت:

پیتوہ ژنیکی عاشق

جہ نابی پزیشک ئایا دەرمانیکی تاییہنی ہہیہ؟ من ہہرچی ہہمہ و نیمہ، بو چارہ سہری جہیران سہرفی دہ کم. ئەو بو من لەہہموو سہرہوت و سامانی دنیا بہنرخترہ، کہواتہ ہاوکاریم بکہ، تکات لیڈہ کم. پزیشک بہباشی ہہستی پیڈہ کردو وەرہمہ کەش بہخیرایی لەمیشکی نہخوشدا تەشہنہی دہ کرد، پاش کہمیگ بیرکردنہوہ گوتی:

گوپیگرہ من تہنہا دہتوانم کاریکتان بو بکہم و ہیوادارم کہ خواوہ ندیش یارمہ تیم بدات. پیگومان چانسی ژیانی زور کہمہ، بہلام دہییت ہہوئی خوومان بدہین. ئەو کارہ مہترسیدارہ بکہین کہ ئەنجامہ کہی نادیارہ. جہواد کہ دوش دامابوو، ہہموو دەرگاکانی بەداخراوی دہیینی، بہخوشحالیہوہ پرسی:

چ ریگایہ ک جہ نابی دکتور؟ ہہر ریگایہ ک بیت من قہبوولی دہ کم، ہہتا ئەگہر پیویست بیت ئەندامیک لەجہستہی خووم دہ کم بہفیدای ہاوسہرہ کم. پزیشک کہ لەعہشق و وابہستہیی ئەو پیاوہ بہہاوسہرہ کہیہوہ ئاگادار بوو، زہردہخہنہیہ کی تالی خستہ سہر لیوہکانی و گوتی:

نہشتہرگہری، یان روونتریلیم نہشتہرگہری میشک کہ دہییت لەدہرہوہی ولات ئەنجام بدریت، زور بەداخہوہ ئیمہ ہیشتا کەرہستہی پیویستمان لەبہر دہستدا نییہ کہ بتوانین ئەو جوورہ نہشتہرگہریہ لەئیراندا ئەنجام بدہین، بہلام من لەئہمریکادا چہند

پیتۆه ژنیکی عاشق

پزیشکیکی ئاشنام ههن که ئومیده وارم ئهوان بتوانن یارمه تیه کی به سوودمان بکن.

ئیواره یه کی خه ماوی بوو، جهیران له ژیر داربیه که دا دانیشتبوو، سه رقالی ته ماشا کردنی وه رینی گه لای دره خته که بوو، بیئاگا له وهی که خۆیشی ههر وه ک ئه و گه لایانه له حالی وه ریندا بوو. جهواد به ئارامی هاته لای جهیرانه وه به بینینی روخساری بی رهنگی ئه و بریاریدا که راستیه که ی چۆنه، ههر به و جووره پیی رابگه یه نیت، به ده نگیکی. گیراوه وه گوتی:

جهیران ... دهنگی جهواد جوړیک بوو که ئه و به په شوکاوییه وه سه یریکی کردو جهواد دووباره به منجه منج به رده وام بوو:
خۆشه ویسته که م گوینگره ... ئیمه ده نیت راستیه کان قه بول بکهین، ههر به و جوړهی که هه یه، وا نییه؟
جهیران له شیوه ی پرسیاردا گوتی:

به لای بیگومان. به لام چ راستیه ک؟! له بارهی چیه وه قسه بکهین؟
جهواد خوی پی نه گیراو له پرمهی گریانی دا و گوتی:
چیتر کات خه ریکه دره نگ ده نیت، تکات لیده که م جهیران یارمه تیم بده، رزگارم بکه له م ته نهاییه. له م خه م و ناسوره. له و به لایه ی که یه خه ی پیگرتووین. جهیران، ده زانی ئه م روژگاره زور هه سووده؟ نایه و نیت من و تو پیکه وه بین، هاواری کرد و گوتی:

دهیهوئیت توأم لی، دهزانی یانی چی؟ دهیهوئیت ههموو کهسم لی
بستنییت.

جهیران بهحهپهساوییهوه کوئی بو قسه کانی جهواد گرتبوو، بهلام
لهقسه کانی تینهده که پشت، جهواد لهمجارهش نهیتوانی راستیه که
بهجهیران بلیت و چوووه ژوووهوه و لهوی لهنیوان گومان و
نه ندیشهیه کی که له که بوودا بهجیهیشت.

جهیران ئیتر تیگه یشتبوو که له دلی میهره بانی جهواددا خه میکی
گهوره ههیه، خه میک بهسه نگینی کیوئیک.

نیوه شهو بوو که جهیران به بوئیکی تایهتی لهخه و بیدار بوویهوه،
کاتیك رووی کرد به لای جهواددا بینی له لای تهخته که یهوه دانیشتوه
و خهریکی جگهره کیشانه. جهیران به سهر سورمانهوه به جهوادای
گوت:

دهزانی چ کاریک نه نجام ده دهیت؟ توئه ک که جگهرهت
نه کیشاهه، جهواد ئه تهوئیت چ به لایه ک به سهر خوتدا بهینی؟ جهواد
به ئارامی رووی کرد به لایه وه دهستی به سه ریدا هیناو گوتی:

دهزانی خو شه ویسته کهم، ئیمه ی مروؤ به جوئیک راهاتووین که
جگه له ساغ و سهلامهتی بیر له هیچی تر ناکه ینه وه، هه تا ئه گهر
نه خوشییه کمان هه بیته نامانهوئیت دانی پیدابنیین.

جهیران به په شوکاوییه وه سهیریکی جهوادای کرد و گوتی:

مه بهستت چیه؟ ده تهوی چی بلییت، تکات لیده کم رونتر بدوی، کی نه خوشه؟ سه ره نجام جهواد راستیه که ی له سیر تا پیاز بو هوسه ره که ی باسکرد، جهیران ره نگی گورا. به بیستنی نه راستیه گیانی که وته له رزین و تا سی رورژ ناگای له خوئی نه ما، باوک و دایکیشی وه ک نه بوون، لهو نیوانه دا جهواد ده بوو ئومیدیان پیی بدات، ئومیدی ژیان، ئومیدی زیندوو بوون، به لام کاتیک ئیمه ی مروؤ نه خوش ده کهوین به ته وای ده ست له ژیان ده شوین و چاوه پروانی مهرگ ده کهین. بیئاگا له وهی که خودایه ک به سه ره وه شاهی و بینهری کرده وه کانه. زورن نه وه نه خوشانه ی که به ویست و ئیراده ی نه وه سهر له نوی ژیانان بو گهراوه ته وه و دیسان عاشقی دنیا بوونه ته وه. دایک و باوکی ده رکیان به کاره ساته که نه کرد بوو، دایکی له به یانیه وه تانیوه شه و کارو پیشه ی گریان بوو، باوکی کاتیک نه و حاله ی بینی به هوسه ره که ی گوت:

خانم، به نه ژنوی خهم له ئامیزگرتن، کاریک ناکریت، ده بیست ریگه چاره بدوزینه وه. جهواد ده یگوت ده بی دلنه وای جهیران بکهین. ئومیده وار بوون به ژیان نه و رزگار ده کات، نه قدس خانم به په ژاره وه روویکرده هوسه ره که ی و گوتی:

جهیران دهستی له ژیان شتووه، ناخر چونچونی تیبه گه یه نم، منیک که حالم له و باشتر نییه. چون ده توانم دلی بده مه وه؟ و نارام نارام بو حالی کیزه که ی ده گریا.

◆ بیتوه ژنیکی عاشق ◆

جهواد له سهر ته خته که له ژور سهری جهیرانه وه دانیشتبوو،
روخساری دوسری که بهنمه ی فرمیسک ته بپوو، جهیرانیش
به بیدهنگی فرمیسکی دهرشت.

جهیران دهستی جهوادی گرت و بیری له ابردوو ده کرده وه.
رابردویه کی شیرین که هر له خهویک ده چوو، خهویکی زور کورت.
رویکرده جهواد و گوتی:

جهواد؟ داواکاریه کم لیت ههیه، دمهوویت به لاین بدهیت که
قه بوولی بکهیت، جهواد نیگایه کی میهره بانانه ی له روخساری
ته مگرتووی جهیران کردو گوتی:

باشه، خوشه ویسته کم، به لاین ددهم.

جهیران گوتی: هه چیه ک بیت؟

جهواد ئاهیکی هه لکیشا و گوتی:

لهم جیهانه دا جگه له تو شتییک شک نابهم که له دهستدانی
به لامه وه سهخت بیت. که واته هر چیه ک بیت قه بوولی ده کم.

جهیران بده نگیکی تاساوه وه گوتی:

داوات لیده کم که له پاشی من زه ماوند بکه یته وه، تو هیشتا
گهنجی. ههزاران ئاره زووت بو ئاینده ههیه، به لام تکات لیده کم
هیچکاتییک له بیرم نه کهیت. با شتییکت پی بلیم، من تو زور
خوشده وی، هر نه بی دمهوویت یادی من له دلی تو دا هه همیشه

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

بهزیندوووی بمینیتتهوه. جهیران ئەم قسانه‌ی بهزه‌حمه‌ت ده‌کردو
ئەشک وەك ده‌تکه مرواری به‌سه‌ر گو‌نایدا ریزیان به‌ستبوو.

جهواد زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی تالی کرد و گوتی:

ئاخر ئازیزم، مه‌گەر من به‌و ئاسانییه‌ ریگا ده‌ده‌م که تو باری
سه‌فهرت بپینچیتتهوه و برۆیت؟! نه، من پیویستم به‌تو هه‌یه. ئیمه
پیکه‌وه ده‌ژین. ده‌بین به‌خاوه‌نی مندال. چه‌ند مندالیکی گه‌وره و
بچووک. یه‌ک له‌یه‌کی جوانتر. له‌لایه‌کی تره‌وه من جگه‌ له‌تو بیر
له‌هیچ ئافره‌تیکی تر ناکه‌مه‌وه. ئاهیکی دریزی هه‌لکیشا و گوتی:

مه‌گەر نه‌تبیستوه که پیشینیان گوتویانه:

خودا یه‌که و عه‌شقیش یه‌ک.

جه‌یران خو‌ی بو‌ نه‌گیرا و ده‌ستی به‌گریان کرد و له‌نیو
گریانه‌که‌یدا ده‌یگوت:

تو که‌باشتر ده‌زانی من خه‌ریکه‌ ده‌مرم. ئەم نه‌خۆشیه
نه‌فره‌تیه هه‌زاران که‌سی کوشتتوه، منیش یه‌کیک نیم له‌وان؟ بو‌چی
ده‌ییت خو‌مان فریو بده‌ین؟ من ئیتر ئەو راستیه‌ قه‌بول ده‌که‌م.

له‌حالیکدا که فرمیسکی ده‌رشت، لیوی خو‌ی کرۆشت و گوتی:

ته‌نها دلم بو‌ ئەوه ده‌سوتی که شتی‌ک له‌ژیان تینه‌گه‌یشتم. هه‌ر
چه‌ند که ژیانیکی کورت بوو، به‌لام له‌وه‌ی که به‌ئاره‌زووی خو‌م
گه‌یشتم خۆش‌حالم. له‌ناکاو ده‌نگی هه‌لبه‌ری و گوتی:

جهواد بهلای منیشهوه سهخته، من چون ده توانم جیت بهیلم؟
 ده بی باجی چ تاوانیک بدهم؟ چ تاوانیکم کردوه که ده بی بهمشیه
 نازار بچیزم؟ جهواد که بارودوخی بهو شیویه بینی، نامیزی پیدا کرد
 و وایکرد بیدهنگ بیت و گوتی:

جهیرانه کم بیدهنگ به. نارام بگره. ئه مه جوریکه
 له تاقیکردنه وه. له وانیه خودا بیهویت تاقیمان بکاته وه. خو راگر به.
 تنها ئومیدی من به خودایه، که واته توش نا ئومید مه به. سهیری
 چاوه میهره بانه کانی جهیرانی کردو رازیبونیان دهربری.

خرمانی جهیران به بیستنی نه خوشیه که ی، هاتبوون بو سهردانی.
 هه موویان لهو باره یه وه خه مبار و نیگه ران بوون. هه ریه که وه
 به جوریک دلیان ده دایه وه. نه سرین له ته نیشته جهیرانه وه دانیشتبوو
 و به سهر سورمانه وه له چاوه کانی رامابوو. جهیرانیک که هیچ کاتیک
 خنده له سهر لیوه کانی نه ده برا. ئه مجاره یان لاوازو بی رهنگ
 ده بینرا. به لام جوریک له ئارامی له بوونیدا هه بوو که مایه ی
 دلخوشییان بوو. ئه وه جهواد بوو که به دلدانه وه کانی خو ی جهیرانی
 ئومیده وار ده کرده وه به زیان.

روژی پیشوو جهواد چوو بو سهردانی دایک و باوکی. ئه وان
 به بینینی جهواد گه لیک خوشحال بوون، به لام له وه ی که تنها بوو،
 سه ریان سورما. باوکی له وه ی که جهیرانی له گه لدا نه بوو، گله یی لی
 کرد، به لام دایکی زه رده خه نه یه کی سهر که وتوانه ی کردو گوتی:

نه حاجی ئاغا، کوره کهمان عهقلی هاتوتهوه سهر خوئی تازه
 تیگه پشتهوه که دایکی راست ده کات. جهواد به بیستنی ئه و قسانه،
 به یزاریهوه له ناو قسه کانی دایکیدا گوتی:

راست ده کهی دایه، جهیران بو ژیان نه ده شیا، قسه کانی تو
 همووی راست بوون، جهیران تا کوتایی ریگا هاوه لم نه بوو. دایکی
 به بیستنی ئه و قسانه دلی ئاوی خواردهوه، به لام باوکی جهواد
 به سه رسورمان و توره ییهوه گوئی بو قسه کانی کوره کهی گرتبوو.
 دواچار به هه لچوونهوه روویکرده جهواد و گوتی:

یانی قسه کانی دایکت هینده خیرا کاریان تیکردی. له تانه لیدانی
 به ردهوام بوو: جهیران ژنه، به لام تو پیاوی ژیان نیت. پیاویک که
 به یهک چهقنه له مهیدان بچیته دهرهوه، کهی پیاوه؟ له و کاته دا
 قولیه قولیی گریانی جهواد موله تی نه دا که باوکی قسه کانی تهواو
 بکات. ههر دوکیان به سه رسورمانهوه سهیری یه کترینیان کردو
 هیچکامیان مانای ئه و رهفتاره ی جهوادیان نه زانی. جهواد ههستا و
 به ره و لای په نجهره ی ههوشه که رویشت و له لای په نجهره که دا
 راوهستا و گوتی:

دایه گیان، گوتم جهیران بو ژیان ناشی. به لی، چونکه فریشته ی
 به هه شته و ده بیست بروات. گریان گهروی ده گوشی و به ئاسته م
 وشه کانی بو دهرده پردرا. به ردهوام بوو: گوتم تا کوو کوتایی ریگا
 له گه لمدا نییه، چونکه ده یه ویت بمریت. ناتوانی هاوړیه تیم بکات.

بہمشت بہربوہ دیوارہ کہ و بانگی ھلدا. دہزانی یانی چی؟ بہلی
 دایہ، تیدہ گہی؟ دہیہوویت بمریت. دہیہوویت لہدہستم دہرچیت،
 کورہ کہت لہتہمہنی لاویدا گہرہکیہ پیر بیت، لہگہل کولی گریاندا
 بہردہوام بوو: خودایہ دہردی خوم بہکی بلیم. پھنا بوچ کہسیک
 بہم. جہیران ھہموو کہسیکی من بوو، تکات لیدہ کہم، لیمی
 مہستیہ. سویندت دہدم بہگہورہی خوت. ئہی خودایہ...
 خودایہ. چووہ کړنوشہووہ وہک مندالیک زار زار دہگریا. باوک و
 دایکی گیژو پھشوکاو، لہو بارودوخدا ھاتن بو یارمہتیدانی و لہپاش
 ھیور کردنہوہی داوای روتکردنہوہیان لیکردو جہوادیش
 کارہساتہ کہی بو باسکردن. دلی دایک و باوکی گوشرا، بہتایبہتی
 دایکی. لہکاتیڈا کہ چاوی بہرایی نہدہہات جہیران بینیت، بہلام
 بہپیویستی زانی کہ لہو ھلومہر جہدا یارمہتی کور و بوو کہ کہی
 بدات. ھہتا ئہ گہر ئہو یارمہتیہ دلنہوایش بیت.

ئہوان لہسہر داوای جہواد چوون بو سہردانی جہیران. جہیران
 بہبینی باوک و دایکی ھاوسہرہ کہی گہلیک دلخوش بوو، بہلام
 نہیدہتوانی پیشوازییان لی بکات، چونکہ نہخوشیہ کہی روژ بہروژ
 لہحالی گہشہ کردندا بوو، توانای لہبہر بریبوو. دایکی جہواد ھاتہ
 لای جہیرانہووہ پاش ماچ و موچ لہبہر رھفتارہ نابہچیہکانی داوای
 لیبوردنی لہجہیران کرد و جہیران چونکہ دلکی خاوین و لیوانلیو
 لہعہشقی ھہوو، ناجوریہکانی نابووہ لاوہ و تہنہا جوانی و پاکی
 لہدایدا جی کردبووہ.

ټهوه شهوه هه موویان پیکهوه بوون، دایک و باوکیان لهوهی که ژبانی ټهوه دوولاره بهوجوره گیرودهی کارهسات ببوو، گهلیک نیگهراڼ ببوون. بهلام لهوهی که ناشتی و پاکی له نیوانیاندا بهرپا ببوو خوشحال بوون، جهواد چاویکی له جهیران کردو گوتی:

خانم، له بیرت نه چیت که له به یانییهوه ده پیت ریگای چاره سهر بگرینه بهر. جهیران به بزه یه کی فریشته ئاسا و په ژاره وه قسه که ی جهوادی په سهند کرد.

ټهوه شهوه تا به یانی جهواد و جهیران خهویان لینه کهوت. قسه ی نه گوتراوی زوربان هه بوو که ده بوو هه لیر پزن. چاوپیا خشانده وه به بیره وه ریبه کانی رابردوودا. دلدانه وه کانی جهواد، جهیرانیان دمه و به یانی کرده خو. بو به یانی پاش نویژ کردن و پاران هوه، جهواد نیته ی هیئا و فالی حافزی گرت هوه:

یوسفی ونبوو دپته وه بو که نعان خم مه خو

کوخی ویران بوو دیسان ده پته گوستان خم مه خو

.....

.....

جهواد به خویندنه وهی ټهوه فاله له جیگای خو ی ههستا و به شه و قه وه هاواری کردو جهیرانی له ئامیز گرت و گوتی:

ده زانی جهیران، حافز هه چکاتیک دروی نه کردوه. تو چاک ده پته وه. هه رگیز ناپیت بترسی، ده بی هیوات هه بی.

پیتوه ژنیکی عاشق

جهیران که لهو ههموو سوژهی جهواد دلشاد ببوو،
زهردهخه نهیه کی لهسهر لیوی نیشاندا و گوتی:
باشه ئهزیزم، ههولێ خۆم ددهم. هیوام وایه که خوداش
یارمهتیم بدات. جهواد، من کاتیگ گویببستی خنده کانی تو دهم،
ههموو دژواریه کان لهبیر ده کهم و زیاتر بیر لهژیان ده کهمهوه.
بهچاوه ماندوه کانی خوی چاوی لهچاوه کاریگهره کانی جهواد بری و
عشقی راسته قینهی له نیگایدا خوینده وه و له دلی خویدا پهیمانی
به جهواد دا که ههمیشه له گه لیدا بیت و به هیچ جوړیک لئی جیا
نه بیته وه.

پاش نانی بهیمانی جهیران و جهوادیان له ژیر قورئاندا بهرێکرد و
هیوای گهرانه و هیان بو خواستن. بهلام ئه مه سه فه ریک بوو که
ئومیدی گهرانه وهی زور به کهمی لیده کرا. باوک و دایکیشی
ئاره زوو یان ده کرد که له گه لیاندا بن، بهلام جهواد رازی نه بوو و
دلنای کردن که ههر هه واییک بوو ئاگاداریان بکاته وه. پزیشکه کهی
جهیران له گه ل دهسته یه ک پزیشکی تر دا هاوسه فه ریان بوون، ئه و له
وره به رزی نه خو شه کهی سه ری سوړ ما بوو. له ناو فرۆکه که دا جهیران
له بیر کردنه وه دا نوقم ببوو، به خوی ده گوت:

ئایا دووباره ده گه ریمه وه؟ یانی ده بی جاریکی تر وه ته نی خۆم
ببینم؟ زیاتر دلی بو جهواد ده سووتا، چونکه رهنجیکی زوری کیشابوو.
چاره سه ر کردنه کهی ئه و پاره یه کی زوری ده ویست و ههموویشی

جهواد لهئهستوی گرتیوو. به فروشتنی زهوی باوکی و بهو
پاشه کهوتهی که لهو چند ساله دا کردبووی، ریگای نه دا که سیک
لهم کاره دا یارمه تی بدات و لهوه لامیاندا گوتبووی:

جهیران پارچه یه که له دلی من، که واته به ئه رکی خو می ده زانم که
یارمه تی بدهم، هه ر له بهر ئه وه جهیران نهیده ویست که جهوادی
خوشه ویستی نائومی د بییت. پزیشکه که ی جهیران له گه ل ئه و
راویژانه ی که له گه ل پزیشکه کانی هاوړییدا کردبووی، گه یشتبووه
ئه و ئه نجامه ی که بو ی هه یه له و نه شته رگه ریبه دا هه تا ده ماری
بینایشی زیان بهینی و نه شته رگه ریبه کی سه ر که و توو نه بییت، به لام
جهواد هه ر به و شیوه پی دا گربوو که ئه و نه شته رگه ریبه ده بییت
ئه نجام بدریت.

روژی دیاریکراو، روژی چاره نووسی ئه و دوانه، هاته پیش. جهواد
که لیک نیگه ران و غه مگین بوو، له وه ی که نازیزه که ی خو ی
به له ده ستچوو ده بینی، جهیرانی بو نه شته رگه ری ئاماده ده کرد،
ئه ویش غه مبار بوو، وه ک گولیکی ژاکاو ده بینرا، فرمی سک له شیوه ی
دلویه ئاو، له چاوه کانی ده بارین و جهوادی خه مبار تر ده کرد، داوای
لیکرد که وره ی خو ی له ده ست نه دات. له کاتی کدا که جهیرانیان
ده برد بو ژووری نه شته رگه ری، ئامازه ی بو په رستاره کان کرد که
که میک نارام بگرن. په رستاره کانیش قسه که یان قه بول کرد. جهیران

داواى له جهواد کرد که نزدیکتر بیتوه. به قولی له چاوه کانی راما و ماچیکى کرد و گوتی:

جهواد.. نیگاکانی تو هه همیشه نارامیم پیده دهن. چاوه میهره بانه کانی تو بهرده وام مژده به خشی ژیانی من بووه، داوات لیده کم له پاش من ژیانته پهره پی بدهیت و ... ئیتر نهیتوانی له وه زیاتر بهرده وام بیت، بردیانه ژووری نهشته رگه ریه وه. جهواد هاواری کردو گوتی:

نا جهیران، تو نامریت، من له گهل تو دا ده ژیم، له گهل تو دا. له پاش تو ژیان به لای منه وه به هایه کی نییه. جهیرانه جوانه کم، ده بیت بمینی، ده بیت ... ده بیت. هینده فرمیسکی رشت که په رستاره کان له گهل ته وه شدا که زمانی فارسیان نه ده زانی، به لام حالی جهواد و دل ناسکه که هی هه موانی خه مبار کرد.

چهند کاتژمیړیک له ده سپیکى نهشته رگه ریه که تیپه ری و هیشتا هه والیک نه بوو. جهواد ته نها له گهل خودای خویدا راز و نیازی ده کرد و داواى چاکبوونه وهی جهیرانی له خودای تاقانه ده کرد. که سیک که جیگای رازه کانمانه. که سیک که له کاتی سه ختیه کاندای روی لی ده نیین. به لی، جهواد ته نها داواى یارمه تی له وه ده کردو ته و باوهره بوو که به مشیوهیه ئومیده واریان کردبوو.

سه ره نجام له پاش چهند کاتژمیړیک، نهشته رگه ریه که کوتایى هات، به لام هیشتا سه رکه وتنی نهشته رگه ریه که نادیار بوو.

◆ پیتۆه ژئیکى عاشق ◆

جهيرانيان بو قوش گواستهوه، به پيهوشى له سهر قهره ويله كه
خهوتبوو. جهواد به بينينى رهنگى روخسارى ئهوه، خويشى له دهستدا.
واى بير كردهوه كه جهيرانى له دهستداوه، به لام په رستاره كان پييان
گوت كه هيشتا بى هوشه و مولهتى بينينى ئهوى نيه.

جهواد ته له فونى بو ئيران كرد و خانهواده كهى له بارودوخى
جهيران ئاگادار كرد. به ئينى پيدان كه به چاكبوونهوى جهيران
به زوى بو ئيران بگه رينهوه.

ئهو له دهووروبهرى نه خوشخانه كه دا پياسهى ده كرد و له ناخهوه
شله ژابوو، له بىرى جهيراندا بوو. خور ئاوابوون بوو، دنيا به رهوه
تاريكى ده چوو، به لام دللى جهواد زياتر تاريك بوو. ههستى ته نهايى
تيكى شكاند بوو. شيعر يكي هاتهوه ياد كه له يه كيك له كتيبه كاندا
خويند بوويهوه، له بهر خويهوه ورته ورتى ده كرد:

ئه شه و له دورى يار گريام

وهك عاشقان به زار گريام

هاورپى ريم بوو يارى ديارين

دل كه يلم، بى ئه ژمار گريام

دهنگى خشه خشى گه لاكان به ئاگان هينايهوه، سه پيركى
كاترميره كهى كرد، ئيتتر كاتى بوو. ده بوو سهر له جهيران بدات،

به خیرای خوی گه یانده ناو نه خووشخانه که و له بهر پرسی بهش، حالی
جهیرانی پرسی، نه ویش پی گوت، هیشتا نه هاتوته وه هوش خوی.
به لام ده توانیت بیینیت. جهواد به خووشحالی هوالی نه خووشخانه که ی
تیهراند و چووه ژووره که ی جهیرانه وه و به نارامی له تهنیشتیدا
دانیشت.

جهیران ده تگوت چه ندین ساله نوستووه. به نارامی وه ک
مندالیک و به جوانیش وه ک گول و ابوو. جهواد مافی خوی بوو که
دیوانه ی بیت، جگه له ناخه میهره بانه که ی، جوانیبه کی تایه تی هه بوو
که جهواد ی عاشقی خوی کرد بوو. روخساری سپی و جوان، چاوه
که ژاله که ی که جوانیبه کی تایه تیان به روخساری به خشیبوو.

جهواد چاوی له چاوه داخراوه کانی جهیران بری بوو، له ناکاو
پیلوه کانی کرده وه، به لام تهنه ماوه ی یه ک چرکه بوو، پاشان
پیلوه کانی لیک نایه وه. جهواد به دوای پزیشکدا چوو هینای بو لای
جهیران و وای له پزیشک ده گه یاند که جهیران هاتوته وه هوش خوی،
به لام پزیشک نه وه ی به رموله ی چاوی لیکدایه وه. کاتیک ویستی
له ژووره که بچیته دهره وه، جهیران جاریکی تر چاوه کانی هه لبری.
نه مجارهش جهواد به پرتاو بانگی پزیشکی کرد، پزیشکیش به بیینی
جهیران تیگه یشت که کاتی هوش هاتنه وه یه تی.

نه و به نارامی چاوه کانی کرده وه و سهیریکی ده و روبه ری کرد،
هموان به لای نه وه وه نامو بوون، وه ک بلیی به دوای که سیکدا

ده گه را که ناسوده یی له چاوه کانیدا بخوینیته وه و سوکنایى بیټ. ههر بهو جوړهش بوو، نهو به بینینى جهواد دهسته گهرمه کانی نهوى به توندی گوشى و به فرمیسک دلی خو ی روون کرده وه. پزیشک به بینینى نهو دیمه نه به بیرى هیئانه وه که نه خوش پیوستى به پشوودانى ته واو هه یه و ناییت بخروشینریت. جهوادیش به پالپشتى قسه کانی پزیشک جهیرانى هیور کرده وه و داواى لیکرد که چیتر نه گری.

کاری نه وان له ئه مریکادا کوټایى هاتبوو، ته نها ده بوو ئارام بگرن تا کوو ته ندروستى جهیران که میک باش بیټ، تا کو له پاش پشکنین، دیسان وه لآمی دروست دهرده که ویټ. له پاش دوو ههفته گه رانه وه بو ئیران، که سوکاری ههر دوو لایان، ته نانهت نیرگزی خوشکی جهوادیش له فرگه دا بوون. جهیران به بینینى نه وان فرمیسکی شادی له چاوه کانی قه تیس مان و سوپاسی خودای کرد. چهند روژیک به سهر گه رانه وه یاندا تیده پهری، جهواد چوو بو سهردانی پزیشک. پزیشک له باره ی ته ندروستى جهیرانه وه پرسىاری لیکردو جهواد گوتی:

بهروو کهش حالى باشه، به لآم جار جار سهرى گيژ ده خوا و ههر نه وهش منى نیگه ران کردو وه. پزیشک به وردى گویى بو قسه کانی جهواد گرتبوو، به لآم به بی پشکنین نهیده توانی وه لآمیکی ته واو به جهواد بدات. ههر بهو هوپه وه دوو باره داواى بینینى جهیرانى

پتوہ ژئیکئی عاشق

کردو به بانگپیشتی سهرله نوییان بو پشکنین، ویستی لهته ندروستی
نه خووشه که ی ناگادار بییت. به یانی پشکنینی پیویست نه جامدرا و
بریار بوو که روژی دواتر وه لām وه ربگرن. جهواد خه مبار بوو که ئایا
هاوسه ره که ی چاک ده بییت یان نا؟ جهواد بو جاریکی تر به ههنگاو یکی
لهرزو که وه سهردانی پزیشکی کرده وه وه له سهر کورسیه که دانیشتی و
نهنجامی پشکنینه که ی له سهر میزی پزیشکه که داناو له شیوه ی
پارانه وه دا چاوه کانی له ده می پزیشک بری. پزیشک له پاش تیروانینی
به نهنجامی پشکنینه که دا، به توره بیه وه کاغزه که ی دا به سهر
میزه که دا و گوتی:

نه شیاوه! هه موو رهنجیکمان به فیرو چوو، هه موو رهنجیک. جهواد
تیا مابوو، مانای ئه وه قسانه ی پزیشکی نه ده زانی، له بهر ئه وه
به نیگه رانییه وه پرسی:

یانی چی جه نابی پزیشک؟ مه بهستی به ریزت له وه قسانه چییه؟
پزیشک که ههستی به نیگه رانییه کانی جهواد کرد، به بیزار بیه وه
به رده وامی پیدا:

ئاغای فهتاحی، ئه وه وه ره مه هینده به خیرایی له هه موو می شکیدا
ته شه نه ی کرده که ئیمه ته نها توانیمان به شیکی چاره سهر بکه یین.
به داخه وه ئیتر ناتوانری کاریکی بو بگری و زور به داخه وه ده بی پیت
رابگه یه نم که خیرایی ئه وه وه ره مه هینده زوره، که تا یه ک مانگ

پئوه ژئیکى عاشق

بهه موو ميشكى نه خوشدا بلاو ده بيته وه و سهره نجام ده بيته هوى
... هوى ...

پزيشك نه يتوانى بهرده وامى به قسه كانى بدات و له ژوو ره كه
چوو ده ره وه و جه وادى له دنياى بيرو نه نديشه دا به چيپيشت.
به بيستنى نه و قسانه ده تگوت هه موو دنيا به سهر جه واددا روخواه.
ناره زووى مهرگى خوى ده كرد، خوژگه ي ده خواست له باتى جهيران
بمريت، به لام نه وه كارىكى مه حال بوو. به هه نكاوى له رزو كه وه ريگاي
ماله وه ي گرتنه بهر، ئيتر هه موو ريگا كانى به داخراوى ده بينى.
پزيشكه كان ههر كارىكيان له ده ست هات، كرديان، به لام مه خابن...
له و خه يالانه دا بوو كه وه ك كاره با گرتييتى له شوپنى خوى وشك
بوو، له دلى خويدا گوتى:

به لام نا، هه موو ريگايه ك دانه خراوه. ريگايه ك هه ميشه بوونى
هه يه، ريگايه ك كه نه دوو هاوسه ره لاه باوه ريان پييه تى. به لى،
جه واد خوداى له بهر چاو گرتبوو، له دلى خويدا گوتى:
خودايه، به خشنده ي تو بهرده وام ته و او كهرى ژيانى من بووه.
روژييك كه من له هه موو جيگايه ك ناوميد ببووم و جهيرانم به
له ده ست چوو ده زانى، به لام تو نه وت پيگه ياندم و كردنه هاوبه شى
ژيانم. ئيستا تكات ليده كه م جهيرانم لى مه ستينه، كه وتنه لالانه وه و
گوتى:

خودایه غولامی بهر ده رگه تم، له ده رگات نائومی دم مه که و دووباره ژیانی پی ببه خشه. روشت بو ئیمام زاده و له ویشدا له گه له خودای خویدا راز و نیازی کردو به دلپکی دامه زراوه وه رووی له خودای خوئی کرد.

جهیران روژ به روژ رهنگ زهر دتر بهر چاو ده کهوت و سه رگیژه کانی زیاتر بیوون. هیچکس وه لآمی دروستی پزیشکی نده زانی، چونکه جهواد توانای ده برپینی نهو راستیه تالهی نه بوو، نهو ههتا نه چوووه سه ر کاریش. ژیانی خوئی بو جهیران ته رخان کرد بوو. به دلدانه وهی به رده وام نهوی بو ژیان ئومیده وار ده کرد. به لام ده بوو چ که سیک دلی جهواد بداته وه؟ جهواد بیری ده کرده وه جهیران ده بیته پشت و پهنای، به لام نه خوشی له پیی خستبوو، شه پوولی خهم دلی جهواد دی داگرتبوو. چهند کاتر می ره سه ر ئیمام زاده ده گریا وله خودا داوای چاره سه ری بو جهیران ده کرد. جهیرانیش له حالی جهواده وه تیگه یشتبوو که چاکبوونه وهی نییه و بهرونی ههستی بهو حالته کردبوو.

روژیک جهیران نوستبوو، جهواد له ژوور سه ری دانیشتبوو، بیری له حالی خوئی و جهیران ده کرده وه و فرمیسیکی هه لده رشت. جهیران به دهنگی نهو له خه و بیدار بوو. به ئاسته م له جیگا کهی ههستا و دانیشت. جهواد که له جهیران به ئاگای بوو دهستی خسته سه ر شانی و گوتی:

◆ پٽو ٿيڻي عاشق

خوشهويسته ڪم، شتيڪت دهويست؟ ٻوڇي لهخه وههستي؟
جهيران چاوه ماندووه ڪاني خوئي لهجهواد ڪردو گوتي:

جهواد... ٻوڇي خوٽ تازار دهدهيت؟ من ههموو شتيڪ دهزانم.
ٿارهووي من تنها گهيشتن بووه بهتو. ٿيتر بهلامهوه جياوازي نيهه
ڪهي بمرم، تو سهره ڪي بووي... تو.

جهواد بهپرتاو لهٿاميڙي گرت و ههردوو ڪيان سهريان نابووه سهر
شاني يهڪترو بو بيچاره يي خوڻان دهگريان. جهيران روخساري
جهوادي لهناو دهسته ڪاني خوڻيدا گرت و چاوي لهچاوه ڪاني بري.
روڙائيڪ لهو چاوانهوه عهشق و شادي دهباري، بهلام ٿيستا چي؟ چاوه
ڪاريگهه ڪاني جهواد خهم داينگر تبوون. ٿهو ڪهسه ي ڪه يادي
سوڪنايي دلي جهيران بوو. ٿيتر پيرو دارماو دههاته بهرچاو.
نهخوشيه ڪهي جهيران ٿهويشيان لهپي خستبوو. مووي سبي لهسهريدا
خوي دهنواند.

جهيران بهٿارامي گوتي:

جهواد، بهمنيش بلي، چند روڙي تر ليٽ جيا دهبمهوه؟

جهواد بهخهم و نيگهه رانييهوه خوئي لي نزيڪ ڪردهوهو گوتي:

هيچ ڪاتيڪ، دهزاني دهتهويٽ چي بليي؟

جهيران بهٿارامييه ڪي بي وينهوه گوتي:

دهمهويٽ بليم، ڪهي ٿهم جيپانه جيدههيلم. بهمنيش بلي جهواد.

قسه کانی جهیران ههموو گیانی ئەویان ئاگر تیبهردا. به بی پهرده
به رهو رووی جهیران وهستا و گوتی:

باوهرت بهخودا ههیه یان نه؟ تو بوچی نائومیڤد بووی، ئیمه
دهبیټ داوای یارمهتی لهخودا بکهین. بهو خیراییه دهستت لهژیان
شت؟ جهیران ئارامی تو جیگای ریژه، بهلام خوداوه‌ند روژیکی بو
ژیان و روژیکیشی بو مردن دیاری کردوه. لهوانهیه ئیمه لهژیان
تاقیکردنهوهی پهروه‌دگارماندا بین. یان ئەوهیه که دهیه‌ویټ
کیشی باوه‌ری ئیمه هه‌لبه‌سه‌نگیټ. ئیمه نایټ دهست له‌سه‌ر
دهست دابنیین و له‌چاوه‌روانی مه‌رگدا دانیشین. سروشتی
مروقه‌کان هه‌ول‌دانه بو زیندوو‌مانه‌وه که‌واته دهبیټ هه‌ول بدهین.
قسه‌کانی جهواد ئارامی ده‌رونی بهو ده‌دا و ژیانی به‌لاوه شیرینتر
ده‌کرد.

روژه‌کان تیده‌په‌رین و ته‌ندروستی جهیران خراپتر ده‌بوو، ئیتر
ههموو تیگه‌یشتبوون که هیچ کاریک له‌ده‌ست که‌س نایه‌ت و ته‌نبا
دهبیټ پشت به‌خودا ببه‌ستن. کاتی دیاریکراو نزیک ببویه‌وه و
مانگیک ته‌واو ببوو، هه‌چکه‌س جگه له‌جه‌واد نه‌یده‌زانی که ده‌رفه‌تی
ژیانی جهیران ئەمشه‌و یان به‌یانی کوتایی دیت.

بو جهواد شه‌ویکی سه‌خت بوو، نه‌خوشییه‌که‌ی جهیران توندتر
ببوو، به‌رده‌وام ژیانی له‌حالی بی‌هوشیدا به‌سه‌ر ده‌برد. کاتیکیش
که ده‌هاته‌وه هوش، ژانه سه‌ر و گیژ خواردن ئوقره‌یان لیده‌ب‌ری.

جهواد تاكوو بهیانی خهوی لینه كهوت و دهمه و بهیانی بی ویستی خووی
 خهوی پیا كهوتبوو. بهیانی به دهنگی پیکه نیکی ئاشنا له خه و به ئاگا
 هات. چاوه كانی هه لگوفی و به سهر سورمانه وه سهیری ده و روبه ری
 كرد. جهیرانی نه بیینی، به پرتاو چوو بو لای په نجه ره كه و سهیری
 ده وشه كهی كرد. كاتیك دایکی و جهیرانی بیینی له حه وشه كه دا
 سهرقالی گفتوگو كردن بوون، سهری سورما، مه گهر شتیکی له و
 جوړه ده گونجا. ئه و دوینی شه و له حالیکي زور خراپدا بوو، به قسه ی
 پزیشكه كان ئه مړو یان بهیانی ژیانی جهیران كو تایی پیدی و
 بهیه كجاری مالتا وایی له ژیان ده كات.

جهواد وای بیر ده كرده وه كه له وانه یه خه و بیینیت. ئه و
 وایده زانی كه هاوسه ره كهی ناكه ویته بهیانی. به په له چووه
 حه وشه كه وه، سهیریکی جهیرانی كردو گوتی:

جهیران تو چون هاتیته حه وشه! سهرت گیز ناخوات؟! جهیران
 شاد و كامهران وه لآمی دایه وه:

به راستی ته ندروستیم باشه! ناشی ههز بكهیت جاریکی تر دووچار
 بيمه وه و بنووم. جهواد حه په سابوو كه چ شتیك روویداوه، ئه و
 ماوه ی ژیانی كو تایی هاتوه، مانای چی؟ جهواد دهستی جهیرانی گرت
 و به خیرایی برديه ژووره وه و گوتی:

زوو به، خو ت ئاماده بكه با بچین بو لای پزیشك. جهیران
 به بیئاقه تی له سهر ته خته كه دانیشته و گوتی:

◆ پیوه ژنیکی عاشق ◆

ئای جهواد، ئەمجارەش هەر پزیشک؟ ماندوو بووم. من خۆم
دەزانم وەلامی پزیشک چیه.

جهواد مۆلەتی قسەکردنی بەجهیران نەداو تکای لیکرد که خیرا
ئامادە بێت. ئەوان پیکهوه بەرهو نەخۆشخانە کەوتنە ری. پزیشک
بەبیینی ئەوان، سەری لەو حالەتە سوورما و روویکردە جهواد و
گوتی:

من وامدەزانی تا ئیستا... جهواد قسەکە ی بەپزیشک بری و
گوتی:

چۆن بیرت دەکردەووە جهنابی پزیشک؟ تکتات لێدەکەم هەر
پشکنینیک که پێویستە ئەنجامی بدە. دەمەوێت بو دوایین جار
دنیابم. جهیران که لەقسە ی ئەو دوانە وەرەز ببوو، بەبیزارییهووە
رووی لەجهواد کردو گوتی:

دەتەوێت چی بلییت جهواد؟ مەگەر من مشکێ تاقیگەم که هەزار
جار پشکنینم بو بکریت، بەبیزارییهووە ژوورەکە ی بەجیپیشت. جهواد
بەدوای جهیراندا چوو لەهۆلی نەخۆشخانەدا پێی گەیشت. جهواد
بەحالی پارانهووەو روویکردە جهیران و گوتی:

گۆی بگرە هەناسەکەم، تو دەبییت ئارامت هەبییت. ئەم
دەرفەتە ی تریشم پی بدە، بو دوایین جار تکتات لێدەکەم و بەلینت
پێدەدەم چیتەر کارم بەم کارەتەووە نەبییت. جهیران چاره یەکی تری
نەبوو و ئەم جارەش وەک هەموو جارەکانی تر بێدەتگ بوو.

سهر له نوی پشکنین و تاقیکردنه وه نه جامدرا. ههرچهنده جهیران ههموو نهو کارانهی بی تا کام دهیینی، بهلام له بهر جهواد قسهیه کی نه کرد و خوئی دابوو دهست قهدهر.

جهواد بهیانی نهو روژه به بی نهوهی که جهیران ههست به هیچ شتییک بکات، بهرهو لای پزیشک بهرپکهوت تا کوو بو دوایین جار بوئی یه کلایی پیتوهه. پزیشک ههوالی خوئی پیدا و گوتی: ئاغای فه تاحی له راستیدا چاوه پروان نه کراوه، هاوسه ره کهت هیچ نه خوشییه کی نییه، چی روویداوه... نازانم؟ بهلام نهوه دهزانم که له زانستی پزیشکیدا شتیکی لهو جوړه مه حاله، مه گهر نهوهی که په رجوو یه ک روو بدات. به خوشحالی رووی کرده جهواد و گوتی:

من ئاوات به باوه ری ئیوه ده خوازم. ئیوه هینده له خودا نزیک بوون که نه گهری روودانی وه ها په رجوو یه ک شتیکی ئاسایی بوو.

جهواد هیچی نه ده بیست. نهو ته نها سهیری جیهانی خوئی ده کرد و سوپاسی خودای خوئی ده کرد که وه ها به خششیکی گه وره ی بهو کرد بوو، جهیرانی بو جاریکی تر پی خه لات کرد بوو، به خوشحالییه وه ریگای ماله وهی گرته بهر، وه ک بلیی تازه له دایک بووه. سه ره تا چوووه دوکانی شیرینی و پاکه تییک شیرینی کری و پاشان جوانترین گولی دنیای بو خوشه ویست ترین که سی کری.

نهیزانی چونچونی گه یشته ماله وه. له کاتی کدا که زه نگی ده رگا که ی لیده دا هاته وه سهر خوئی، دایکی ده رگا که ی کرده وه و به یینی

جهواد كه بهر ووی خوشهوه دهسته گولیکي بهدهستهوهیه،
رووبهرووی وهستاوو، سهری سوپما. ماوهیهک بوو که لهو مالهدا،
ئهو جوړه کارانه لهبیر کرابوو. نهخووشی جهیران مؤلتهتی ئهو کارانهی
بهکس نهدهدا.

جهواد دایکی ههر بهو چهپهساوییه بهجیپیشته و لهناوهراستی
حهوشهکهدا بهدهنگی بهرز که جهیرانیش بییستی، گوتی:

من هز ده کهم کاتیک پی ده نیمه مالوهوه، یه کهم کهسیک که
دهبینم هاوسه ره کهم بیته، ئیستاش لیړه دا ناجولیم تا خوئی دیت.
جهیرانیش لهپشت پهنجره کهوه بینهرو شاهیدی کاره کانی
هاوسه ره کهی بوو. ماوهیهک بوو که جهواد ی لهو حالهدا نه بینیبوو،
نهدهشیا که جهواد لهو ئان و ساتهدا گالته و گپ بکات، بو ئهوهی
که بابه ته کهی بو روون بیتهوه، چوه ههوشه کهوه، ئهو گهلیک
جهواد ی خووش دهویست، له بهر ئهوه بینینی رووه خوشه کهی جهواد،
ئهویشی خوشحال کرد.

بهره و لای جهواد چوو، به گرتنی دهسته گوله کهو بو تکردنی گوتی:
تازیزه کهم بهچ بو نه یه کهوه ئه م هه موو ئه رکهت کی شاوه؟
جهوادیش بهروویه کی خووش و سهر کهوتوانه وه روویکرده
هاوسه ره کهی و گوتی:

چ بو نه یه ک لهوه گرنگتره که خوداوه ند بو جاری دووه م
هاوسه ریکی کرد به نسیم.

به گوتني ٿو قسانه چاوه کاني جهيران لهسهر جهواد ٿه بلهق بوون،
 ٿو چاوه رواني ده کرد جنيو و قسهي ناشيريني پي بگوتريت، بهلام
 هيچ کاتيڪ هزي نهده کرد که سيڪ جيگاي خوي له دلي جهودادا
 بگري، قينه کهي بهئاستهم قووت دايهوهو دهسته گوله کهي فريدا و
 بهرهو ژوورهوه ههنگاوي نا. جهواديش بهدوايدا چوو، جهيراني بيني
 که لهسهر تهخته کهي کهوتوه و به کول ده گري. له ژوور سهريدا
 دانيشت و بهدهستپينان به سهريدا هيئايهوه سهر خوي و جهواديش
 که گريان گهرووي گرتبوو، گوتي:

ناز ده کهيت بوو که کهم! مه گهر خوت نه تگوت زهماوند بکه م.
 جهيران که دلي پر ببوو له خهم و دهر د، بهدهسته پاچه يي گوتي:
 گوتم جهواد. بهلام حهقم پي بده، تو ههموو بوونت مافي من بوو.
 ئيستا چون چوني بهم ئاسانيه چاوي لي پيوشم.

جهواد تو مهرگي منت پيش خست، تو نازاني چي له دلم دايه،
 له حالئکدا که جوگه لهي ٿه سرين موله تيان به جهيران نهدهدا،
 زهرده خه نه يه کي تالي کرد و روويکرده جهواد و گوتي:
 بهلام خوشحالم بهوهي که ٿم بابه ته به لاي تووه هيئده ساده يه،
 خوشحالم. جهيران چووه لاي په نجه ره ي ژووره کهو چاوي لهحه وشه که
 بري و به دليکي سووتاو و پرچه سره تهوه به جهوادي گوت:
 چيتر به لاي منهوه جياوازي نييه، من درهنگ يان زوو دهمرم،
 دهمهوي بزائم ٿو بهخته وه ره کييه؟ جهواد به پيکه نينه وه گوتي:

◆ پینو ژنیکی عاشق ◆

که لیک جوان و پیکه و تووه، له کونهوه خوشم دهوی.
جهیران گه رایه وه بو لای جهواد، له کاتیکدا که توانای راوهستانی
نه بوو، به پیکه نینیکه وه که له گهل گریاندا تیکه لآو بیوو، پالی
به دیواره که وه دا و گوتی:

پیروژبایت لیده کهم، پیروژبایی، ئیستا تکات لیده کهم به ته نها جیم
بهیله.

چهند ساتیک ههردووکیان بیده نگ بوون، به لای جهواده وه
بیده نگیه کی شیرین بوو، به لام به لای جهیرانه وه تال و دریز خایه ن.
جهیران به بیده نگی ده گریا. جهواد خویشی له کاره که ی خووی
سه ری دهرنده کرد. وه ک بلی چیر له ئازاردانی جهیران ببینی. ئه و
به ببینی ئه و بارودوخه جهیرانی له ئامیز گرت و گوتی:

جهیران له بهرچی ده گریت؟ تو ئیتر چاک بوو ته وه. هاوسه ری
سه ره تا و کو تایی و عه شقی ئه به دی من تو ی، نه ک که سیکی تر.
جهیران به ته واوی گیز ببوو. ئه و له نیو ئه و قسه که له که بووانه دا
که بهر گوپی که وتن ته نها له وشه ی چاک بوو ته وه، تیگه یشته. یان
ته نها توانی وشه ی چاک بوو ته وه، ههزم بکات. هه ر له و حاله دا بی
هوش بوو.

جهواد بانگی دایکی کرد و ئه ویش به پرتا و هاته ژووره وه، به ببینی
ئه و بارودوخه ی جهیران شپرزه بوو، گوتی: دیسان وه ک خووی
لیهاته وه؟

جهواد گوتی:

دایه گیان نیگه ران مه به، جهیران له خوشیدا بوراوه ته وه. دایکی به سه رسورمانه وه گوتی:

چ خوشییه ک؟ خوت ده زانی چی ده لیت؟ فرمیسک بهرچاوی جهوادی گرت و گوتی: دایکه گیان جهیران له که ره می خوداوه نه خوشییه که ی له کول بوته وه. ئه و چیت نه خوش نییه و له پر مه ی گریانی دا.

جهیران چاوه کانی به پرووی جیهانی رازاوه دا کرده وه، له وه ی که دهیتوانی دووباره به ئومیده وه ژیان ده ست پی بکاته وه، جیگای به خوی نه ده گرت.

ئه و شه وه خانه واده ی جهواد و جهیران و پووری لای کو بوونه وه و به خوش حالیه وه و دوور له خمه کانی روژگار، قسه یان ده کرد و پیده کهنین. جهوادیش وه ک په روانه به ده وری جهیران دا ده سو رایه وه و سو پاسی خودای ده کرد.

روژیکی نوی دهستی پیکرد، روژیک پر له خوشی و شادی، نه ک وه ک رابردوو.

به یانی زوو جهواد له خه وه هه ستابوو، خوی ناماده ده کرد. جهیران به بانگی ئه و له خه وه به ئاگا هات و به سه رسورمانه وه رووی له جهواد کرد و گوتی:

◆ پيٽو ٽيڪي عاشق ◆

برياره بچيت بو شوپنيڪ؟ هيچ به يانيهڪ هيٺه زوو له خهو
هه ٺه ده ستاي؟!

ٺهو كه ٽيتر ٺاماده ببوو، به نيگايه كي ڪاريگه ڪه ٺاسوده يي ٽياني
ٽيڏا ده بينرا، له جهيراني رواني و گوتي:

جهيران خان، ٺه مرؤ له گهل رابردوودا گه ليڪ جياوازه، تا ٽيستا
دهمگوت، بوچي ده بيت ڪار بڪه م؟ ڪا ٽيڪ تو م نه بيت پاره به چ
دهرديڪم ده خوات، به لام ٽيستا ده بينم، ڪه له خودا به زياد بي حالتان
زور باشه، ده بيت ڪار بڪه م تاڪوو مائيڪي خوش و شايسته پيڪه وه
بنيم، راسته يان نه؟

له به رامبه ٺاوينه ڪه دا راوه ستابوو، قڙي شانه ده ڪرد، هه ر له و
ڪاهه دا ٺه م قسانه ي به زماندا هينا. جهيران ڪه ميڪ له سه ر
ته خته ڪه ي جو له جو لي ڪرد و گوتي:

هيچ پيوست ناکات زه حمه تي خوت بده يت، ٽيره زور باشه،
مه گه ر تو چ ده رامه ٽيڪت هه يه؟ جهواد ڪه ٽيتر ده يويست له مال
بچيته ده ره وه، گوتي:

بو تو ڪه مه ٺه م ٺه رگي گران، مائٺاوا خانمي خانمه کان.

"ژیان جوانه"

چەند ماتگیك بەسەر چاكبوونەوهی جەیراندا تێدەپەری، ئەوان
كۆشكێكیان بەنرخێكى گونجاو لەنزیك شوینی كارەكەى جەوادەوه
بەكری گرتبوو، ژیانێكى خوشیان دەست پێكردبوو. ئەوان ژیانێكى
سادهیان هەبوو بەبى بوونی هیچ كەلوپەلێكى پێویست، ژیان سەخت
بوو، بەلام خێزانی هەر دوو لایان هاوکاریان كردن و كەلوپەلى
پێویستیان بو كڕین و بو بەرچاوروبوونى وهك دیارى پێشكەشیان
كردن. جەیران و جەواد گەلیك خوشحال بوون. پاش رێكخستنى كەل
و پەلەكان، جەواد هەناسەیهكى هەلكیشا و گوتى:

سەرەنجام ئاسوده بووین. ئایا جەیران خان دەزانى، لەكەیهوه
هەناسەیهكى ئاسودهمان هەلنەكیشاوه؟

- لەكەیهوه؟

جەواد بەفیلبازییهوه گوتى:

لەو كاتەوهى كه تو بویت بە هاوسەرم، پاشان پێكەنینى كرد و

لەروخسارى راما تا بزانی چ وهلامىكى دەداتەوه.

جهیران به دل ره نجاوییه وه گوتی:

ئهی نارسه سن، ئیستا ئیتر لهو جوړه قسانه ده که هی؟ جهواد
که میک راست بووه و گوتی:

نه خو شیه که هی تو به ته واوی گیرۆده ی کرد بووین، هه تا بوارمان
نه بوو که میک پشوو بدهین. مانگی هه نگوینیمان زور باش رابوارد،
ئه ویش له کوی؟ له خوشترین شوینی جیهان له ئه مریکا. به بیستنی ئه و
قسانه جهیران خه م دایگرت. له بهر ئه وه هاته ته نیشته جهواده وه و
گوتی:

جهواد تکات لیده که م، یاده وه ری رابردوو ئازارم دهدا، بیبره ره وه.
جهواد به ئارامی گوتی:

به لام ئازیزم هه ر بیره وه ری تاله که مروژ به شیرینی ژیان ئاشنا
ده کات. ئه گه ر ئه و ساتانه تال نه بوایه ن له وانه بوو ئیمه تا ئه م
رادیه هه ستمان به به خته وه ری نه کردبا.

جهیران نیگایه کی بیرمه ندانه ی له جهواد کرد و گوتی:

تو راست ده که هی. من گه لیک له خو باییم. کاتیک به باشی بیر
له رابردوو ده که مه وه، هه سته که م به خته وه رترین ژنی دنیام.
جهواد گوتی:

باشه خانمی به خته وه ر، ئیستا چ شتیکی دل ده کاته وه؟

جهیران به دم پیکه نینه وه گوتی:

چای کوئی تازه گه رمکراو.

بژیت، بہراستی ہاوسہری منی، بہلام جہیران گیان چای تازہ
ساردہوہو بوو لہبیر مہ کہ .

ہہردوو کیان پیکہنین .

روژیک کہ جہواد لہقوتابخانہ گہرایہوہ، لہباتی جہیران دایکی
دہر گاکہی کردہوہ، جہواد لہشوینی خوئی وشک بوو، چونکہ
ہہمیشہ جہیران بہپیشوازییہوہ دہہات .

جہواد منجہمنجیکی کرد و لہدایکی پرسی :

دایہ .. ئەی جہیران لہکوپیہ؟ چ شتیک روویداوہ، ئەویش لہپاش
ہیور کردنہوہی جہواد گوتی :

دایہ گیان شتیک نییہ کہمیٹک فشاری دابہزی بوو ہہر ئەوہ،
دایکی بردی بو نہخوشخانہ .

جہواد بہبیستنی نہخوشخانہ بہتوندی ہہستایہوہو گوتی :

نہخوشخانہ بوچی؟ کام نہخوشخانہ، ناشی ئەمجارہش .. توانای
دہربرینی ئەو رستہیہی نہبوو، بہخیرایی بہرہو نہخوشخانہ کہوتہ
ری و بیری لہہزاران شت دہکردہوہ، نہیزانی کہ چونچوئی
ژوورہکہی جہیرانی دوزیہوہ!

کاتیک چووہ ژوورہوہ، جہیران خہوتبوو . ئاویان بو ہہلواسیبوو،
دایکی جہیران بہیینینی جہواد پنجہی دوشاومژہی بہنیشانہی
بیدہنگی بہلیویہوہ گرت و بہرہو لای جہواد ہات و پیکہوہ
لہژوورہکہ چوونہ دہرہوہ، جہواد بہنیگہرانیبہوہ پرسی :

چ شتيك روويداوه؟ پزیشك چی گوت؟

دایکی گوتی:

کورې خوږم نیگه ران مهبه، هیچ شتيك رووی نه داوه، کاتيک
جهیران به ناگا هات، خوې هه موو شتيكت بو روون ده کاته وه.

جهواد به ده سته پاچه ییوه گوتی:

دایه گیان، یانی چی، بوچی شتيك نالی؟ هه ر له و کاته دا پزیشك
چووه ژووره که ی جهیران و جهوادیش به خیرای لهدوای پزیشکه که وه
به ره و ژووره وه هه نگاوی نا.

پزیشك دوای سهرنجدانی جهیران، رووی کرده جهواد و گوتی:

چ په یوه نديه کت بهم نه خوښه وه هه یه؟

جهواد که چاوه پروانی هه والیکي ناخوښ بوو به نیگه رانیه وه گوتی:
من هاوسه ری ئه وم، پزیش سهری به نیشانه ی نه ری جولانده وه و
گوتی:

بوچی تاگات له م به نده ی خودا نییه، ئه گه ر که میک دره نگر
بتانه ی نایه منداله که له ناو ده چوو.

جهواد که گیژ بیوو، به سه رسورمانه وه سه یریکي پزیشکی کرد و
گوتی:

مه به سستان چیه، جه نابی پزیشك؟

من خو پیم گوتن ئه و هاوسه ری منه نه ک مندالیک که به ریژت
به خه یالتدا دیت!

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

پزیشک که تازه ههستی به پیتاگای جهواد کردبوو، به پیکه نینه وه
سه ریکی راوه شانده و گوتی:

بچکول، باوکی به ریزت ببینه، هیشتا ناگای لی نییه که مندالیکیشی
ههیه. جهواد که تازه هاتبووه سهر خوی به سهر سورمانه وه گوتی:
یانی جه نابی پزیشک هاوسهره کهی من... هاوسهره کهی من
دوو گیانه.

پزیشک زهرده خه نه په کی کرد و گوتی:
به لی کاکي به ریژ. له بهر نه و لاوازییه جه سته ی، ده پیت زور
ناگات لی بیت. ئایا پیشتتر نه خوش بووه؟
جهواد به بیستنی نه و قسه یه حالیکي تایه تی بو دروست بوو،
گوتی:

به لی، نه خوشی هه بووه که هه موو پزیشکه کان ئومیدیان له ژیانی
برپیوو. پزیشکی پزیشکه کان چاره سهری کرد. نه ویش
به سهر سورمانه وه پرسى:

بوچی چ نه خوشییه کی هه بووه؟ گوتی:
وه ره می می شک. نه ویش له جوړه سه خته کهی. پزیشک
سه سهر سورمانه وه گوتی:

که وایه پیروژبایت لیده کم، هه م له بهر چا کبوونه وه ی
اوسهره کهت و هه م له بهر نه وه ی که خوداوه ند دیارییه کی تر یانی
دالیکي پی به خشیون. که واته ده پیت زور ناگاداری بیت.

پاش چوونه دهره وهی پزیشک، جهیران هیواش هیواش چاوه کانی
هه لپری و به زرده خه نه یه کی خونچه ئاساوه روخساری خوئی جوانتر
کرد، جهواد شوینی به خوئی نه ده گرت، دهستی جهیرانی له نیو
دهست نا و ماچی کرد و گوتی:

سو پاست ده کهم خوشه ویسته کهم.

ئه ویش له مه بهستی هاوسه ره کهی تیگه پشت و فرمیسی شادی
له چاوه جوانه کانییه وه بهر بوویه وه و دهستی جهوادی گوشی.
جهواد گوتی:

بوچی له پیشدا پیت نه گوتم؟ من ده پیت له زمانی خه لکانه وه
بیستم که بوومه ته باوک.

جهیران پیکه نینیکی کرد و گوتی: زیاده ره وی مه که جهواد، باوه
بکه من بو خویشم نه مده زانی. له بهر ئه وهی که ئیستا شتیگ رووی
نه داوه، پیم بلی بزائم خوشحالی؟
جهواد به که یف هات و گوتی:

هینده خوشحالم که ئامادم هه موو دنیا بریژمه بهر پیت.

ئه ویش زه زرده خه نه یه کی کرد و گوتی:

پیی ناوی دنیا مان له بهر پیدا بریژیت، بلی بزائم کهی دهرم
ده کهن؟

- ئاگادار نیم، ده پیت له گه ل پزیشکدا قسه بکه م و چووه دهره وه.

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

دایکی جهیران که له هو له کهدا بوو، به حاللی جهواددا تیگه نیشته که راستیه که ی زانیوه، به سهر خوی نه هینا و چووو ژووره وه، جهیران که له بیر کردنه و هدا روچوو بوو، دایکی به ئاگای هینا یه وه و گوتی:

چی بوو کچی خووم، هاوسه ره کهت زانی؟ ئه و بیچاره یه زور نیگه ران

بوو.

جهیران سوور هه لگه را و گوتی:

به للی دایه، پزیشک هه والی پیدابوو. پاش دهر کردنی جهیران له نه خو شخانه، جهواد خوی به بهر پرس ده زانی که ده بوو به باشی وریایی بکات، پزیشکیش راسپارده ی پیوستی دابوو، خیزانی هه ردولایان هاو کاریان ده کرد، تا نیوه رو دایکی جهیران و دوانیوه رو ش دایکی جهواد. جهوادیش به خه یالی ئاسوده وه به کاری خوی راده گه نیشته و له چاوه پروانی منداله که یدا ساتر میتری ده کرد. مندالیک که جوانی و پاراوی ژانی پی ده به خشین. خو ر وه ک بلیی تینی خوی بو جاریکی تر بو زهوی ده نارد، ژیانیکی نوی بو هه ردوو خیزانه که وه بتاییه تی جهیران و جهواد رووی دابوو. ئه وان ئیتر بیران له مهرگ نه ده کرده وه و به باوه شی کراوه وه چاوه پروانی ژیانان ده کرد، مانگ و روژه کان ته واو بوون و کاتی دیاریکراو هاته پیشه وه، ئه و روژه جهیران ئارامی له بهر ژانیکی توند دا گرتبوو، به لام گوئی پی نه دها. شه و که جهواد هاته وه بو مال، به بینینی رو خساره شیواوه که ی، تیگه نیشته که چاوه پروانی کوتایی هاتوو، به یارمه تی

◆ پیتوه ژئیکي عاشق ◆

دایکی جهیرانیان برده نه خوشخانه. جهواد زور ننگهران بوو، ژیانی هوسهر و منداله کهی له مه ترسیدا بوو.

چهند کاتژمیړیک دواي ئه وه، په رستاره که بهروویه کی خوشه وه هاته لایان و گوتی:

پیروژبایتان لیده کهم، بوون به خاوه نی کیژیکي جوان و نازدار، جهواد به خیرایی پرسی:

خانمی په رستا، ئه ی دایکی؟ حالی هوسهره کهم چونه؟ په رستاره که به خوشحالیه وه گوتی:

حالی دایکیشی زور باشه، نیو کاتژمیړی تر دیته وه هوش خوئی، ده توانی بیینیت. ئه و له خوشیدا جیی به خوئی نه ده گرت، چاوه پروان بوو که هوسهرو منداله خوشه ویسته کهی بیینیت تا کوو هه موو چه رمه سه ریبه کانی رابردوو به فهراموشی بسپیړیت.

جهواد یه کهم کهس بوو که چووه ژووره کهی جهیران، به دهسته گولیکي جوانه وه، شادی به جهیران به خشی و گوتی: پیشککش به خوشه ویست ترین کهسیکم که دووباره شیرینی به ژیانی من به خشیوه.

هه مووان له دهر برینی ئه خوشه ویستییه ی جهواد خوشحال بوون. ئه و منداله کهی له باوش گرت و فرمیسکی شادی له چاوه کانیه وه بهر بوونه وه و سوپاسی خودای خوئی کرد و گوتی:

◆ پٽو ته ٿيڻي عاشق ◆

به ٿيو هي خوشه ويست ده ٿيم ڪه لير هدا ڪو ٻونه ته وه، له سه ر ٿي زني
گه وره ڪان ناوي مندا له ڪم ده ٿيم "شادي"، تا ڪوو هه ميسه ٿي انمان
له گه ل شادي و خوشيدا بيت... هه مووان ٿم ناوه يان په سه ند ڪردو
پيرو زبا بيان له جهواد و جهيران ڪرد.

ڪوتايي

Bewazhneki Ashq

كتيبي "سولتاني عشق"ى لىكتيپخانە دەرھيناو خۇي بە خويندەنەوھەيوە خەرىك كىرد. ئەو كتيپە سەرگوزەشتەي "شەھرىار" بوو. كتيپيكي خەمەينەر، كە دلى ھەموو خوينەرئىكى نازار دەدا. شەھرىارىك كە لەعەشقدا شكستى خواردبوو. شكستىك كە ببوھ ھۇي پشكوتنى دورپك لەسەدەقى ناخيدا. جەيران گەپشتبوھ ئەو شوپنەي كە كاتىك شەھرىار بەھۇي نەخۇشپەھەو لەنەخۇشخانە كەوتبوو، يارە بپوھفاكەي ئەو "سورھيا" دەھات بۇ سەردانى تاكوو دلى شەھرىار بداتەوھە و شەھرىارىش لەوھلاميدا ئەم شىعرى گوت:

ھاتى گيانم بەقوربانىت، بەلام ئىستا بۇ چى؟
كەمن ئىستا لەپى كەوتووم، بىن وھفا بۇ چى؟
تۆ نەوشاترى و لەپاش مەرگى سوھراب ھاتى؟
ئىتر ناز لەگەل لاوان بکە، لەگەل مندا بۇچى؟

لەبلاوكر اوھكانى خانەي چاپ و پەخشى رەئىما

نرخ (۰۰۰) دىنار